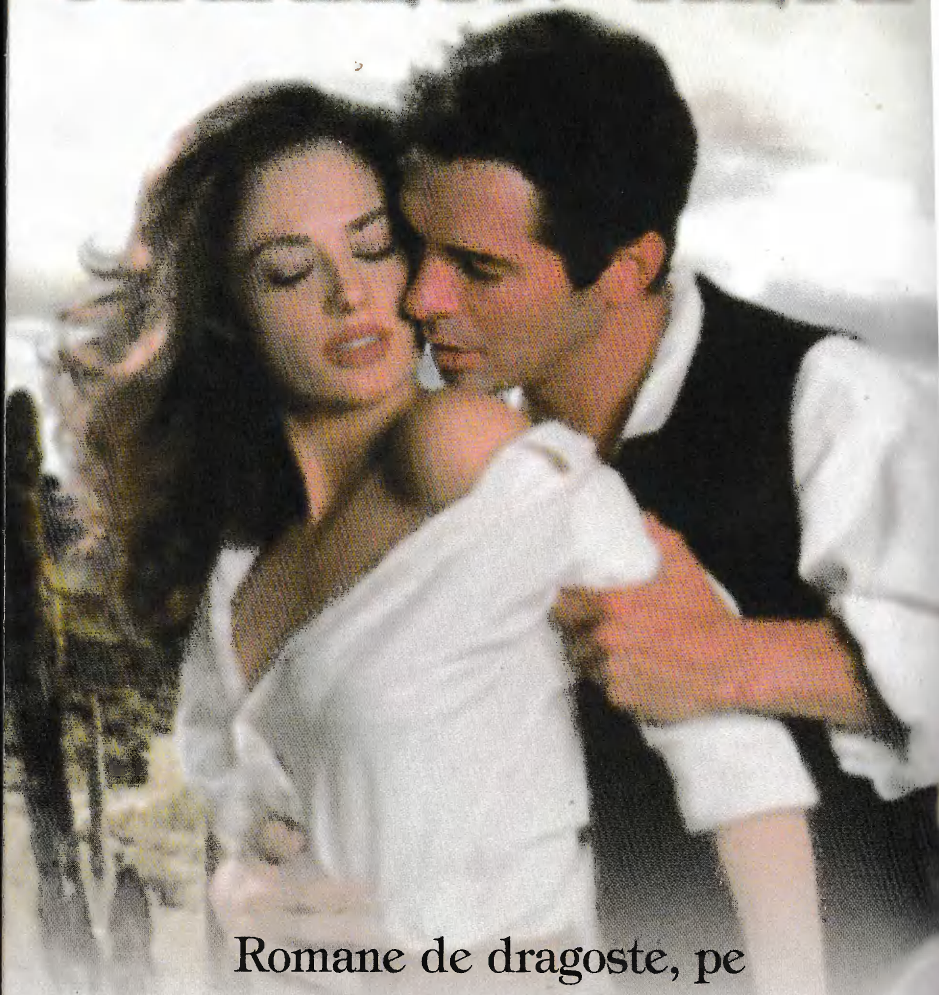
MARILYN HERR

EDITURA MIRON

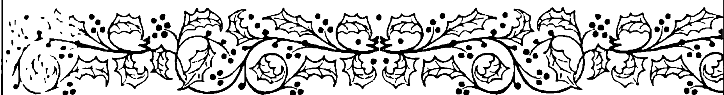
Bărbatul Seducător

MARILYN HERR

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.

Lei: 14900

Romance

MARILYN HERR

Bărbatul seducător

Capitolul 1

– Frumoase fese, Mason.

Edwina Mason aruncă o privire rapidă peste umăr şi zîmbi. Addison Rivers se apropia de ea, pe alee. Trase o ultimă dungă pe ornamentul care cobora pe ambele părţi ale balustradei scării, după care îşi aşeză cu grijă pensula deasupra cutiei de vopsea deschise de lîngă ea şi îşi arcui spatele. Aruncă o privire mulţumită lucrării pe care tocmai o încheiase, ridicînd mîna şi scoţîndu-şi basmaua care îi protejase coada roşcată, lungă, de stropii de vopsea.

Îşi şterse mîinile cu basmaua şi coborî încet treptele uzate, privind umerii largi ai lui Addison şi talia lui subţire. Pantalonii scurţi şi strîmţi se mulau frumos şi pe fesele lui. Încheindu-şi circuitul, se opri în faţa lui, ca să inspecteze picioarele

musculoase ale alergătorului bronzat.

– Frumoase picioare, Rivers, replică ea, coborîndu-şi vocea la un tors dulce, în timp ce îndesa cîrpa pătată de vopsea în buzunarul de la spate al pantalonilor ei scurţi, cu franjuri.

Addison se scutură ca să-şi desprindă privirea de sînii rotunzi de sub tricoul ei strîmt, pătat de vopsea.

Ochii îi alunecară spre tenişii roz care acopereau picioarele zvelte ale lui Eddie şi spre vîrful rupt care permitea unei unghii stacojii să scoată capul afară. Privirea lui evaluatoare urcă pe picioarele suple ale Edwinei, pînă la şoldurile frumos rotunjite, apoi la talia bine conturată şi la acei sîni care reprezentau raiul pentru orice bărbat suficient de norocos ca să fie primit în braţele ei. Sprîncenele lui se ridicară sugestiv cînd întîlni ochii ei.

– Ale tale sînt mai frumoase, zise el în cele din urmă, tărăgănat şi cu o legănare a capului, cu o voce adîncă şi răsunătoare.

Rîsul lui Eddie răsună puternic, în timp ce-l trăgea pe Addison spre veranda bătrînei ei case victoriene.

– Poate. Cum merge cu slujba de vară? îl întrebă ea, făcînd semn cu capul spre geanta şi uniforma de poştaş.

– E mai bine decît să predau la şcoala de vară. Cum poţi suporta să ai de-a face cu o gaşcă de adolescenţi care ar prefera să fie în altă parte? spuse el, mimînd o cutremurare.

– Nu e chiar atît de rău, răspunse Eddie, ferindu-l de balustrada pe care o vopsise şi îndrumîndu-l spre centrul treptelor largi. E vorba doar de două ore, dimineaţa, cînd e răcoare. E atît de devreme, încît cei mai mulţi dintre puşti nici nu s-au trezit încă.

– Aha. Predare subconştientă, chicoti el.

– Dacă merge, spuse ea cu indiferenţă. Ai timp de un pahar cu limonadă sau încă mai eşti un slujbaş civil care munceşte din greu?

Addison îşi privi ceasul.

– Am timp suficient. Am terminat acum cinci minute, spuse el, lăsîndu-şi geanta de poştaş la baza scării şi lăsîndu-se jos pe trepte, la umbră.

Eddie savură imaginea muşchilor lui fermi ce se încordară pentru o clipă sub cămaşa bleu, imaginîndu-şi cum ar fi arătat acei muşchi fără nimic care să-i acopere. Clipi repede ca să îndepărteze imaginea şi se îndreptă spre casă.

Addison o privi cu atenţie cum dispărea în spatele uşii de plasă, simţind mîncărimi în mîinile care ar fi vrut să-şi croiască drum spre dosul ei bine făcut. Gemu, îndepărtîndu-şi de pe faţă părul

şaten-deschis, decolorat de soare, şi murmură ceva despre un tuns, cînd cea mai mare parte a lui îi căzu înapoi pe frunte. „Nu e liberă“, îşi reaminti singur, întorcîndu-se şi privind strada încadrată de copaci şi de copii care veneau spre el, pe biciclete.

– Bună, Add, strigă puştiul cel mai apropiat de partea străzii pe care se afla el, cu un zîmbet larg pe faţă.

– Hei, Tommy. Phil, răspunse el, făcîndu-le cu mîna. Iar tu trebuie să-mi spui „domnule Rivers“.

Băieţii traversară strada, frînînd cu un scîrţîit puternic de cauciucuri la cîţiva centimetri de prima treaptă.

– Vreţi să-i spuneţi domnişoarei Mason că voi trece mîine dimineaţă să-i tund iarba, vă rog? spuse Tommy, învîrtindu-şi bicicleta pe loc şi îndoindu-şi picioarele, gata să o împingă.

– Sigur.

– Grozav.

Băieţii porniră iar spre stradă.

– Ne mai vedem, Add, strigară amîndoi şi începură să rîdă în hohote, în timp ce Addison bine dispus, ridica pumnul în spatele lor.

– Uite, Add, zise Eddie prin uşa de plasă, deschizînd-o cu şoldul. Ce voiau Tommy şi Phil?

Addison îşi lăsă capul pe spate şi ridică bra-

ţele ca să ia vasul de cristal cu limonadă, din mîna ei. Şi-l sprijini pe frunte, permiţînd broboanelor reci care apăruseră deja pe marginile lui să-i răcorească fruntea.

– Va trece mîine să-ţi tundă iarba.

– Bine. Vrei o prăjitură, Add? întrebă Eddie, folosind porecla pe care copiii i-o dăduseră la şcoală, cînd se angajase ca profesor de matematică, toamna trecută.

Plimbă o farfurie cu prăjiturele de ciocolată pe sub nasul lui şi zîmbi cînd el închise ochii şi inspiră aroma cu încîntare.

– Pră-ji-turi, mîrîi el, imitînd vocea Monstrului Prăjiturilor, personajul favorit de televiziune al nepoatelor lui. Dă-mi pră-ji-turi.

Eddie trase repede tava în spate, rîzînd.

– Mai întîi limonada, comandă ea, întinzîndu-i un pahar de plastic decorat cu reclame decolorate ale unui film recent.

– Tot ce-i mai bun pentru oaspeţi, din cîte văd, o tachină Add, luînd paharul şi umplîndu-l cu limonada sclipitoare.

– Trebuie să plătesc cada cea nouă din baie, zise ea, primind paharul pe care i-l oferea el şi întinzîndu-i-l pe al doilea.

Îl ridică la buze, luă o înghiţitură mare, închise ochii şi lăsă lichidul rece să-i coboare pe gît. Un

„ah“ satisfăcut îi scăpă de pe buze.

Addison sorbi şi el cu poftă din limonadă, încercînd să scape de uscăciunea care îi apăruse în gură, în timp ce o privea bîndu-şi sucul. „Categoric, Eddie nu-mi uşurează situaţia“, gîndi el luptîndu-se să-şi învingă impulsul de a o trage spre el şi a-i acoperi gura umezită de lichidul rece. Luă o a doua înghiţitură şi se întoarse să privească spre casă.

– Al naibii de frumos ai vopsit, spuse.

Privi cu intereș casa victoriană galben-deschis, care sclipea în soarele asfinţitului.

Casa se potrivea cu strada liniştită, promiţînd căldură şi confort sub acoperişul celor două etaje. Add îşi imagină dormitoarele cu scaune la ferestrele cu vedere spre stradă. Două şeminee se înălţau în fiecare capăt al casei, sugerînd nopţi romantice petrecute în faţa focului. Înainte ca imaginaţia să-i aşeze o femeie în braţe, în faţa acelui foc, îşi întoarse atenţia spre curtea mare de dincolo de trepte.

Doi arţari uriaşi, ale căror ramuri atingeau laturile casei, ofereau umbră pentru zilele fierbinţi de vară şi căi de evadare uşoare pentru copiii aventuroşi, în întunericul nopţii. În minte îi apăru viziunea unui copil care cobora cu îndemînare pe unul dintre copaci.

– Mulţumesc pentru ajutor. Nu ştiu cum aş fi reuşit altfel.

Vocea dulce a lui Eddie îl readuse la realitate.

– La ce altceva sînt buni prietenii, în afară de a fi sclavi pentru muncă? întrebă Add, ridicînd din umeri şi făcîndu-i cu ochiul.

Discutară cu naturaleţea unor vechi prieteni pentru cîteva minute, vorbind despre planurile ei de viitor pentru proprietatea victoriană cu a cărei renovare îşi ocupase ultimul an. Add îi reaminti eforturile colegilor lor profesori din weekend-ul trecut, cînd ea fusese gazda întrunirii pentru vopsit, care transformase exteriorul cojit al casei, dintr-un cenuşiu-murdar, în galbenul deschis care îi încălzea acum zidurile.

– Charles va rămîne fără grai cînd va vedea cît de mult am reuşit să fac, spuse Eddie, îndepărtîndu-şi de pe faţă o şuviţă roşcată.

Cînd briza uşoară care făcea frunzele arţarilor să se legene i-o aduse înapoi pe frunte, Eddie o împinse în spatele urechii.

– Mda, Charles, mormăi Add, simţind cum o parte din plăcerea pe care o simţea în compania lui Eddie îl părăsea la amintirea logodnicului ei invizibil.

Între ei se lăsă o tăcere neconfortabilă.

– De ce te-ai întors aici? întrebă în cele din

urmă Eddie, forțînd un zîmbet pe buze şi un ton indiferent în voce. Nu mi-ai lăsat corespondența az-dimineață?

– Aşa credeam, răspunse Add, trăgînd geanta de poştaş spre el şi căutînd în ea. Am găsit asta pe fundul genții, cînd mi-am terminat traseul, explică el, scoțînd un plic şi ținîndu-l astfel, încît ea să nu-l poată ajunge. Ai putea să-l uiți pe bătrînul Chuck şi să fugi cu mine.

– Unde am merge?

– Cleveland, propuse el.

Eddie oftă.

– Dacă ai fi spus Columbus, m-ai fi avut. Dar dacă oferi doar Cleveland-ul, cred că o să rămîn cu Charles.

– E pierderea ta, mîrîi el, întinzîndu-i plicul.

Observă dungile clare, roşii şi albastre, de pe marginea lui.

– M-am gîndit că s-ar putea să fie cea pe care o aşteptai.

Eddie luă repede plicul şi îl strînse la piept. Pe buze îi apăru un zîmbet de pură beatitudine.

– Trebuie să fie cea cu data sosirii lui Charles. Credeam că nu mai ajunge odată. Oh, mulțumesc, strigă ea, desfăcîndu-şi larg brațele şi aruncîndu-se spre Addison.

Brațele lui o încercuiră, în timp ce îmbrățişarea

ei entuziastă îi făcu să se lungească pe trepte, într-un amestec de mîini şi picioare.

– Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc, spunea ea, plasîndu-i sărutări pe amîndoi obrajii.

Add inspiră adînc, inhalînd parfumul de vopsea şi liliac al părului ei roşcat. Închise ochii pentru o clipă, bucurîndu-se de senzaţia oferită de sînii ei moi lipiţi de pieptul lui.

Visase la un astfel de moment din prima zi cînd se prezentase la Hendricksburg High School, la ora de matematică, exact vizavi de clasa în care avea loc ora de istorie a lui Eddie Mason. Singurul lucru care-l oprise să transforme visul în realitate fusese inelul mic cu diamant de la mîna ei stîngă.

Îşi strînse braţele în jurul ei, trăgînd-o mai aproape, în timp ce buzele lui răspundeau presiunii. Limba lui se avîntă în faţă, gustînd conturul gurii ei, înainte să se strecoare printre buze ca să testeze căldura dinăuntru. Degetele lui Eddie se încleştară în părul de pe ceafa lui. Pentru o clipă, limba ei o atinse pe a lui, trimiţînd un foc lichid prin venele lui Add.

„Nu poţi face asta“, striga creierul lui Add, în timp ce îşi cobora mîna pe spatele ei. „E logodită cu Charles“, spuse ca un ecou mintea lui, cînd el ignoră primul avertisment.

Din prima zi în care se cunoscuseră la Hendricksburg High School, Eddie arătase clar că nu era liberă şi că avea de gînd să-i fie credincioasă logodnicului ei, în anul pe care acesta îl petrecea la Paris, pentru o bursă la Sorbona. Add hotărîse să fie prietenul ei şi păstrase distanța.

– Ei, cum a fost asta?

Add reuşise să-şi recapete un oarecare control asupra propriilor emoții. Încercă să dea o notă jucăuşă vocii lui, cînd repetă:

– Ei?

– Extraordinar, şopti Eddie.

Încercă să-şi concentreze atenția asupra cuvintelor şi nu asupra buzei pline a lui Add, încă umedă în urma sărutului.

– Cum? Cum a fost ce? izbucni ea.

– Sărutul.

Eddie deschise larg ochii. Numai Charles, logodnicul ei, merita un astfel de sărut şi el avea să se întoarcă foarte curînd, îşi aminti ea.

– Oh, Dumnezeule! exclamă Eddie, cu respirația tăiată.

Încercă să-l privească în ochi pe Addison, dar nu reuşi. Preferă să-şi îndrepte privirea spre balustrada pe jumătate vopsită din spatele ei.

– Atît de bine? întrebă el, cînd ea nu răspunse imediat.

– Hm, reuşi Eddie să spună, după ce îşi linse buzele şi înghiţi în sec. Era gata să fiu luată de val, zise ea în cele din urmă.

Simţea cum o roşeaţă fierbinte îi urca pe gît şi pe obraji.

– Poţi să mă iei pe val oricînd vrei, o tachină el.

Se ridică şi o mută pe Eddie pe treapta de lîngă el.

Roşeaţa ei se accentuă.

– Hei, să ştii că dacă te pot lua pe tine, un exemplu de fidelitate, în braţele mele de îndrăgostit, înseamnă că mă pricep. Cînd se întoarce acasă iubiţelul?

Sprîncenele lui Eddie se încruntară, în timp ce încerca să-şi amintească despre ce vorbea el. Respiră precipitat, cînd Add întinse mîna peste ea, atingîndu-i sfîrcurile sensibile şi trezind focuri de artificii în interiorul corpului ei.

– Cum? Oh, vorbeşti de Charles, zise ea, trecîndu-şi limba peste buze şi simţind gustul limonadei, ciocolatei... şi al lui Addison.

– Mda, Charles, repetă Add, plasîndu-şi picioarele pe treapta de jos şi sprijinindu-şi coatele pe coapse, cu ochii îndreptaţi spre stradă.

Eddie deschise plicul şi examină rapid foaia scrisă pe jumătate. Mîinile i se strînseră în pumni,

cînd îşi ridică privirea, după care începu să citească iar.

– Nu se poate... Cum a putut să... Oh, nu!

Cuvintele explodară din gura lui Eddie, însoțite de zgomotul ruperii scrisorii.

– Şacalul! Şarpele! Broscoiul!

Sări de pe trepte şi începu să se mişte înainte şi înapoi, fluturînd bucăți din scrisoare în aer, şi apoi încercînd să le pună din nou una lîngă cealaltă, ca să le citească.

– Dar asta înseamnă azi! se tîngui ea în cele din urmă, împingînd scrisoarea sub nasul lui Addison şi apoi smulgînd-o înapoi. Azi!

Addison o privea într-o tăcere şocată.

– Ce este azi?

– Îți vine să crezi? întrebă ea, ignorîndu-i întrebarea. Îți vine să crezi ce tupeu are? Nemernicul se întoarce azi! urlă ea la Add, încruntîndu-se cînd el nu spuse nimic.

– Şi? întrebă el, total derutat. Nu asta voiai?

Ea se încruntă iar la el.

– Nu! strigă Eddie, izbind cu putere cu piciorul în verandă. Au! urlă apoi, cînd degetul luă contact cu treapta.

Îşi prinse cu mîna partea lovită, sărind într-un picior şi clătinîndu-se într-un echilibru precar, după care se prăbuşi pe genunchii lui Add.

– Hei, eu sînt nevinovat, gemu acesta, cînd cotul ei îl izbi în coaste. Stai nemişcată, înainte să răneşti pe cineva.

Tonul de comandă al vocii lui penetră prin ceaţa de furie care-i acoperise gîndurile. Eddie încetă să se mai lupte, suspinînd.

– Dă-mi voie să recapitulez, începu el.

Îşi trecu un braţ pe după umerii ei şi o aşeză mai confortabil pe genunchi.

– Charles se întoarce acasă.

Ea înclină din cap, în semn de aprobare.

– Se întoarce azi.

Singurul răspuns fu o nouă înclinare din cap.

– Cedez, spuse Add, aruncîndu-şi mîinile în sus şi aproape doborînd-o pe Eddie de pe genunchii lui. Acum va trebui să-mi spui de ce eşti atît de furioasă.

Eddie îşi ridică mîndră bărbia şi încercă să-şi controleze tremurul buzei de jos.

– Charles se întoarce azi şi vrea casa, spuse ea încet.

– Asta nu e bine?

– Vrea casa *mea*.

Add aşteptă răbdător ca ea să continue.

– Vine astăzi, ca să se mute în casa mea... cu *soţia* lui!

Capitolul 2

– *Soția* lui?

Addison o privi fix pe Eddie. Cînd ea deschise gura ca să îi dea explicații, el ridică mîna, reducînd-o la tăcere.

– Nu tu eşti aceea?

– Nu!

Replica aspră păru să reverbereze în întregul cartier.

– Vrei să spui că Charles Biddington Whitney, logodnicul tău, deținătorul unei burse la Sorbona în economie mondială şi un specimen mascul magnific, se întoarce astăzi la Hendricksburg şi îşi aduce cu el o soție?

Sprîncenele lui Addison se înălțau din ce în ce mai sus, în timp ce el ridica cîte un deget pentru fiecare trăsătură menționată, sprîncenele dispă-

rîndu-i în cele din urmă sub părul şaten decolorat care îi cădea pe frunte.

– Da, da, da, şuieră Eddie, mototolind scrisoarea ruptă într-o minge mică şi compactă şi, apoi, desfăcînd-o iar.

O rupse în bucăţi din ce în ce mai mici, cu o grijă infinită, aruncîndu-le în cele din urmă în aer, ca pe nişte confetti.

– Şi are de gînd să trăiască în casa *mea.*

– Tu, Charles şi noua lui soţie? întrebă Add, vocea crescîndu-i cu cîte o octavă la fiecare cuvînt.

Înhăţă paharul cu limonadă de lîngă el şi luă o înghiţitură lungă.

– Nu fi tîmpit, mormăi Eddie, legănîndu-şi picioarele şi lovindu-le de treapta verandei, ca un copil, fiecare lovitură fiind din ce în ce mai puternică. Folosea zgomotul aproape ca să puncteze fiecare propoziţie. Vrea ca eu să plec!

Se catapultă de pe genunchii lui Add cu o ultimă lovitură şi începu să se învîrtă prin faţa lui.

– Spune-i că nu vrei să te muţi, sugeră Add, relaxîndu-se şi sorbind iar din limonadă, după care se întinse după o prăjitură.

– Nu e chiar atît de simplu, ripostă Eddie.

– Ba sigur că este.

Add mai luă o prăjitură şi o flutură prin aer, ca

să-şi sublinieze punctul de vedere.

– Dacă încearcă să se mute aici, pui să fie arestat pentru violarea unei proprietăţi particulare. Asta ar trebui să-i şifoneze puţin stilul.

Eddie se opri, cu pumnii în şolduri şi cu picioarele depărtate, privindu-l fix şi clătinînd din cap.

– De ce nu? Violare de domiciliu şi arestare. Gîndeşte-te ce părere îşi va face soţia lui. Mda, îmi place ideea.

– Nu o să meargă, zise Eddie.

– Ba o să meargă, replică Add, încălzindu-se în faţa tabloului pe care-l pictase. Gîndeşte-te la lumini şi la sirene. Tu ai putea sta în pragul uşii, urlînd după ajutor. Poliţia îl va scoate cu cătuşele la mîini, iar...

– Este proprietarul a jumătate din casă.

Add rămase cu gura căscată, şocat şi surprins.

– Cum?

– Jumătate din casă este a lui, repetă Eddie, umerii prăbuşindu-i-se, cînd privirea îi coborî spre mîinile ei şi spre diamantul mic care strălucea în lumină.

Eddie îşi scoase cu un geamăt inelul de pe deget şi îl aruncă în buzunar.

Văzînd că Add nu spunea nimic, se grăbi să-i explice.

– Eram logodiți, spuse ea, după care făcu o pauză, înghițind în sec. Ştii că aici, în oraş, practic nu există nimic de închiriat şi, vorbind din punct de vedere economic...

– Charles economistul, aruncă Add, cu un dezgust evident în voce. Dă-mi voie să ghicesc. Ți-a servit discursul cu chiria care este doar o bucată de hîrtie într-o cutie, față de dreptul de proprietate asupra unei case, despre dividende şi credite.

Ea ridică din umeri.

– Ne-am gîndit să cumpărăm o casă mai veche, să o aranjăm locuind în ea şi apoi să o vindem, cu un profit, cînd îşi termina doctoratul.

– Tu te-ai gîndit sau Charles s-a gîndit? întrebă el.

– Ei... la început a fost ideea lui Charles, răspunse ea, privindu-şi din nou cu atenție mîinile. Dar eu am fost de acord. Am stat aici şi am lucrat la casă, iar el a plecat la Paris.

– Şi te-a lăsat să faci toată munca, în timp ce el şi-a găsit altă nevastă, încheie Add în locul ei, încruntîndu-se.

Îşi regretă tonul aspru cînd văzu că Eddie îşi coborîse capul în piept şi o auzi oprindu-şi respirația.

– Hei, nu mă băga în seamă, zise el, luînd-o

de mînă şi strîngîndu-i-o prieteneşte. Eu nu-mi scot piciorul din gură decît cînd îmi schimb ciorapii.

Eddie răspunse la strîngerea lui de mînă şi se lăsă să cadă pe treaptă, lîngă el.

Între ei se lăsă o tăcere care dură cîteva minute. În cele din urmă, Add o sparse.

– Deci el crede că se poate întoarce cu pretenţii asupra casei?

– Numele lui e pe actul de proprietate, exact lîngă al meu, spuse Eddie punîndu-şi ordine în gînduri şi continuînd. El consideră că îmi face o favoare preluînd plata ipotecii. Ca profesor la colegiu, va cîştiga mai mult decît mine.

– Dar toată munca pe care ai depus-o în acest loc?

Add făcu semn cu mîna spre casa nou zugrăvită, spre straturile de flori colorate care îi înconjurau şi spre pajişte.

– O să-mi ramburseze banii.

Tonul ei era sumbru, repetînd cuvintele din scrisoare, după care îşi lăsă capul să cadă pe umărul lui.

Add o strînse în braţe, oferindu-i sprijinul lui tăcut.O simţea tremurînd, în timp ce se lupta să-şi recapete controlul. Add aşteptă.

Îşi amintea sîmbetele pe care le petrecuse du-

cînd-o pe Eddie din magazin în magazin şi cărîndu-i pachetele acasă în furgoneta lui.

Aproape izbucni în rîs cînd se gîndi la ultima lor călătorie şi la monstruozitatea purpurie pe care Eddie o transformase într-o masă frumoasă de stejar. El pierduse douăzeci de dolari, pariind cu ea că acea masă nu putea fi curăţată şi recuperată.

Timp de nouă luni o ajutase să facă o casă pentru un alt bărbat, blestemînd ghinionul care făcuse ca Charles să o găsească primul. Dacă ea i-ar fi aruncat o privire, una singură, ar fi încercat să i-o fure lui Charles. Dar ea nu o făcuse.

Eddie îi fusese loială ticălosului. Add se îndoia că Eddie ştia că el se gîndea la ea altfel decît ca la o simplă colegă. Şi uite ce păţise. O notă de evacuare şi o scrisoare de despărţire, dintr-o singură lovitură. Ar fi trebuit să lupte pentru ea, ignorînd acea voce micuţă care îi amintea tot timpul că ea iubea pe altcineva.

– Vrei să-l pocnesc? o întrebă doar pe jumătate în glumă.

Îşi plimba mîinile pe spatele ei, îndepărtînd nodurile de tensiune, unul cîte unul.

– Da. Nu. Nu ştiu, murmură ea cu faţa în umărul lui.

Mintea lui Eddie se umplu cu amintiri ale ca-

sei. O dorise din prima clipă în care o văzuse, murdară şi dărăpănată, cu zugrăveala cojită şi treptele rupte. Aproape înainte ca uşa să fie descuiată, începuse să facă planuri, să aleagă culori, să-şi imagineze mobila şi unde va plasa fiecare articol. Vacanțe, rîsul copiilor... dragoste.

Acum, dacă se gîndea bine, Charles detestase casa. Numai prețul îl atrăsese. Lui Eddie i se păruse un vis devenit realitate.

Inspiră adînc şi ridică încet capul, îndreptîndu-şi privirea spre casa din spatele lor. Gîndul că o va pierde o durea mai mult decît gîndul că îl pierduse pe Charles.

„Charles nu îmi va lua casa, categoric", hotărî ea, îndreptîndu-şi spatele. „El nu o iubeşte. Pentru el este doar o investiție pentru viitor, pentru viitorul lui. Asta este casa mea." Îşi ridică mîndră bărbia şi îi zîmbi lui Add.

Add observă imediat zîmbetul. Rana surdă care îi umpluse ochii mai înainte dispăruse şi fusese înlocuită de sclipirea luptătorului.

– Bravo, fetițo! zise el îmbrățişînd-o. Ce zici de o întîlnire, dacă tot eşti liberă vineri?

Numai reflexele rapide îl salvară de lovitura pe care ea o îndreptase spre capul lui.

Rîseră amîndoi cîteva clipe şi rîsul lor răsună puternic în aer, după care brațul lui Add se în-

cordă în jurul ei. Eddie se uită repede la el şi apoi îi urmări privirea, spre stradă.

La curbă oprise un *Mercedes 500 SL* roşu, ale cărui uşi tocmai se deschideau. Eddie icni şi înţepeni cînd îl recunoscu pe şoferul care ieşea din maşină.

– Charles, gemu ea cu ochii mari.

Mîna îi zbură spre păr, împingînd şuviţele rebele sub bentiţa care îi oprea părul să cadă pe faţă.

– „Acel" Charles? îi şopti Add la ureche, ferindu-se de coada ei cînd Eddie şi-o aruncă pe spate.

Ea nu reuşi decît să aprobe din cap.

Aruncîndu-i o ultimă privire lui Charles, care ajuta pe cineva să coboare de pe scaunul pasagerului, Eddie prinse faţa lui Add între palme şi se aplecă să-i atingă buzele.

Add îngheţă pentru o clipă, încercînd să-şi dea seama ce făcea Eddie. Apoi se aruncă de tot în sărut, gustîndu-i buzele mici cu limba, înainte să o introducă în căldura umedă din spatele lor.

Toate gîndurile coerente dispărură, cînd ea începu să-l aţîţe şi să-l ispitească, frecîndu-şi sînii mici de pieptul lui, pînă cînd Add nu mai putu face altceva decît să o tragă în braţele lui. Degetele ei se împletiră în părul lui, trăgîndu-l şi mai aproape,

exact cînd el credea că mai aproape nu era posibil.

Respirația deveni o necesitate aproape în aceeaşi clipă în care Eddie începu să se retragă. Add icni după aer, în timp ce ea îi mîngîia buzele cu nasul şi îi plasa nişte sărutări încărcate de electricitate pe bărbie.

Charles se oprise, cu gura întredeschisă, la mijlocul aleii.

Add o îndepărtă pe Eddie de el şi îi trase capul pe umărul lui. Îşi permise un ultim sărut pe lobul urechii ei.

Charles se opri la baza scării, exact cînd limba lui Add se plimba pe gîtul gol al lui Eddie.

– Îhm!

Charles îi anunța că îi privea.

– Uite, obrăjori dulci, avem companie, spuse Add cu o voce răguşită, strîngîndu-şi brațele în jurul lui Eddie. Cineva cunoscut?

– Mda, răspunse ea ridicînd capul ca să îl privească.

Inspiră adînc şi îşi sprijini fruntea de el,înainte să înceapă să-şi plimbe uşor limba peste buzele lui.

– Poartă-te frumos, femeie, mîrîi Add, ridicînd-o încet, după care se ridică şi el în fața lui Charles.

Lui Eddie îi scăpă un țipăt supărat, din cauza mişcării bruşte.

– Scuzați-mă, zise bărbatul blond şi zvelt, pe un ton furios.

Întinse mîna în față, spunînd:

– Eu sînt Charles Whitney, iar dumneavoastră sînteți...?

– O să o scap dacă dăm mîna, răspunse Add cu un zîmbet larg pe față.

Eddie îl sărută pe gît.

– Sînt Addison Rivers. Deci tu eşti Chuck Whitney. Frumos costum, adăugă el, făcînd semn cu capul spre sacoul de mătase cu două rînduri de nasturi şi spre pantalonii pe care îi purta Charles, cu o cămaşă albă şi cravată de mătase cu model geometric.

Charles păru enervat de porecla nesolicitată, exact aşa cum se aştepta Add.

– Domnule Rivers, spuse Charles înclinînd din cap.

Îşi concentră atenția spre Eddie, care se cuibărise ca o pisică în brațele lui Add.

– Edwina?

– Charles, replică Eddie cu o voce ca un tors de pisică, plimbîndu-şi degetul în jurul urrechii lui Add. Te aşteptam?

– Charles.

Accentul franțuzesc senzual atrase toate privirile spre blonda zveltă care își odihnea cu delicatețe mîna cu o manichiură frumoasă pe mîneca lui Charles.

– Chloe, *chérie,* ea este Edwina, zise Charles trecînd la franceză, pentru iubita lui.

Eddie simți cum căldura îi inunda fața, la privirea dezaprobatoare pe care i-o aruncă Chloe, care îi spunea ceva în şoaptă lui Charles. Eddie urmări modul posesiv în care cealaltă femeie îşi plimbă mîna în sus şi în jos pe pieptul lui şi simți cum temperamentul i se încinge.

– Şi... hm... prietenul ei, domnul Rivers, încheie Charles, cuprinzînd-o cu brațul pe Chloe şi trăgînd-o lîngă el. Ea este soția mea, Chloe.

– *Monsieur* Rivers, spuse Chloe, cu o strălucire apreciativă în ochi.

Se întoarse spre Eddie şi îi întinse mîna cu un zîmbet aproape infatuat:

– *Mademoiselle* Mason.

– Oh, dragă, oftă Eddie.

Îşi plimbă şi ea mîna pe pieptul mult mai bine dezvoltat al lui Add şi îşi strecură degetele printre nasturi.

– E jenant.

Între ei se lăsă tăcerea. Charles îşi trecu un deget pe sub gulerul cămăşii şi îşi ridică bărbia,

ca şi cum materialul l-ar fi iritat. Îşi descheie un nasture de la sacou şi îşi băgă mîna în buzunarul pantalonilor, în timp ce cerceta casa, încruntîndu-se la cutia de vopsea de la picioarele verandei.

Eddie arunca priviri pe furiş spre fostul ei logodnic. Fu satisfăcută că interpretarea ei avusese efect numai cînd observă ochiul stîng îngustat al lui Charles, singura exprimare exterioară de furie pe care şi-o permitea el.

Add îşi strînse braţul în jurul lui Eddie, în timp ce încerca să-şi controleze hormonii agitaţi. Se rugase pentru asta un an şcolar întreg, dar ştia că nu era ceva real.

Totuşi, Eddie avea nevoie ca el să joace rolul pe care i-l distribuise ea, acea mică farsă. Nu putea să o lase baltă.

– Casa este mult îmbunătăţită, zise Charles cu un ton nu prea apreciativ.

– Nu-i aşa că Eddie a făcut o treabă grozavă? spuse Add aruncîndu-i un zîmbet strălucitor femeii din braţele lui. A predat toată ziua şi a curăţat vopseaua toată noaptea. E o minune. *Abia* dacă-i rămîne timp şi pentru altceva.

Sprîncenele lui se ridicară sugestiv, în timp ce-l privea pe Charles cu un zîmbet ca de la bărbat la bărbat.

– Credeam că ne hotărîserăm pentru o culoare sobră la exterior, zise Charles cu o voce joasă şi controlată, ignorîndu-l în mod intenționat pe Add.

– Erau atît de întunecate şi de înspăimîntătoare, spuse Eddie. Eu voiam ceva însorit şi strălucitor.

– Hotărîserăm altfel, declară Charles cu o voce rece. Mai există şi alte devieri de la planurile noastre?

Eddie era furioasă că el îi comenta hotărîrea.

– Au fost unele probleme pe care nu le anticipaserăm, zise cu fermitate. Unele dintre planurile pe care le făcuserăm amîndoi nu au mai părut corecte, odată ce am vizualizat camerele.

Dacă nu ar fi avut mîinile pline, Add ar fi aplaudat. Aşa însă, începu să simtă o tensiune în umeri, din cauză că o ținea pe Eddie în brațe. Şi le strînse în jurul ei.

– Add, scumpule, de ce nu mă laşi jos? sugeră Eddie, amintindu-şi brusc unde era, cînd îi simți muşchii mişcîndu-se sub ea.

– Cum spui tu, obrăjori dulci, zise el sărutîndu-i gîtul pentru o clipă, înainte de a-i da drumul.

Cînd fu sigur că ea ajunsese cu picioarele pe pămînt, permise brațelor lui să-i încercuiască mijlocul şi o trase din nou spre pieptul lui larg.

– Poate că ne puteți scuza, domnule Rivers. Sînt unele lucruri pe care eu şi Eddie trebuie să le discutăm, spuse Charles.

Eddie simți cum panica îi încleşta gîtul. Nu voia să rămînă singură cu Charles şi soția lui franțuzoaică. Vorbi înainte ca securitatea oferită de prezența puternică a lui Add să dispară.

– Dacă îl excluzi pe soțul meu, nu crezi că ar trebui să o excludem şi pe soția ta?

Capitolul 3

– *Soțul* tău? urlă Charles.

Eddie se rugă să se deschidă o gaură în pămînt, care să o înghită. „Ce naiba m-a făcut să spun asta?“ strigă mintea ei în timp ce se ținea strîns de brațul lui Add.

– Mda, spuse Add după o uşoară ezitare. În definitiv, ştii şi tu cum este, adăugă el şi făcu semn cu capul spre Charles, ridicînd din umeri şi zîmbind şiret.

Ochiul stîng al lui Charles dispăru total sub sprînceana lui stufoasă, iar pieptul îi pufăia ca al unui cocoş de Bantam ale cărui găini erau amenințate. Un cocoş de Bantam foarte înfumurat, se gîndi Add forțîndu-se să nu zîmbească.

Ochii lui Chloe se îngustară şi inocența ei copilărească dispăru pentru o fracțiune de secundă,

fiind înlocuită de o sclipire acaparatoare, care venea din interior. Nici măcar aparența artistic creată a albastrului nuanțat nu reuşi să ascundă acea strălucire întunecată şi bănuitoare. Zîmbetul ei deveni mai condescendent.

– Ce păcat că nu ți-ai putut permite un inel, zise ea dulce, făcînd semn cu capul spre mîna lui Eddie, care se odihnea pe brațul lui Add.

– Inel? Oh, Dumnezeule, reuşi Eddie să spună.

„Dacă minți, eşti prins întotdeauna." Se rugă să aibă o inspirație.

– Eu... hm... L-am lăsat sus. În dormitor.

– Dar, obrăjori dulci, ai promis că n-o să-l mai scoți, spuse Add urmîndu-i perfect ideea. Îl scoate tot timpul cînd are treabă prin casă.

Eddie înghiți cu greu şi încercă să spună ceva, orice, cu ajutorul coardelor vocale care nu mai primeau ordine de la creier. Bineînțeles, creierul nu o ajuta deloc. Pentru o clipă vru să divulge minciuna şi să rîdă isteric, iar apoi vru să cedeze lacrimilor care îi ardeau ochii.

„Nu", se mustră singură. „Nu vei ceda isteriei." Inspiră adînc, scoțînd un sunet ce semăna cu un oftat, şi continuă:

– Presupun că ai primit scrisoarea mea. Ar fi fost mult mai simplu dacă o primeai. Ce jenant.

Suspină adînc şi, spera ea, convingător.

– Nu am primit nici o scrisoare care să pună capăt logodnei noastre, zise Charles cu o demnitate ofensată.

– Nici eu, ripostă Eddie, aruncîndu-i o privire grăitoare lui Chloe.

Îşi împleti mîinile în jurul braţului lui Add, încruntîndu-se la fostul ei logodnic.

Add o strînse pe Eddie lîngă el şi o sărută pe tîmplă.

– Se pare că poşta nu mai funcţionează ca pe vremuri, spuse el cu un zîmbet silit. Ce bine că nu ţi-am trimis şi inelul în scrisoare, căci s-ar fi pierdut şi el, încheie Add, frecîndu-şi nasul de gîtul lui Eddie.

Eddie avea dificultăţi în a se concentra.

– Pierdut? Scris? reuşi ea să spună cu o voce slabă şi gîfîită. Oh, da, o scrisoare lungă, lungă, în care-ţi explicam... totul, improviză ea, zîmbind ca un drăcuşor cînd braţul lui Add o strînse mai tare.

– *Chérie,* spuse Chloe cu o voce răguşită, atrăgînd atenţia tuturor. Nu-i aşa că e un mare noroc că micuţa ta *amie* a găsit şi ea pe altcineva şi nu este supărată pe pasiunea noastră *épatante?*

– Bineînţeles, *amante,* răspunse Charles întorcîndu-şi în sfîrşit atenţia spre ea.

– Omule, ce fericit sînt că s-a terminat cu treaba asta, zise Add zîmbind şi răsuflînd uşurat. Credeam că o să primeşti foarte greu vestea. Eddie nu voia să-ţi rănească sentimentele.

– *Certainement,* nici noi nu am avut această intenţie, sIţpuse Chloe. Cînd te găseşte *l'amour,* trebuie să o accepţi, *n'est-ce-pas?*

– De ce nu intraţi în casă? E prea cald afară, zise Add eliberînd-o pe Eddie din îmbrăţişare, dar ţinînd-o de mînă ca să o tragă în faţă.

– Da, bineînţeles, spuse Eddie zîmbindu-i. De ce nu intraţi? Avem cîteva lucruri de hotărît.

Îl trase de braţ pe Add.

– Asta înseamnă că s-a pierdut cecul. Crezi că ar trebui să anunţăm să nu fie onorat? murmură ea, doar atît de tare cît să fie auzită.

– Eddie face cea mai bună limonadă, strigă Add peste umăr, în timp ce o trăgea după el, pe trepte. Tocmai am pus-o la rece. Aveţi grijă la balustrada vopsită. Eddie abia terminase dunga cînd am ajuns eu acasă.

– Add este poştaş, spuse ea ridicîndu-i geanta de pe treapta de sus. Cel puţin pe durata verii, adăugă ea.

Add ţinu uşa deschisă pentru Charles şi Chloe, care îi urmară în holul de la intrare şi apoi în camera de zi.

Charles şi Chloe inspectară cu atenţie pereţii de un galben solar şi lemnăria albă, imaculată, care strălucea în lumina ce intra pe fereastra largă. Eddie le făcu semn spre mobila din nuiele albă, acoperită cu perne colorate, aşezată în faţa căminului.

– Nu vreţi să luaţi loc? Mai aduc nişte limonadă, spuse Eddie cu cea mai graţioasă voce de gazdă.

Observă cum Chloe îşi trecea mîna peste masa dintre canapea şi scaun, înainte de a se aşeza. Bărbia i se încleştă cînd o văzu apoi privindu-şi mîna, ca şi cum s-ar fi aşteptat să găsească praf.

Add simţi imediat ce va urma. O împinse pe Eddie prin camera de zi, ieşind apoi în sufrageria cu masa de stejar şi în bucătărie.

După ce închise şi a doua uşă, Eddie se întoarse, smulgîndu-se din mîna lui şi începu să se învîrtă prin cameră.

– Îţi vine să crezi ce tupeu are femeia asta? Să-mi inspecteze casa ca şi cum aş fi slujnica ei? Şi Charles. „Asta nu e culoarea pe care am ales-o noi“, îl imită ea. Nu a fost vorba de nici un „noi“, cînd a trebuit ales ceva. El a făcut o listă cu ce voia şi „a presupus“ că eu sînt de acord.

Deschise brusc uşa frigiderului, luă două cutii cu limonadă din congelator şi le trînti în chiuvetă,

dînd drumul la apă fierbinte să curgă cu putere peste ele. Apoi îşi încrucişă braţele la piept, se sprijini de bufet şi îşi lăsă capul în piept.

Add se sprijini de bufetul opus, departe de pericol, şi îşi încrucişă braţele la piept, aşteptînd următoarea erupţie a Muntelui Saint Eddie. Cînd aceasta se produse, nu a fost aşa cum se aştepta el.

Cînd Eddie se întoarse spre el, lacrimile îi făceau ochii să sclipească.

– Planurile lui Charles erau îngrozitoare. Voia să scoată aproape toţi pereţii de la acest etaj ca să „deschidă spaţiul". Şi voia covoare din perete în perete. Ai putea acoperi aceste podele frumoase de lemn cu covoare? întrebă ea. Voia să scoată toată marginea roşcată. Şi să vopsească apoi casa în verde-Boston sau maroniu-boabe-de-cafea.

Add îi îngădui să respire.

– Mă simt bine acum, spuse ea, întorcîndu-se cu faţa la cutiile din chiuvetă.

Întinse mîna spre o cutie de limonadă îngheţată şi trase fîşia din jurul capacului. Scoase capacul, vărsă conţinutul în vas şi trecu la a doua cutie.

– Poate că ar fi bine să nu adaug apă, zise ea ariuncîndu-i o privire lui Add. Ce zici?

– Risipeşti o limonadă bună.

– Da, dar îmi imaginez că netrebnicul de Charles se va mai decolora.

– Eu credeam că ăsta este aspectul lui natural, zise Add umplînd o farfurie cu prăjituri de pe platou. Apropo, de fapt, de ce am primit eu rolul de soț? Eddie ezită o clipă înainte să-şi întoarcă fața spre el. Ridică din umeri şi încercă să zîmbească.

– În scrisoare... începu ea.

Add întrebă, sprijinindu-se de bufet:

– Te referi la cea pe care ai transformat-o în confetti sau la cea pe care ai „scris-o“ tu?

– La cea făcută confetti, explică ea, amestecînd limonada. Unul dintre motivele pentru care pretindea casa era acela că el este căsătorit.

Umerii i se înălțară şi căzură cu un oftat adînc, în timp ce-l privea pe Add, căutînd înțelegere la el.

– Deci, dacă faptul că are o soție îi dădea lui mai multe drepturi asupra casei, atunci ai avut şi tu nevoie de un soț, ca să echilibrezi situația, completă Add în locul ei.

– Exact. Iar dacă el va crede că locuim cu adevărat aici... Ei bine, posesiunea reprezintă nouăzeci la sută din lege, încheie ea aruncîndu-şi mîinile în aer. Nu o să mă laşi baltă, nu-i aşa? Îl

imploră ea, fluturîndu-şi pleoapele într-o imitaţie de privire aţîţătoare a unei eroine dintr-un film.

Add nu se putu abţine să nu chicotească în timp ce o trăgea în braţele lui.

– Asta înseamnă că voi mai primi şi alte sărutări?

– Poate.

– Şi îmbrăţişări?

– Probabil.

– Şi astă seară, după ce pleacă ei?

– Te vei duce acasă, în apartamentul tău, răspunse ea zîmbind şi desprinzîndu-se uşor din braţele lui, cu un sărut pe obraz.

– Strici toată distracţia, mormăi el tare, cu o indignare simulată. Niciodată nu mă laşi să mă distrez, numai muncă, muncă, muncă.

– Doar la asta sînt buni sclavii.

Eddie îi întinse farfuria cu prăjituri, iar ea luă o tavă cu limonadă şi paharele necesare. Se opri cu o mînă pe clanţa uşii de la bucătărie şi îi oferi un zîmbet melancolic.

– Mulţumesc pentru ajutor, Add. Ştiu că îţi cer foarte mult.

– Sînt prietenul tău. Şi sclavul tău, replică el pe un ton uşuratic, şi îi plasă un sărut uşor pe frunte.

Add împinse uşa spre camera de zi cu umărul,

ținînd farfuria deasupra capului, şi o ținu deschisă pentru Eddie.

– Iată-ne, spuse el cuplului care stătea acum în picioare lîngă fereastra din față, vorbind repede în şoaptă în franceză şi evaluînd din priviri camera. Limonadă proaspătă şi prăjituri crocante de ciocolată, făcute în casă. Favoritele mele, adăugă el, luînd o prăjitură şi muşcînd din ea, după care puse farfuria pe masa joasă în fața canapelei şi se aşeză pe unul din cele două scaune de vizavi.

– Luați loc, vă rog, zise Eddie turnînd limonadă şi servind perechea care se aşezase pe canapea.

Stăteau cu toții încordați, sorbind limonadă şi mîncînd prăjituri, şi evitînd să se privească în ochi, parcă pentru o eternitate. Nimeni nu părea dornic să fie cel care deschide discuția.

– Ce zici de draperiile astea? îl întrebă Add pe Charles în cele din urmă. Eu nu eram sigur că chestiile acelea albe încrețite se potriveau, dar cum Eddie se îndrăgostise de ele, ce puteam spune?

– Într-adevăr, replică Charles cu o voce joasă şi controlată.

– O să stați mult în oraş? interveni Eddie încercînd să micşoreze tensiunea dintre ei cu singura propoziție care îi venise în minte.

– Am acceptat un post la colegiu, spuse Charles încruntîndu-se în direcția mîinii lui Add care se odihnea chiar sub sînul lui Eddie.

– Înțeleg, zise ea sorbind adînc din limonadă şi căutînd în minte un alt subiect, unul care să schimbe discuția de la dreptul de proprietate asupra casei, pînă cînd avea timp să se gîndească puțin la asta.

– Ce ziceți de podelele de lemn? întrebă Add. Eddie a petrecut ore întregi cu curățatul, şlefuitul şi lustruitul lor.

– Eu prefer covoare, spuse Charles. Sînt mult mai silențioase şi asta stabilisem înainte.

– Eu mă gîndisem tot la covoare, dar nu şi Eddie. Ea a vrut ca totul să fie perfect, indiferent cît de multă muncă implica asta, zise Add mişcîndu-şi degetul în sus şi în jos pe coastele lui Eddie, din ce în ce mai aproape, cu fiecare mîngîiere, de partea de jos a sînului ei.

Eddie încercă să-şi suprime chicotitul isteric care i se ridica în gît. Situația era grotescă. Nu, mai mult decît atît. Ea conversa într-o manieră foarte amabilă cu logodnicul ei şi cu „soția" logodnicului ei despre modul în care decorase casa lor, a ei şi a lui Charles, adică, stînd cuibărită pe genunchii lui Add, în timp ce mîinile lui făceau Dumnezeu ştia ce pe corpul ei, iar Charles povestea

cum dorise el să fie casa.

Clipi rapid ca să-şi limpezească gîndurile şi să se concentreze asupra realităţii. Fruntea i se încruntă în concentrare, în timp ce încerca să-şi amintească ultimul comentariu făcut.

– Am făcut nişte probe înainte să aducem mobila şi am pus nişte covoraşe, reuşi să spună pînă la urmă, poticnindu-se.

Încheieturile degetelor i se albiră pe paharul de limonadă, în timp ce făcea eforturi ca să rămînă în contact cu o lume coerentă.

– Iar acum nu a ieşit rău deloc.

Chloe se sprijini de Charles, şoptindu-i ceva furioasă la ureche.

Charles îşi drese glasul.

– Totul este foarte frumos, dar trebuie să discutăm despre posesiunea casei. Ţi-am explicat totul în scrisoarea pe care ţi-am trimis-o.

– Dar *noi* nu am primit scrisoarea, zise Add ridicînd din umeri.

– Mi-aţi spus asta, replică Charles. Oricum, aş vrea să clarificăm problema asta cît mai repede posibil.

– Bineînţeles, zise Eddie cufundîndu-se şi mai mult în îmbrăţişarea liniştitoare a lui Add.

– Înţeleg cît de secătuitoare este întreţinerea unei case pentru salariul tău de profesoară. Scu-

zați-mă, pentru salariile voastre combinate, zise Charles înclinînd politicos din cap ca să-l includă şi pe Add. Chloe şi cu mine am hotărît că ar fi corect să vă scăpăm de această povară. Cum eu voi preda la colegiu din toamnă şi voi cîştiga un venit liniştitor, pentru noi nu va fi o problemă, încheie el, întorcînd o privire plină de asigurări şi de bunăvoință spre Eddie.

– Dar...

– Nu mă înțelegeți greşit, continuă grăbit Charles, la un ghiont al lui Chloe. Sîntem absolut pregătiți să vă înapoiem toți banii pe care i-ați cheltuit pentru reparațiile minore efectuate.

Înclină din cap spre soția lui şi îşi extinse oferta.

– Bineînțeles, nu vă vom cere să vă mutați imediat. Vă vom acorda un timp ca să vă găsiți un loc unde să locuiți.

– Sper că „veți înțelege" de ce trebuie să vă refuzăm oferta, spuse Eddie cu dinții încleştați, înfigîndu-şi degetele în brațul lui Add ca şi cum viața ei ar fi depins de menținerea unei strînsori ferme.

– Sînt sigură că dragul tău soț nu vrea să locuiască într- un loc plin de amintiri ale fostului tău „amour", nu? zise Chloe pe un ton înțelegător, dar cu o privire rece şi calculată.

– Charles nu a locuit niciodată aici, ripostă Eddie, desprinzîndu-se din brațele lui Add și ridicîndu-se în picioare.

Charles se ridică imediat.

– Add a petrecut mai mult timp în această casă decît Charles.

– Sîntem cu toții destul de nervoși și s-a făcut tîrziu, începu Add ridicîndu-se și încercuind cu brațul umerii lui Eddie. Poate că ar trebui să dormim, ca să ne limpezim gîndurile, și să ne întîlnim mîine. Vă vom suna la hotel ca să stabilim o oră.

– *Impossible,* izbucni Chloe ridicîndu-se în picioare lîngă soțul ei. Nu plecăm. Asta este casa noastră. Charles, spune-i!

Charles o bătu liniștitor pe mîna cu care îl ținea de mîneca sacoului.

– Avem intenția să locuim aici. Nu avem nevoie de alte aranjamente, din moment ce sîntem proprietarii casei.

– Proprietari! izbucni Eddie cu obrajii plini de culoare, dintr-o dată. Poate că deții jumătate din această casă, Charles Biddington Whitney, dar nu veți rămîne aici în noaptea asta. Nici nu se poate pune problema, nu-i așa, Add?

El îi văzu privirea rugătoare și aproape că se pierdu în adîncul ochilor ei.

Cînd văzu că el rămăsese tăcut, Eddie îl în-

ghionti cu cotul în coaste şi întrebă din nou.

– Nu-i aşa?

Add rămase tăcut pentru o clipă, masîndu-şi ceafa, în aşteptarea inspiraţiei. O pată de vopsea de pe obrazul lui Eddie şi o privire rapidă spre rochia scumpă a lui Chloe îi dădu o idee.

– Ca să fiu foarte sincer, nu avem nici o cameră pentru voi, le spuse el ridicînd din umeri.

Îşi scoase batista din buzunar şi şterse pata de pe obrazul lui Eddie.

– Nu ţine, zise Charles cu fermitate. Ştiu foarte bine că există patru dormitoare în casa asta. Nu văd de ce ar fi spaţiul o problemă.

– Nu spaţiul este problema, răspunse Eddie, încercuind talia lui Add cu braţul.

Ochii îi sclipiră în semn de plăcere la gîndul conspiraţiei lor.

– Ci mobila.

– Mobila? întrebă Charles în timp ce ochiul stîng i se îngusta bănuitor.

Eddie ridică din umeri, parcă în semn de scuză, întorcîndu-se spre Chloe.

– Nu avem. Nu am vrut să iau mobilă înainte să şlefuiesc podelele, să zugrăvesc şi să aranjez instalaţia, mai ales după ce a refulat. Îţi aminteşti ce dezastru? îl întrebă ea pe Add.

Acesta o sărută pe gît ca să-şi ascundă zîm-

betul răutăcios de pe faţă.

– Mda. Dar îmi amintesc mai bine curăţenia şi tricoul tău... o tachină el cu o fluturare sugestivă a sprîncenelor.

Nici măcar nu încercă să-şi reţină hohotul de rîs la vederea roşeţii care urca pe gîtul lui Eddie, ca răspuns la insinuarea lui.

– Hmm, mîrîi Charles tare, cînd Eddie se forţă să chicotească, pentru a i se alătura lui Add.

Cînd le obţinu atenţia, Charles întrebă:

– Doar nu vreţi să-mi spuneţi că aţi dormit pe jos, în ultimul an?

– Bineînţeles că nu. În camera mea este un pat, răspunse Eddie încruntîndu-se cînd văzu că Charles părea încîntat.

– Care este deja destul de plin, interveni Add zărind şi el acea expresie.

– *Hospitalité* cere...

– Ca oaspeţi ai voştri...

– Oaspeţi!

În cîteva secunde începu cearta, fiecare argumentîndu-şi drepturile asupra posesiunii unicului pat.

Add îşi lăsă mintea să colinde, ignorînd amestecul de franceză şi engleză. Şi-o imagină pe Eddie întinzîndu-se languros pe patul larg pe care o ajutase să-l ducă sus, în dormitorul principal.

Pielea ei ar fi arătat ca satinul pe cearceafurile roz pe care o ajutase să le întindă pe acelaşi pat.

Îşi înlătură cu regret acea imagine din cap. Nu era de ajuns că era chinuit de acel vis în fiecare noapte, acum îl invada şi în timpul zilei. În plus, el era „soțul" ei doar ca să echilibreze situația.

– Add? întrebă Eddie rugător, făcîndu-i pe ceilalți să tacă.

Se uitau cu toții la el, în aparență în aşteptarea unor cuvinte înțelepte şi inspirate.

Add inspiră adînc şi îi privi pe fiecare dintre combatanți, evaluînd efectul pe care urma să-l aibă sugestia lui asupra lor. În cele din urmă, spuse:

– Nu ar trebui să fie nici o problemă în a rămîne toți aici.

– Add! strigă Eddie îngrozită şi aruncîndu-i o privire nimicitoare.

El văzu cum ochii ei se întunecau şi erau gata să arunce fulgere în direcția lui. Fără ca Eddie să spună vreun cuvînt, Add înțelese că ea nu voia ca Charles şi Chloe să-şi petreacă noaptea sub acoperişul ei, şi cu atît mai puțin în camera ei. În nici un caz.

Ridică din umeri, apologetic.

– Tu şi Charles aveți drepturi egale asupra casei, începu el.

Fu nevoit să inspire adînc, ca să-şi înăbuşe geamătul care amenința să-i scape, cînd unghiile lui Eddie se înfipseră în linia de piele de deasupra centurii lui.

– Dar nu cred că lui Charles şi lui Chloe le-ar plăcea să bat la uşa dormitorului „nostru“ la ora patru noaptea, cînd mă pregătesc să plec la lucru. Cred că un compromis ar fi mai indicat.

Trei perechi de ochi încruntați se fixară asupra lui.

– La etaj sînt trei dormitoare goale şi salteaua aceea groasă pe care ai folosit-o atunci cînd te-ai mutat aici este în mansardă, nu? Ei pot să stea într-una dintre camere, pe saltea, iar noi ne păstrăm camera.

Nimeni nu acceptă imediat, dar nici nu respinseră propunerea lui.

Capitolul 4

Add se foi pe spate, mototolind cuvertura care îi servea drept saltea. Cum era posibil ca o podea la a cărei şlefuire petrecuse ore întregi să aibă cocoloaşe de mărimea unor mingi de baseball? se întrebă el, răsucindu-se din nou cînd ceva îl împunse în spate.

Gemu resemnat şi se concentră asupra umbrelor mişcătoare de pe tavanul dormitorului lui Eddie, numărînd de cîte ori o ramură a stejarului aflat dincolo de fereastră se încrucişa cu o alta.

Nu-i venea uşor să pretindă că ea nu era în patul aflat la o jumătate de metru deasupra lui, întinsă sub cearceafurile pe care el şi le imaginase de atîtea ori în vis. Îi putea auzi fiecare respiraţie uşoară şi asta îl înnebunea. Cum putea să doarmă atît de liniştită, cînd lumea era întoarsă

cu capul în jos? Cum ar fi putut el să doarmă, cînd subiectul tuturor fanteziilor pe care le avusese în ultimul an era atît de aproape şi, totuşi, atît de departe?

Închise ochii şi ascultă ticăitul uşor al ceasului de pe poliţa de deasupra căminului. Numără trei bătăi, după care ceasul tăcu.

Încă o oră şi putea părăsi acea cameră. Încă o oră – se linişti singur – şi nu va mai fi nevoit să inhaleze parfumul de liliac pe care ea îl folosise după duş. Nu va mai fi nevoit să vizualizeze curbele feminine, aţîţătoare, ascunse de pijamaua ei *Minnie Mouse.* Încă o oră şi avea să scape de închisoarea pe care şi-o crease singur.

Singura consolare a libidoului lui frustrat era aceea că Charles suferea mult mai mult ca el. Draga de Chloe nu fusese deloc încîntată cînd Charles acceptase fără tragere de inimă compromisul propus de Add. Numai gîndul că Add avea să meargă în vîrful picioarelor prin dormitorul lor la patru dimineaţa, ca să-şi găsească uniforma şi să folosească baia, îi ţinuse departe de dormitorul şi de patul lui Eddie.

Franceza ei plină de invective răsunase din camera de la capătul holului, lui şi lui Eddie fiindu-le imposibil să nu o audă. Draga de Chloe folosise absolut toate cuvintele pe care şi le amin-

tea Add din liceu, imediat după ce Charles închisese uşa dormitorului lor.

Ciocănitul unei ramuri în fereastră îi atrase atenția. Studie creanga, evaluîndu-i mărimea în raport cu sine. Era bine că Eddie nu făcuse încă o uşă între hol şi baie. Dacă Chloe nu ar fi trebuit să treacă prin baie ca să ajungă acolo, Eddie l-ar fi pus să coboare pe acel pom în noaptea trecută, ca să nu fie nevoiți să doarmă în aceeaşi cameră. Probabil că şi-ar fi rupt amîndouă picioarele, şi gîtul pe deasupra.

– Doamna Jackson locuieşte două case mai încolo, îi spusese Eddie în şoaptă, după ce Chloe se întorsese în camera ei.

Apoi îi împinse o pernă şi o cuvertură de pe patul ei în brațe.

– Nici unul dintre noi nu va mai avea o slujbă la anul, dacă spune colegilor ei din consiliul şcolii că dormi la mine acasă.

– Crezi că ar avea o impresie mai bună dacă m-ar vedea coborînd pe copacul acela, după miezul nopții?

Pînă la urmă, el cîştigase disputa purtată în şoaptă, dar, cînd un alt muşchi protestă că îşi petrecea noaptea pe podea, se întrebă la ce îi servise acea victorie.

Eddie suspină în somn.

– Ajunge! mormăi Add, aruncînd cearceaful de pe el şi ridicîndu-se în picioare, cu toată durerea din muşchi.

Luă de la picioarele patului halatul pufos pe care i-l împrumutase Eddie, se duse în vîrful picioarelor la uşă şi ieşi.

Add se îndreptă spre bucătărie. Poate că un pahar cu limonadă rece avea să-l relaxeze suficient, cît să poată trage un pui de somn înainte să plece la poştă.

Ignoră comutatorul de lumină în timp ce mergea prin bucătărie, folosind drumul luminat de luna de dincolo de ferestrele mari. Îşi umplu paharul din vasul din frigider, după care îl luă şi se duse la masa de mahon din capătul camerei, unde se aşeză pe unul dintre scaunele cu spătar. Ridică paharul, îşi plimbă pe frunte marginea lui umedă şi luă o sorbitură lungă, gîndindu-se la situaţie.

„Cum au scăpat lucrurile de sub control?“ se întrebă, ridicîndu-se ca să fure nişte prăjituri de pe platoul de pe bufet. Păruse un plan atît de simplu. Se dăduse drept soţul lui Eddie ca să-i salveze obrazul. Bineînţeles, Charles insistase să se mute în casa lui, indiferent cît de inconfortabilă era situaţia pentru toţi ceilalţi.

Sunetul unor paşi înăbuşiţi pe trepte puse ca-

păt gîndurilor lui. Se retrase în umbră, aşteptînd să vadă cine era colegul lui de insomnie.

Eddie îşi ţinu respiraţia pînă cînd uşa se închise în spatele lui Add. Scoase un suspin uriaş, se întoarse pe spate şi îşi şterse furioasă lacrimile care îi udaseră perna încă de cînd stinsese Add lumina.

Prima ei opţiune fusese să urle şi să dea din picioare ca un copil de doi ani, dar, cum Add dormea pe podea lîngă ea, hotărîse să nu o facă. Bineînţeles, probabil că Add nici nu şi-ar fi dat seama. Omul adormise în clipa în care atinsese podeaua.

După ce îşi potolise istericalele, a doua ei opţiune fusese la fel de imposibilă. Ar fi fost frumos ca Add să o ţină în braţe şi să o strîngă, în siguranţă şi căldură, în timp ce ea îşi alina durerea şi frustrarea. Dar Add fusese un prieten bun în acea zi şi avea nevoie de odihnă.

Şi mai era ceva. Ce era cu acea atracţie faţă de Addison Rivers?

Fusese o adevărată tortură să stea nemişcată în acel pat masiv, ştiind că îşi putea lăsa braţul în jos să-l atingă. Încă de cînd el stinsese luminile şi se întinsese pe cuvertură, lîngă pat, amintirea sărutărilor lui îi făcea inima să bată cu putere, re-

fuzînd să se liniştească. Acele gînduri o făceau să fie sigură că ar fi explodat spontan, dacă el o atingea iar.

Încercase toate exercițiile mentale cunoscute ca să își concentreze gîndurile în alte direcții. Secundă cu secundă, minut cu minut, Eddie își numărase fiecare respirație. Inspiră pînă la şase. Expiră pînă la şase. Inspiră. Expiră. Parfumul de mosc al apei lui de colonie şi mirosul masculin unic îi umplu nările la fiecare respirație, invadîndu-i ființa, împingînd-o aproape peste marginea sănătății mentale.

Trebuia să nu se mai gîndească la el, la atingerea lui, la parfumul lui. Se învîrti în pat, căutînd un punct rece în cearceafurile de bumbac. Camera continua să i se pară înăbuşitoare, în ciuda adierii reci care ridica draperiile de la ferestrele cu vedere spre stradă. Parfumul de trandafiri, de caprifoi şi liliac de la tufele de sub fereastră plutea în cameră, amestecîndu-se cu parfumul lui Add, dar nereuşind să-l acopere, fără să i-l îndepărteze din minte.

„Concentrează-te asupra găsirii unei soluții", își ordonă. Cu cît descoperea mai repede cum să-l facă pe Charles să-şi abandoneze proiectele legate de casă, cu atît mai repede Add avea să se întoarcă la casa lui, iar ea putea să se re-

laxeze. Începu să-şi depene amintirile.

Charles sugerase să cumpere o casă pe care să o aranjeze, dar majoritatea banilor plătiţi ca avans fuseseră din economiile ei.

Simţi cum furia începe să crească în ea. Se întinse, relaxîndu-şi muşchii, unul cîte unul. Nu o ajută cu nimic.

Eddie se eliberă dînd din picioare din cearceafurile răsucite, ridicîndu-se din pat, şi îşi luă halatul de la picioarele lui. Îşi strînse cordonul şi începu să se învîrtă prin cameră. Cincisprezece paşi pînă la fereastră. Cincisprezece paşi înapoi pînă la pat. Zece paşi pînă la uşa băii.

„Eu am muncit din greu ca să cîştig banii pentru avans", se gîndi furioasă.

„Eu am muncit ca să transform într-o casă această relicvă antică cumpărată de *noi.*" Se întoarse spre pat şi apoi se apropie cu paşi mari de uşa băii.

„Eu am plătit, din salariul meu, toate ratele ipotecii, pentru că el avea nevoie de fiecare bănuţ din bursa de studii, ca să trăiască la Paris." Se îndreptă spre fereastră şi privi afară, la strada goală.

„Eu m-am ocupat de termite în octombrie, de coşul ars în ianuarie şi de ţevile fisurate, în februarie. Pentru Dumnezeu, chiar atît de fraieră

am fost?" se întrebă Eddie. Se îndreptă spre uşa de pe hol.

„Singurul lucru pe care l-ai făcut tu", şuieră ea deschizînd uşa şi adresîndu-se unui Charles imaginar, „a fost să-ţi semnezi numele pe actul de proprietate al casei mele".

Furia o duse pe scări în jos, prin casa luminată de lună, în bucătărie.

Eddie aprinse lumina, deschizînd uşa de la bucătărie, în acelaşi timp. Nu îşi putu stăpîni ţipătul surprins, cînd se izbi de Add, orbit de lumină.

– M-ai speriat de moarte. Ce faci aici? întrebă ea, avînd grijă să vorbească încet.

– Luam o gustare, explică el, ridicînd în sus mîna plină de prăjituri. Credeam că dormi.

Eddie trecu pe lîngă el şi luă un pahar din bufet, după care deschise uşa frigiderului şi se întinse după limonadă.

– Am avut un coşmar, spuse ea repede.

– Unul rău?

– Covoare maronii din perete în perete, pereţi bej, mobilă masivă, continuă ea. Charles, stînd în mijlocul casei, cu un calculator în mînă, socotind cît valorează munca mea.

Add încercă să nu rîdă la descrierea ei. Nu reuşi să-şi controleze un colţ al gurii, care insistă să se ridice şi să tremure. Eddie îl zări.

– Nu e ceva de rîs, ripostă ea, trîntindu-şi paharul pe masă şi lăsîndu-se să cadă pe un scaun.

El se aşeză pe scaunul alăturat.

– Încă mai pot să-i trag un pumn. Numai să-mi spui cînd.

– O să mă mai gîndesc la asta, zise ea, furînd o prăjitură din mîna lui.

Rămaseră într-o tăcere plăcută, bînd limonadă şi mîncînd prăjituri, în timp ce ceasul de şcoală vechi de pe perete ticăia trecerea minutelor.

– Nu o să-mi ia casa, declară Eddie după un timp.

– Nici nu m-am gîndit că o va face, zise Add, observînd cu satisfacţie expresia hotărîtă a bărbiei ei şi spatele drept.

– Aştept sugestii, spuse ea, întorcîndu-se cu faţa spre el.

Add se aplecă în faţă şi plasă un sărut zgomotos pe fruntea ei, după care se lăsă din nou pe scaunul lui.

– O să ne jucăm rolurile. Tot ce trebuie să faci tu este să-mi asculţi cu atenţie fiecare cuvînt, să-mi arunci priviri adoratoare şi să fii de acord cu tot ce spun eu, comandă el cu uşurinţă. În cîteva zile, dulceaţa noastră zaharisită şi devotamentul total îl vor copleşi şi va fugi în noapte, luînd-o cu el şi pe soţia lui franţuzoaică.

Eddie se gîndi la acea posibilitate şi o excluse.

– Charles nu va renunţa aşa uşor, mai ales pentru că e vorba şi de bani. Dacă află că am minţit în legătură cu noi doi, e capabil să mă şantajeze ca să-i vînd casa.

– Cum crezi că ar face asta? întrebă Add, lăsîndu-se pe spate şi aruncîndu-şi un braţ peste spătarul scaunului.

– Se va duce la consiliul şcolar, va pretinde că trăim în păcat şi că reprezentăm un exemplu prost pentru copii.

Îl privi scurt şi continuă:

– Add, ne-am putea pierde amîndoi slujbele, iar eu voi pierde sigur şi casa. Nu-ţi pot cere să-ţi pui în pericol slujba din cauza problemelor mele.

Teama şi nesiguranţa săpau dungi adînci pe fruntea ei. Clipi rapid, luptînd împotriva lacrimilor şi încercă să zîmbească, cînd el o bătu pe umăr.

– Nu m-ai rugat tu, eu m-am oferit, o linişti Add, începînd să maseze nodurile de tensiune de pe ceafa ei. De altfel, dacă el cîştigă casa, eu nu o să-mi mai primesc limonada de după-amiază.

– Nu putem permite asta.

– Ascultă, dacă a fost în stare să părăsească pe cineva atît de minunat ca tine pentru păpuşa aceea de plastic de la etaj, e evident că tipului îi lipseşte o doagă.

Gluma lui aduse un zîmbet slab, care se lărgi treptat, expunînd gropița care era de obicei ascunsă în obrazul ei.

– Sîntem împreună în chestia asta, pînă cînd se termină limonada. De acord?

Eddie nu îşi putu reține rîsul pe care el voise să i-l provoace prin cuvintele lui prosteşti.

– De acord, răspunse ea, prinzîndu-l de mînă şi trăgîndu-l aproape, ca să îl sărute pe obraz.

Scîrțîitul uşii de la bucătărie le atrase atenția.

Charles intră în cameră, țîrşîindu-şi picioarele şi protejîndu-şi ochii cu mîna de lumina strălucitoare.

– Este 3:37 noaptea, mîrîi el, uitîndu-se la ceasul de la mînă. Nu aveți nici un fel de considerație față de cei care dorm în casa asta?

– Oh, scuze, zise Eddie, cu o sclipire lipsită de remuşcări în ochi.

Add ridică paharul.

– Vrei limonadă? Te va răcori.

– Nu, răspunse cu brutalitate Charles, cu privirea fixată pe curbele feminine de sub halatul şi cămaşa de noapte ale lui Eddie.

Aceasta era dezorientată de privirea fixă a lui Charles. Se forță să nu îşi strîngă mai mult halatul, sau să-şi ascundă sînii, încrucişîndu-şi brațele.

– Prostuțule, susură Eddie, luînd paharul din mîna lui Add şi punîndu-l pe masă, după care se aşeză pe genunchii lui.

Îşi coborî vocea, vorbind cu o răguşeală insinuantă:

– Hai să nu ne răcorim.

Corpul lui Add răspunse instantaneu la corpul ei care se fîțîia pe genunchii lui şi se luptă să se autocontroleze. Însă era o bătălie deja pierdută.

– În regulă, răspunse el, încercuind-o cu brațele şi trăgînd-o la pieptul lui, în timp ce buzele ei coborau spre ale lui.

În momentul în care buzele lor se atinseră, țîşniră scîntei, făcîndu-i să-l uite total pe Charles. Eddie se jucă uşor cu buzele lui depărtate, abia atingîndu-i limba, înainte ca el să i se alăture, plimbîndu-şi limba pe buza ei plină, după care începu să-i guste interiorul fierbinte al gurii.

Nici unul dintre ei nu îl văzură pe Charles devenind stacojiu. Nici nu auziră pocnetul mîinii lui pe clanță, cînd împinse uşa bucătăriei. Erau prea pierduți în senzațiile care se trezeau, pe măsură ce buzele lor explorau teritorii noi şi senzuale.

– Oh, Dumnezeule, icni Eddie, retrăgîndu-se ca să respire şi sprijinindu-şi fruntea de a lui Add.

Add gemu şi inspiră adînc.

– Cred că a plecat, murmură ea, jucîndu-se

absentă cu degetele prin părul de pe ceafa lui.

– Eşti sigură?

Add îşi lăsă degetele să se plimbe încet pe fiecare indentaţie a coloanei ei vertebrale, în timp ce-i aştepta răspunsul.

– Nu ştiu.

Ceasul vechi de şcoală bătu ora patru.

Add inspiră şi apoi expiră încet.

– Poate că ar trebui să mă pregătesc de lucru, îi spuse el, nevoind totuşi să o lase să plece din îmbrăţişarea lui.

– Poate că ar trebui, aprobă ea fără tragere de inimă, ridicîndu-şi încet capul şi coborîndu-şi mîinile de pe umerii lui largi pe pieptul musculos.

– La ce oră...

– Cînd ne vom...

Vorbiseră amîndoi odată, după care se opriră, aşteptînd.

Add inspiră şi îi prinse talia cu mîinile, ţinînd-o încă o secundă, înainte să o ridice în picioare. Aşteptă pînă cînd se asigură că Eddie îşi recăpătase echilibrul şi apoi îi dădu drumul. Observă cu regret cum sentimentele îi redeveneau clare.

– Trebuie să alerg pînă la mine acasă, ca să-mi iau nişte haine curate, spuse el, făcînd un pas în spate.

– Vrei să împrumuţi maşina mea? întrebă ea,

simţind brusc lipsa căldurii braţelor lui.

– Nu, mulţumesc, exerciţiul îmi va face bine.

Add se retrase cu spatele spre uşă.

– Add?

– Da?

– Halatul. E cam ciudat pentru jogging, nu crezi?

Add îşi coborî privirea spre halatul împrumutat şi clătină din cap, uluit.

– Cred că ar fi bine să mă schimb întîi. Nu vreau să o supăr pe doamna Jackson.

Eddie aprobă din cap.

– Mă schimb şi plec, explică Add, îndreptîndu-se spre sufragerie. O să dau drumul la apa de la duş cîteva minute, cît timp voi fi sus.

– Dacă crezi că aşa este mai bine, răspunse Eddie, privindu-l pe sub genele plecate.

– Cobor în cîteva minute, zise Add, ieşind pe uşă.

Eddie îi ascultă paşii pe trepte şi aşteptă scîrţîitul scîndurii desprinse, de la ultimii trei paşi pînă la dormitor. Cînd auzi apa curgînd, se prăbuşi pe scaunul ei de lîngă masă şi îşi prinse capul în mîini.

Dumnezeule, ce i se întîmpla?

Capitolul 5

Eddie deschise uşa cuptorului exact cînd se opri cronometrul. Inspiră adînc, apreciativ, şi scoase prăjiturile de ciocolată, după care le aşeză pe bufet, cînd Tommy, unul dintre elevii ei, ciocăni şi băgă capul pe după uşa din spate.

– Hei, doamnă profesoară. Am venit, spuse el, intrînd în bucătărie.

Merse de cealaltă parte a bufetului şi întinse mîna după o prăjitură.

Eddie îl lovi peste degete cu lingura.

– Abia le-am scos din cuptor. O să te frigi la degete.

– Au. Voiam doar o gustare înainte să încep, se plînse el, trăgîndu-şi repede mîna. Noi, băieţii în creştere, avem nevoie de multă mîncare ca să rezistăm. Doar nu vreţi să leşin pe peluza dum-

neavoastră, nu-i aşa?

Eddie începu să chicotească şi puse tava cu prăjiturele lîngă un castron pe jumătate plin cu aluat, după care deschise uşa frigiderului.

– Ce zici de ceva răcoritor, care să te ajute să rezişti la început? zise ea.

– Sigur, răspunse el, luînd repede cana pe care i-o întinse ea. Cred că are suficient zahăr ca să-mi ajungă în următoarele cinci minute.

– Atunci, bea-o, îl grăbi Eddie, întorcîndu-se la aluatul de prăjituri. O să iei prăjituri cînd se vor răci.

– Bună afacere, strigă Tommy, fluierînd şi ieşind pe uşă.

Eddie auzi maşina de tuns iarbă trezindu-se la viață. Începu să fluiere şi ea melodia pe care i-o plantase Tommy în creier şi băgă a doua serie de prăjituri în cuptor.

– Ce e zgomotul acesta îmgrozitor? întrebă Charles intrînd în bucătărie, cîteva minute mai tîrziu.

– Tommy tunde iarba, răspunse Eddie, scoțînd o nouă serie de prăjituri din cuptor. Chestia aceea verde creşte tot timpul.

Charles îşi trînti mapa şi calculatorul pe masa din bucătărie şi se aşeză. Ignorînd-o pe Eddie, începu să răsfoiască hîrtiile şi să apese diverse

numere la calculator.

– Cît te-a costat masa aceea din camera de zi? o întrebă el, în timp ce Eddie ştergea bufetul.

– Douăzeci de dolari. Cineva o vopsise într-un stacojiu infernal...

Eddie se opri din vorbă cînd Charles începu să apese din nou tastele calculatorului.

În cîteva minute, Eddie curăță bufetul şi strînse totul, cu excepția mixerului. Se apleca să-l pună şi pe el în bufet, cînd Charles o întrebă:

– Cît ai plătit pentru biroul se arțar?

– Hm, murmură ea. L-am luat de la o vînzare în garaj, pentru cincizeci de dolari, răspunse absentă în cele din urmă, aranjînd mixerul în nişa lui din bufet.

Nu dădu alte amănunte, referitoare la starea lui deplorabilă. Obiectul fusese folosit în garajul cuiva, pentru depozitarea cutiilor cu ulei de maşină.

Charles se întoarse la apăsatul butoanelor şi foşnitul hîrtiilor. Tăcerea bruscă o avertiză pe Eddie de sosirea iminentă a lui Tommy. Scoase o farfurie din bufet, puse pe ea cîteva prăjituri şi o aşeză pe dulap, împreună cu o altă cană cu limonadă.

– N-am mai putut rezista, zise Tommy, deschizînd uşa bucătăriei.

– M-am pregătit pentru asta, îi spuse Eddie, luînd o poziție defensivă lîngă prăjituri.

Tommy intră repede în cameră, luînd o prăjitură şi cana cu limonadă aproape înainte să se oprească.

Eddie se aplecă peste bufet şi se încruntă, privind dîra de iarbă proaspăt tăiată de pe podeaua bucătăriei, ce se întindea de la uşă pînă la tenişii pătați de iarbă ai lui Tommy.

– Ia cîrpa, puştiule. Nu am de gînd să curăț asta, zise ea, simulînd o încruntătură.

– Nu! Nu cîrpa! exclamă dramatic Tommy, dînd din mîini şi depărtîndu-se de ea.

La pasul următor, acesta se izbi de cotul lui Charles, făcînd limonada din paharul acestuia să sară peste margini.

– Nu poți să te uiți pe unde mergi? mîrîi Charles, luînd nişte şervețele din suportul de pe masă.

– Hei, domnule. Îmi pare rău.

Tommy prinse cu îndemînare prosopul pe care i-l aruncase Eddie, ca să curețe dîra de pe jos.

Charles îl privi încruntat. Îşi strînse hîrtiile şi calculatorul pe mapă şi se încruntă la Eddie, împingîndu-şi în spate scaunul şi ieşind din cameră.

– Doamnă profesoară, nu am vrut, zise Tommy, ştergînd băltoaca de limonadă care rămăsese pe masă.

Eddie veni lîngă el la masă, cu farfuria cu prăjituri într-o mînă şi cu paharul ei cu limonadă, în cealaltă. Luă un prosop şi termină treaba, aruncînd apoi şervetul ud în chiuvetă.

– Sînt sigură că nu ai vrut, Tommy, spuse ea, aşezîndu-se pe scaunul lăsat liber de Charles. Cum ţi se pare vara?

– Trece prea repede.

Tommy se lansă în detalii despre activităţile lui cele mai recente, în timp ce mîncau amîndoi prăjituri. Charles şi comportamentul lui grosolan fură uitaţi rapid.

„Ei, casa este încă în picioare“ se gîndi Add, cotind pe Elizabeth Street, spre casa lui Eddie. Intră pe alee cu furgoneta lui veche de zece ani şi parcă în spatele maşinii sport a lui Charles. Îşi luă sacul poştal plin cu haine, coborî din cabină şi verifică repede cutiuţa din buzunar. Se îndreptă spre uşa din spate.

– Bună, scumpo, am venit, strigă el tare, intrînd în bucătărie şi inspirînd mirosul puternic de spaghetti.

Ochii i se odihniră pe silueta lui Eddie, care stătea ciufulită şi atrăgătoare, la chiuvetă.

Îşi lăsă sacul pe podea şi o trase în braţele lui, învîrtind-o pe podea într-un dans improvizat.

– Add, ei nu sînt acasă. Nu e nevoie să fii afectuos acum, spuse Eddie, agățîndu-se cu mîinile de umerii lui.

– Nu vreau să-mi pierd antrenamentul, zise el, învîrtind-o încă o dată. Trebuie să rămîn în pielea personajului. Doar nu vrei să mă poticnesc în vreun moment crucial, nu?

Eddie clătină din cap şi zîmbi cu jumătate de inimă, simțindu-se mai bine decît voia să recunoască.

– Ți-a fost dor de mine? şopti el în părul ei.

– Ah, murmură ea, lăsîndu-se în brațele lui Add şi îngropîndu-şi fața în gîtul lui.

– O zi proastă? întrebă el, strîngînd-o tare şi inhalînd amestecul de usturoi, liliac şi parfumul ei pur şi nealterat.

– Cea mai rea, bodogăni Eddie, desprinzîndu-se din brațele lui.

– Vrei să-i spui bărbățelului tău despre ce e vorba? întrebă Add, urmînd-o la chiuvetă şi punîndu-i mîinile pe umeri.

Începu să maseze muşchii încordați pe care-i descoperi acolo.

– Cît timp ai? replică ea, luînd o frunză de salată şi ridicînd-o sub robinet.

– Toată noaptea. Asta dacă nu ai altă idee.

Eddie îşi flutură degetele ude spre el şi se

sprijini de chiuvetă, relaxîndu-se sub mîinile lui puternice, care păreau să aibă un efect magic asupra durerii ei de ceafă.

– Oamenii ăştia mă înnebunesc, spuse în cele din urmă, cînd mîinile lui se opriră din masat şi coborîră ca să-i încercuiască talia.

Add îşi îngropă nasul în gîtul ei, plimbîndu-şi limba spre ureche, pînă cînd ea scînci într-un protest încîntat.

– Vorbeşte sau te gîdil, o ameninţă Add, ridicîndu-şi degetele pe coastele ei.

– Patul e prea moale, apa e prea rece, treptele prea înguste, camerele prea mici, nu sînt dulapuri, baia e o antichitate, nu ar fi trebuit să plătesc o mie patru sute de dolari pentru un cuptor nou, izbucni ea, întorcîndu-se şi trecîndu-şi braţele pe după gîtul lui, în timp ce înghiţea lacomă aer. Galbenul e o culoare prea vie, compactorul de gunoi nu e o necesitate, ar fi trebuit să termin casa pînă acum, iar părul meu e prea lung.

Add se lăsă pe spate ca să o privească mai bine. Ridică o mînă şi îi netezi şuviţele de pe faţă, care scăpaseră din coc. Îi scoase una cîte una agrafele şi îşi trecu mîinile prin părul lui Eddie, care se revărsă pe spate, în valuri catifelate.

– Mie îmi place părul tău lung, zise el, luînd cîteva şuviţe în mînă şi îngropîndu-şi faţa în ele.

– Şi mie. Mulţumesc pentru votul de acceptare, replică ea oftînd şi sărutîndu-l pe obrazul nebărbierit, după care se întoarse la verdeţurile care aşteptau în chiuvetă.

Add îi dădu drumul şi luă un cuţit, atacînd ridichiile care aşteptau să li se acorde atenţie.

– Le-a plăcut ceva? întrebă el, după ce decapită cîteva ridichii roşii.

– Slujba mea la şcoala de vară, explică ea, rupînd cu violenţă frunzele de salată.

Add chicoti.

– Dă-mi voie să ghicesc. Le-a plăcut cel mai mult pentru că ai fost plecată de acasă.

– Şi pentru că aduce bani, adăugă ea. Nu uita asta.

Add începu să curețe morcovii care se aflau lîngă chiuvetă.

– Vrei să-mi explici şi restul?

– Salteaua era prea moale, aşa că au cumpărat un set de mobilă de dormitor, cu saltele tari şi mari. Omul care le-a adus a alunecat cînd a încercat să le ducă sus şi a zgîriat peretele. După ce au băgat totul în dormitor, de-abia a mai rămas loc să mergi prin el.

Făcea cîte o tăietură în roşia din mînă, la fiecare problemă relatată.

Temîndu-se pentru degetele ei, Add o prinse

de mînă şi încercă să o facă să zîmbească.

– Nu au apreciat cada cu picioare în formă de labe, deşi în ea pot sta confortabil două persoane, zise el. Pentru că nu are ataşată o saună cu valuri. Doi infatuați mofturoşi nu au cum să aprecieze galbenul soarelui față de un bej sigur. Nu le-a plăcut compactorul, pur şi simplu din principiu.

Îi ridică mîna, cu degetul în sus, continuînd repede:

– Şi oricine ştie că o femeie poate face mai multe decît doi oameni, mai ales atunci cînd unul este un economist zgîrcit, iar bagajul lor a sosit şi „madame“ nu are unde să-şi atîrne hainele.

Eddie începu şi ea să rîdă.

– Nu ți-ar fi venit să crezi, dacă le vedeai bagajele. Se pare că Chloe a fost mult timp manechin, în Franța, explică Eddie. Chiar dacă ar fi existat un şifonier, nu ar fi intrat în el nici jumătate din ce a adus ea.

– Deci, conviețuim cu cei bogați şi frumoşi, spuse Add, cu un entuziasm prefăcut.

– Conviețuim? întrebă Eddie, ridicîndu-şi sprîncenele. Mai curînd sînt slujnica lor personală. Chloe a cerut efectiv umeraşe cu pernuțe. Ştii cît de mult costă acestea, mai ales cînd ai nevoie de sute de bucăți.

– Ei, sînt impresionat, replică el. Şi ce s-a întîmplat cu toate acele haine minunate, fără şifonier?

– Am întins o bară în dormitorul de lîngă al lor, spuse ea calmă. Am făcut cea mai mare garderobă pe care am văzut-o vreodată, adăugă ea, tăind roşiile cu mai puţină vigoare şi mai multă fineţe.

Add îşi întoarse atenţia la cartofii pe care-i tăia.

– Asta a făcut-o fericită?

– Nu prea. Îi displace că trebuie să iasă din *chambre à coucher*[1], ca să-şi ia hainele, zise Eddie, imitînd perfect puternicul accent franţuzesc al lui Chloe. Cred că aşteptau să spun că o să dărîm peretele dintre cele două camere, ca să le fac plăcere.

– Biata femeie, spuse Add, punînd cartofii în castronul cu salată, în timp ce Eddie termină cu roşiile. Eu trăiesc cu hainele din geanta de poştaş şi ea îşi face probleme că trebuie să iasă pe hol.

Eddie îi aruncă o privire întrebătoare.

– Doar un schimb de haine şi nişte chestii de

1. Dormitor (fr.)

bărbierit, zise Add, ridicînd mîinile în semn de predare. Nu cer un pat sau altceva. Doar dacă te oferi să-l împărţim.

– Nici să nu visezi, Rivers, replică Eddie, simţind un fior ciudat în stomac, la sugestia lui.

Add înălţă din umeri şi luă capacul de pe oala cu sos, inhalînd mirosul amestecului, după care o acoperi la loc. Îşi luă geanta de lîngă uşă şi întrebă:

– Am timp pentru un duş?

– Dacă îl faci foarte, foarte repede, spuse Eddie, luînd o carafă mare din bufet şi începînd să o umple cu apă.

– Era să uit, zise Add, întorcîndu-se lîngă ea şi căutînd în buzunar. Ca să liniştim simţul lui „madame" faţă de ceea ce e corect.

Eddie luă cutiuţa pe care i-o întindea el şi se uită fix la capacul de catifea gri. Ochii o înţepau şi clipi repede ca să-şi reţină lacrimile. „Ce prostie", se mustră singură. „Nu te-ai emoţionat cînd te-a cerut Charles de nevastă. Bineînţeles, Add nu mă cere în căsătorie", îşi reaminti singură.

Ridică ochii sclipitori din cauza lacrimilor şi întîlni privirea lui Add.

– Deschide-o.

– Dar...

– Ascultă. M-am gîndit doar că aşa lucrurile

vor părea mai normale, explică el.

Scoase un inel antic făcut din aur roz, cu un ametist oval, mare, şi întinse mîna spre mîna ei stîngă.

– M-am gîndit că nu ţi-ar plăcea un diamant, explică el, întorcîndu-i mîna ca să admire inelul pe degetul ei fin.

– Add, e minunat, spuse ea, privind piatra de culoarea levănţicăi.

Se încruntă, ridicînd iar privirea spre el.

– Nu trebuia să faci asta. Cred că te-a costat o avere.

– Sigur că trebuia să o fac. Doar toţi soţii le iau soţiilor lor un inel, nu? o tachină el, dîndu-i drumul la mînă şi prinzînd-o de bărbie. De unde ştii că nu-l am dintr-o cutie de *Cracker Jack*[1]?

Eddie îşi trecu vîrful unui deget peste inelul simplu, dar elegant. Se uita mai mult la el decît la Add, cînd răspunse:

– Nu este dintr-o cutie de *Cracker Jack*.

– Nu-ţi vine să crezi, nu? Nici bunica mea nu a crezut, deşi bunicul i-a spus-o de o mie de ori.

– Oh, Add, nu pot purta inelul bunicii tale. Sînt sigură că ea ar fi vrut să-l dai soţiei tale, zise

1. Floricele de porumb cu alune

Eddie, trăgînd de inel ca să îl scoată.

– Deocamdată, tu eşti soţia mea, insistă Add, împingînd înapoi inelul pe degetul ei. De altfel, bunica s-ar distra grozav de tot circul ăsta.

– Un adevărat circ, zise Eddie, privind încă inelul cu îndoială. Dacă îl pierd?

– O să luăm altă cutie *Cracker Jack*, răspunse Add indiferent, pornind iar spre uşă. Mă duc să fac duş.

– Nu uita, scurt, îi spuse ea absentă, trecîndu-şi degetul peste inel. Vreau să fac şi eu unul înainte de cină şi, după baia maraton de care s-a bucurat Chloe, mă îndoiesc că a mai rămas apă fierbinte undeva în oraş.

– Am putea să facem un duş mai lung, dacă l-am face împreună, propuse Add, ferindu-se după uşă înainte să fie atins de cîrpa aruncată de Eddie.

– Cum sîntem toţi aici, haideţi să ne uităm peste cîteva dintre însemnările pe care le-am făcut astăzi, zise Charles, aşezîndu-şi paharul de vin pe faţa de masă a lui Eddie.

Ceasul din bucătărie bătu ora şase.

Eddie icni, uitîndu-se repede la ceas, după care îi aruncă o privire rugătoare lui Add şi sări în picioare.

– Ora meciului? întrebă el, lăsîndu-se pe spate pe scaun şi încercînd să nu rîdă de expresiile de pe feţele lui Charles şi Chloe.

– Şase treizeci, zise ea, uitîndu-se pe masă la ceea ce rămăsese după cină.

Luă castroanele de servit şi porni repede spre bucătărie.

– Edwina, strigă Charles după ea, cu o voce aspră şi cu ochiul stîng îngustat.

– Îmi pare rău, Charles, nu acum, strigă ea din bucătărie, sunetul apei acoperind orice altceva ar fi spus.

– De ce nu? întrebă el încruntat, luîndu-şi paharul de vin înainte să-l ia Eddie, care făcu un circuit rapid al mesei şi se întoarse în bucătărie.

– Eddie are un meci peste o jumătate de oră, explică Add, ridicîndu-se în picioare şi adunînd farfuriile şi tacîmurile.

– Sînt sigur că o distracţie de seară nu e la fel de importantă ca dreptul de proprietate asupra casei, declară Charles, în timp ce ochiul stîng îi dispărea aproape total.

– Nu este o distracţie, este slujba ei, zise Add, luînd şerveţelele şi strîngîndu-le ghemotoc.

– Slujba ei? De cînd are habar Edwina de sport?

– Eddie ştie suficient de mult ca să se ocupe

de echipa liceului, replică Add.

Muşchiul bărbiei îi zvîcnea nebuneşte, în timp ce aştepta următorul comentariu. Parcă vedea calculatorul din creierul lui Charles zumzăind din nou. Văzînd că Charles nu mai spunea nimic, se îndreptă spre bucătărie.

Eddie stătea lîngă chiuvetă, în spumă de săpun pînă la coate, spălînd şi clătind vasele.

– De ce nu foloseşti spălătorul de vase? întrebă Add, luînd un prosop de pe suportul din fața chiuvetei şi începînd să le şteargă.

– Nu se pun niciodată vasele de porțelan bun în spălătorul de vase, explică ea, întinzînd mîna după farfuria următoare.

– Regula lui Charles, îi şopti Add la ureche.

– Regula mamei, spuse Eddie, punînd cu grijă farfuria clătită lîngă ea.

– Nu o să termini la timp, îi atrase el atenția, ferindu-se de cîrpa udă pe care ea o flutura spre el.

– Crezi că nu ştiu asta? Dar nu pot lăsa toate astea aşa. Fetele vin aici după meci şi...

– Pauză. De ajuns. Du-te la meci, comandă Add, luîndu-i cîrpa din mînă şi împingînd-o pe Eddie spre uşă. Mă ocup eu.

Eddie ezită o clipă, privind farfuriile şi apoi mîinile mari ale lui Add.

– Eşti sigur?

– Pentru fiecare farfurie pe care o sparg, poţi să-mi tai un deget, spuse el, fluturîndu-le pe toate zece spre ea. Imaginează-ţi un profesor de matematică fără degete cu care să socotească.

Eddie nu îşi putu reţine hohotul de rîs, în timp ce o lua la fugă spre uşă, agăţîndu-şi poşeta pe umăr.

– O să ţin minte şi îţi rămîn datoare, strigă ea, închizînd uşa în spatele ei.

Capitolul 6

Eddie nu încercă să le facă să tacă pe fetele exuberante care ieşeau din maşinile parcate în faţa casei ei. Victoria împotriva rivalelor lor tradiţionale, Liceul Emerson, pentru prima dată în şase ani, cu un scor de cincisprezece la trei, nu te lăsa să te gîndeşti la controlarea zgomotului.

Cu toate acestea, entuziasmate sau nu, învingătoarele acoperite de noroi din cap pînă-n picioare, nu aveau să treacă de uşa ei din faţă.

– Intrarea din spate, strigă ea acoperindu-le uralele şi fluierăturile. Luaţi-o spre uşa din spate.

Aşteptă ca ultimele fete ciufulite să o ia înaintea ei, după care trecu în faţa grupului şi urcă treptele verandei.

– Înţeleg că aţi cîştigat, strigă Add deschizînd cu putere uşa şi strîngînd mîna fetelor surprinse

care treceau pe lîngă el.

– Cu cincisprezece la trei, răspunse cineva, făcîndu-le pe celelalte să cînte numerele suficient de tare ca să fie auzite de întregul cartier.

– Felicitări, antrenorule! o întîmpină Add pe Eddie, luînd-o cu braţul pe după umeri şi conducînd-o la masa din bucătărie.

Eddie făcu ochii mari văzînd masa din bucătărie şi întoarse un zîmbet tremurător spre bărbatul care pregătise o sărbătorire a victoriei echipei ei. Între lampa de deasupra mesei şi pereţi fluturau fanioane portocalii şi negre. Pe masă se vedeau cupe aşezate lîngă două – nu una, ci două – cutii cu îngheţată. În centrul mesei era o grămadă de hot dog. Eddie inhală mirosul, apreciativ. Mirosurile de crenvurşti, ceapă, muştar picant, ketchup şi murături se amestecau în aer şi îi făceau stomacul să geamă.

– Nu ai mîncat prea mult la cină, îi şopti el la ureche înainte să-şi coboare braţul şi să se aşeze în faţa ibricului cu apă fierbinte şi al crenvurştilor din el. Luaţi cît sînt calzi, le îndemnă Add împărţind farfurii de hîrtie şi crenvurşti fetelor.

Eddie era ultima la coadă. Luînd farfuria din mîna lui, făcu un semn cu capul spre camera de zi şi îşi ridică sprîncenele întrebătoare.

– În oraş, explică Add încet, împingînd-o spre

masă şi spre condimentele care aşteptau. Ce s-a întîmplat cu fetele? V-aţi schimbat numele din Tigers[1] în Mud Hens[2]?

– Cum? întrebă Eddie confuză.

– Echipa ta. Cînd a plouat? întrebă el făcînd semn spre fetele stropite cu noroi, care atacau tot ce era comestibil.

– Nu e nevoie să plouă, cînd Departamentul de Pompieri hotărăşte să dea drumul la hidranţii de pe teren, cu o oră înaintea meciului, explică ea, punîndu-şi muştar şi ceapă pe hot dog.

– Bine gîndit.

Add începu să scoată pungi cu floricele de porumb din frigider şi le împărţi fetelor care stăteau împrăştiate prin bucătărie, multe dintre ele aşezate pe jos.

– Nu atît de bine gîndit pe cît ai făcut-o tu. Mulţumesc pentru tot, zise Eddie cerînd scaunul de lîngă telefon şi aşezîndu-şi farfuria pe bufetul din bucătărie. Mulţumesc şi pentru spălatul vaselor.

– Nu-mi mulţumi mie pentru asta. Sînt aşezate toate pe masa din camera de zi, zise el, sprijinindu-se de bufet, cu faţa spre ea. Nu am ştiut unde

---

1. Tigrii
2. G{inile Noroite

să le pun, aşa că le-am spus că eşti foarte tipicară în privinţa modului în care sînt aşezate.

– Şi ei au zis ceva?

– Au zis că se vor întoarce tîrziu, răspunse Add ridicînd din umeri. Mă întreb dacă faptul că i-am invitat la această adunare nu a fost prea mult pentru ei.

– Ce-ai făcut? strigă Eddie zîmbind cu timiditate, cînd fetele se uitară la ei. I-ai invitat să rămînă pentru... asta? şuieră ea, făcînd cu mîna spre echipa ei ciufulită şi spre petrecerea cu „fast-food".

– Asta i-a făcut să iasă mai repede decît dacă aş fi strigat „foc", o asigură Add întinzînd încă un hot dog uneia dintre fete.

Eddie clătină din cap uluită şi muşcă din crenvurştiul ei.

– Hei, domnişoară antrenor! Cine e tipul blond cu *Mercedes*-ul roşu parcat în faţa casei toată ziua?

– L-aţi văzut? E un îngîmfat, dar maşina nu e rea.

– Mda, dar aţi zărit-o pe şerpoaica de la braţul lui?

– Mai aveţi vreo veste de la prietenul dumneavoastră?

– I-am văzut aducînd un set nou de mobilier

pentru dormitor, azi. Mi-l dați mie pe cel vechi? E atît de „marfă".

Eddie nu spuse nimic, lăsînd barajul rapid de întrebări să treacă peste ea. Nu se gîndise la aceste complicații cînd le invitase pe fete. Cum putea să explice nebunia care devenise viața ei, mai ales unui grup de adolescente?

– Hei, domnule Add, ce faceți aici?

Întrebarea directă o făcu pe Eddie să se oprească din mestecat. Îşi întoarse repede ochii spre Add ridicîndu-şi alarmată sprîncenele. Cum putea să explice prezența lui Add, ca să nu mai vorbească de a lui Charles şi a „şerpoaicei"? Prea stînjenită ca să-l privească în ochi pe Add, se concentră la adăugatul de condimente pe hot dog-ul ei.

Fără să clipească, Add întinse încă un hot dog peste bufet şi răspunse cu o voce liniştită:

– Gătesc hot dog.

– Ah, haide. Îi faceți curte domnişoarei antrenoare?

Douăsprezece perechi de ochi curioşi se lipiră imediat de fața lui Add. Uimit să descopere că obrajii i se încălzeau, le privi pe fete, scărpinîndu-se în cap şi gîndindu-se ce explicație ar fi putut satisface o gaşcă de adolescente romantice şi incredibil de curioase. Înainte să găsească vreo

posibilitate, fetele îi oferiră o listă întreagă.

– Nu, sînt platonici.

– Ce înseamnă plutonici?

– Nu plutonici, platonici. Asta înseamnă prieteni foarte buni, dar fără sărutări sau alte chestii „valąbile".

Comentariile şi speculaţiile se intersectau prin cameră, fiecare fată avînd propria ei explicaţie pentru prezenţa lui Add şi identitatea tipului blond şi a şerpoaicei.

– Eu am înţeles totul, declară fata cea mai stropită de noroi din grup.

Coada ei se clătina nebuneşte, în timp ce fata înclina din cap, absolut sigură şi aşteptînd ca tovarăşele ei să-i acorde atenţie. Cînd toţi ochii se îndreptară spre ea şi în cameră se lăsă tăcerea, continuă:

– Domnul Add, ca prieten al domnişoarei, a sărit în ajutorul ei într-un moment de restrişte.

Huiduielile celorlalte îi acoperiră vocea pentru o clipă. Ea aşteptă răbdătoare să se facă tăcere.

– Tipul blond e fostul prieten, cel pe care noi nu l-am văzut niciodată. A adus cu el o prietenă ca să i-o bage pe gît domnişoarei antrenoare. Domnul Add pretinde, pur şi simplu, că este noul prieten al domnişoarei, pentru ca ea să nu se simtă stînjenită, cu şerpoaica învîrtindu-se pe aici.

Add fu nevoit să facă un efort ca să închidă gura.

Eddie se holbă cu o uimire şocată la echipa ei.

Toţi ochii se întoarseră spre cei doi, în timp ce ei se uitau în toate părţile, încercînd să găsească un răspuns.

– Uimitor, pur şi simplu, uimitor! zise Add în cele din urmă, plin de veneraţie.

– Nu este mare lucru. Am citit romanele de dragoste ale mamei, explică geniul creator.

Se înclină, primind aplauzele colegelor ei de echipă.

Hohotul de rîs adînc al lui Add îi aduse lacrimi în ochi. Faţa şocată a lui Eddie se destinse şi ea, cînd i se alătură.

– Nu vă faceţi griji. Nu vom spune nimănui.

– Hei, domnişoară, cum vă putem ajuta?

– Vreţi să vă ajutăm?

Douăsprezece fete nerăbdătoare se strînseră în jurul lui Add şi Eddie, cu oferte de ajutor şi sugestii de răzbunare. Add le notă pe fiecare, eliminîndu-le pe majoritatea, dar reţinînd cîteva pentru o eventuală utilizare în zilele următoare.

O oră mai tîrziu, Eddie închise uşa în spatele ultimei adolescente vesele şi se sprijini de ea, cu ochii închişi şi expirînd adînc, epuizată. Mai avu

putere doar să deschidă un ochi şi să privească dezastrul ce rămăsese după petrecerea ei.

Fàrfurii de hîrtie şi cutii de limonadă erau împrăştiate pe fiecare centimetru al bufetului.

Castroanele cu condimente, pe jumătate goale, mînjite şi pe dinafară şi pe dinăuntru, umpleau masa de bucătărie. Cupele cu îngheţată pline de stropi, ciocolată, caramel şi cine mai ştie ce, umpleau chiuveta. Şi podeaua! Era acoperită aproape în întregime de noroi, în mare parte uscat, dar şi de porţiuni umede, suficiente ca să facă orice drum periculos.

Închise ochii şi suspină.

– Frumoasă petrecere, spuse Add încet, tentîndu-i buzele cu un sărut rápid, după care se duse să strîngă resturile.

– De ce arată petrecerile bune întotdeauna ca şi cum ar fi avut loc un război şi ar fi fost pierdut? întrebă Eddie, savurînd pentru o clipă lungă gustul sărutului lui.

– Dacă oamenii se simt bine, nu observă ce deranj fac, spuse Add.

Aruncă gunoiul în compactor şi apăsă butonul de pornire.

– Asta a fost o petrecere bună? întrebă Eddie, scoţînd o cîrpă îngropată sub pungi.

– A fost o petrecere fantastică, o asigură Add,

luîndu-i cîrpa din mînă şi împingînd-o spre un scaun.

Ea nu protestă cînd Add o aşeză pe scaun şi îi ridică picioarele ca să se odihnească pe un alt scaun. Îşi învîrti capul, ca să se elibereze de ultimele urme de încordare, privindu-l pe Add care curăța cu eficiență toate tăvițele frigiderului şi le punea deoparte.

– Dumnezeule! Ce s-a întîmplat? strigă Charles, împingînd uşa batantă dinspre sufragerie şi înlemnind în pragul acesteia.

Muşchii de pe gîtul lui Eddie începură să se încordeze din nou, încă înainte să-şi întoarcă fața spre cuplul care stătea împietrit în prag. Făcu un efort să-şi oprească rîsul care amenința să izbucnească la vederea fețelor lor uluite.

– Voi doi ați pierdut o petrecere *fantastică*, spuse Add trîntind uşa frigiderului cu şoldul şi aruncînd cîrpa de vase în direcția aproximativă a chiuvetei. Hot dog, condimente, îngheţată făcută în casă.

Ridică ibricul plin cu apa de la hot dog ca să îl ducă la chiuvetă.

Chloe, într-o rochie simplă, dar elegantă, păşi cu prudență în cameră, pe lîngă Charles. Ochii ei aranjați cu grijă erau mari şi plini de groază în timp ce inspecta camera.

– *Incroyable*[1], icni ea, strîngîndu-şi fusta şi ferind-o de turnul de farfurii de hîrtie folosite, care se sprijinea leneş de bufetul de lîngă ea. Aţi chemat poliţia? A fost stricat ceva?

Add şi Eddie se priviră unul pe celălalt, după care ridicară din umeri.

– Edwina, cum se pare că, în sfîrşit, ţi-ai încheiat ziua de lucru, trebuie să insist să discutăm despre posesiunea casei, începu Charles, păşind cu grijă pe lîngă băltoaca din mijlocul podelei.

Şterse un scaun cu un şerveţel nefolosit, după care se aşeză la masă.

Eddie îl privi, încruntîndu-i-se în timp ce încerca să se concentreze asupra cuvintelor lui.

– Acum? întrebă ea obosită, aplecîndu-se ca să-şi descheie pantofii şi să şi-i scoată.

Oftă de plăcere în timp ce-şi scotea şi ciorapii şi îşi mişca degetele de la picioare.

– Edwina, nu ai fost disponibilă toată ziua, şi nici aseară. Se pare că ai un program foarte încărcat, explică Charles cu răceală.

Scoase un teanc de hîrtii din buzunarul interior al sacoului şi căută un loc curat pe masă, ca să le întindă.

---

1. Incredibil (fr.)

– Cred că acum ar fi un moment excelent.

Ceasul din bucătărie întrerupse replica lui Eddie. Numără pînă la zece bătăile ceasului, încercînd totodată să-şi stăpînească mînia ce era pe punctul de a erupe.

– Charles, vreau să rezolvăm problema aceasta la fel de mult ca şi tine, începu ea, coborîndu-şi picioarele pe podea şi sprijinindu-şi braţele pe genunchi. Dar am de pus note pe nişte lucrări înainte de orele de mîine şi...

Îşi roti braţul în direcţia podelei pline de noroi, a mesei pline şi a bufetelor murdare.

– Sînt sigur că poţi lăsa asta deoparte pentru moment, începu Charles, dar fu oprit de un urlet furios.

Chloe rămăsese lîngă uşă, cînd Charles o abordase pe Eddie şi se aşezase la masă. Măsura cu o privire interesată muşchii bine întreţinuţi ai lui Add de sub tricoul strîmt. Îi privi cu aviditate cum se încordară, cînd el preluă greutatea ibricului mare.

– Cred că este foarte greu, spuse ea încet, apropiindu-se de Add şi plimbîndu-şi unghia roşie de la umăr pînă la cotul lui.

– Foarte, răspunse el politicos, îndreptîndu-se cît de repede putea spre chiuvetă, fără să verse

apa fierbinte pe el.

– Nu te deranjează? întrebă ea, îndreptînd un deget cu o manichiură perfectă spre dezordinea de pe bufete. Să faci o treabă de femeie?

Îi prinse brațul cu mîna, încercîndu-i mușchii.

Add aruncă o privire spre masa din colț. Charles era concentrat asupra conversației cu Eddie și total neatent la orice altceva din cameră, în timp ce scotea hîrtiile din buzunarul hainei.

– Munca e muncă, replică Add, avînd grijă să mențină un ton neutru și rezistînd impulsului de a se scutura de mîna lui Chloe.

– Ridici greutăți? întrebă ea încet, plimbîndu-și mîna pe umerii lui.

– Nu.

Add ridică ibricul și îl puse aproape de marginea bufetului, lîngă chiuvetă.

– Ce linie, spuse Chloe oftînd.

Add încercă să ignore unghia pe care ea o plimba ațîțător pe ceafa lui, spre ureche. Reuși să scape de degetele ei cercetătoare aplecîndu-se în față pentru a goli chiuveta. În momentul în care se îndreptă ca să stivuiască vasele de înghețată pe bufet, ea începu din nou să-și plimbe mîna pe umerii și pe spatele lui. Mușchiul de pe bărbia lui Add se încordă cînd strînse din dinți și reuși cu greu să păstreze un zîmbet politicos. Exact în

clipa în care ridică din nou ibricul şi începu să-l încline, îi simţi degetele strecurîndu-se în pantalonul lui.

Chloe urlă înfuriată cînd apa ce se revărsa din oală ricoşă de pe fundul chiuvetei, udînd bufetele şi părul ei, machiajul şi rochia scumpă de mătase. Nimic nu scăpă de apa uleioasă care ţîşnea nebuneşte din chiuvetă.

Add trînti oala pe bufet şi se întoarse ca s-o înfrunte pe Chloe, care scuipa udă leoarcă.

– *Imbécile! Bouffon! Saccade!*[1] urlă ea, ştergîndu-şi picăturile care-i intraseră în ochi.

– Hei, îmi pare rău, zise Add pe un ton plin de penitenţă, în timp ce se întindea după prosopul de vase de pe suportul de alături.

Chloe umplu camera cu o franceză dură, guturală, smulgîndu-i prosopul din mînă lui Add.

Charles ajunse într-o clipă lîngă Chloe, vorbindu-i liniştitor, în timp ce lua un prosop curat şi încerca să şteargă udătura. Ea îl plesni furioasă peste mîini. Charles rămase lîngă ea, încruntîndu-se la Add.

– Ce i-ai făcut soţiei mele, cretinule?

– Nu am vrut. Goleam oala şi blestemata era a

1. Imbècilule! Bufonule! Nebunule! (fr.)

naibii de alunecoasă, spuse Add, ridicînd din umeri.

Eddie îi cuprinse talia cu brațul și se aplecă pe lîngă pieptul lui ca să o vadă mai bine pe Chloe. Își strînse tare degetele, încercînd să-și înghită strigătul de bucurie. Buzele i se strînseră într-o linie subțire, cînd întîlni privirea lui Add.

– Înmoaie rochia în apă rece, spuse ea ezitant, temîndu-se că dacă vorbea prea mult ar fi izbucnit în rîs.

– Apă rece! E un *Chanel* original! spuse Chloe usturător, aruncînd prosoapele pe podea și împingîndu-l pe Charles de lîngă ea. Rochia este distrusă.

Restul furiei ei se descătușă în franceză, în timp ce ieșea cu pași mari din cameră, lăsînd în urmă o dîră de apă uleioasă.

Charles își ridică privirea în tavan pentru o clipă, după care se încruntă la cei doi din fața chiuvetei și ieși din cameră.

Eddie nu își mai putu reține nici o clipă rîsul.

– Ai văzut...

– Nu am știut...

Eddie îi dădu drumul lui Add ca să-și șteargă lacrimile de pe obraz și încercă să-i arunce o privire fermă, serioasă. Eșuă lamentabil, cînd observă apa care picura din părul lui plin de unsoare,

de pe nas şi sprîncene. Nu reuşi să se abţină. Izbucni iar în rîs, strîngîndu-şi braţele în jurul corpului ca să nu mai simtă junghiul din coaste.

Add continuă să chicotească, în timp ce se ştergea pe sine şi bufetul.

– A fost un accident? întrebă Eddie, luînd şi ea un prosop ca să şteargă bufetul ud.

– Nu aş putea spune exact, răspunse Add, aruncîndu-şi prosopul pe mormanul de pe podea şi începînd să mişte toată grămada dintr-o parte în alta, ca să şteargă restul.

– De ce nu?

Eddie ridică prosoapele şi le stoarse în chiuvetă, aşteptînd explicaţia lui Add.

– Cred că sînt o persoană prea bună ca să fi făcut asta în mod intenţionat.

Mai şterse nişte apă de pe podea şi apoi îi întinse prosoapele ude lui Eddie.

– Atunci cum?

Add îi aruncă o privire şi se strîmbă.

– Chloe.

– Chloe a vărsat în mod intenţionat apa pe ea?

Eddie se încruntă total nedumerită.

– Nu.

Tonul lui Add era ezitant, rostind acel singur cuvînt ca şi cum ar fi avut trei silabe. Privea fix

prosoapele pe care le ținea în pumnii strînşi.

– Addison Rivers. Ce s-a întîmplat? întrebă Eddie, uimită la vederea roşeții care inunda fața lui Add.

– M-a prins de fese şi eu m-am ferit.

Fața lui se înnegură de stînjeneală.

– Chloe? întrebă Eddie, nevenindu-i să creadă. *„Ma chére? Amante?"* Soția lui Charles te-a prins de fese?

– Dacă îndrăzneşti să rîzi, Edwina Mason, o să spun întregii şcoli al doilea prenume al tău. Nu, întregului oraş, zise Add, aruncînd ultimele prosoape în chiuvetă.

Eddie îşi înghiți hohotul de rîs, ochii ei devenind din ce în ce mai mari, în aşteptarea strălucirii jucăuşe din ochii lui Add, care însă nu apărea.

– Nu se poate. Nu cred, încercă ea să blufeze. Nu îl ştii.

Add zîmbi încet, prin ochii lui trecînd fulgere răutăcioase. O privea pe Eddie, zîmbetul lui crescînd treptat, pe măsură ce ea devenea tot mai nesigură şi începea să se retragă.

– Ai face-o? întrebă Eddie pe un ton nesigur.

Add se gîndi la întrebare, prelungind suspansul momentului, pînă cînd ea simți nevoia să strige.

– Cred că nu aş putea, spuse el în cele din

urmă, zîmbind la oftatul de uşurare care îi scăpă lui Eddie. Doar nu ai rîs, Edwina Hermione.

Add o goni, în ciuda protestelor ei, la corectatul lucrărilor, în timp ce el făcea curăţenie în bucătărie. Cînd Edwina reveni, cu lucrările notate, zona dezastrului redevenise o bucătărie sclipitoare, chiar şi podeaua. Se îndreptară spre dormitorul lor ţinîndu-se de braţ.

Înainte ca Add să-şi termine duşul, Eddie deja adormise. El o privi o clipă, savurînd ridicarea şi coborîrea uşoară a sînilor ei sub tricoul-pijama *Raiders.* Cînd căscă pentru a treia oară în tot atîtea secunde, o sărută tandru pe frunte şi se lungi în aşternutul lui, acum o saltea gonflabilă şi o cuvertură, şi adormi aproape înainte să atingă perna cu capul.

Eddie îşi puse sacul cu cărţi pe podea, la baza treptelor, intră în casă şi se îndreptă spre frigider şi spre limonada rece care o aştepta acolo. Se opri brusc, cînd îl văzu pe Charles, cu carneţelul şi calculatorul în mînă, îngenuncheat pe podea şi inspectînd partea de jos a mesei din sufragerie.

Fu tentată să intre în vîrful picioarelor în bucătărie, pentru o clipă de pace şi linişte, dar ignoră tentaţia. Mai devreme sau mai tîrziu trebuia să-l înfrunte, indiferent dacă-i plăcea sau nu.

– Ai pierdut ceva? întrebă ea, aplecîndu-se să se uite şi ea sub masă.

– Au! exclamă Charles, lovindu-se cu capul de tăblia mesei cînd încercă să se ridice.

Eddie îşi îndreptă spatele şi aşteptă, cu mîinile în şolduri.

– Voiam să văd dacă există undeva o etichetă a producătorului, explică Charles, netezindu-şi părul, în timp ce- şi întindea jenat gîtul deasupra cămăşii lui de bumbac pur.

– De ce? întrebă Eddie, netezind o încreţitură a feţei de masă.

Eddie se încruntă şi se întoarse spre bucătărie. Probabil că ar fi fost mai bine să se strecoare şi să-şi bea limonada, în loc să-l deranjeze pe Charles, îşi spuse ea. Dacă el se gîndea la ceea ce bănuia ea, durerea de cap care o ameninţase toată dimineaţa avea să erupă ca o migrenă în toată regula.

Scoase vasul cu limonadă din frigider şi îl legănă în direcţia lui Charles.

– Vrei şi tu?

Charles se aşeză la masă şi începu să-şi răsfoiască foile, înainte să-i răspundă.

– Da, aş vrea.

Întinse mîna după două din paharele „refolosibile“ pe care le utiliza aproape tot timpul şi în-

gheţă. Bufetul, pe care se aflau de obicei trei rafturi cu pahare îngrămădite strîns unul lîngă altul, era aproape gol.

Aruncă o privire rapidă chiuvetei care fusese minunat de goală în acea dimineaţă, mulţumită eforturilor lui Add din noaptea trecută şi văzu că era plină cu pahare, farfurii şi castroane. Ceea ce nu încăpuse în chiuvetă era aranjat în stive cu un echilibru precar pe bufete. După cum arătau, se părea că nu mai rămăsese mare lucru în nici unul din bufetele din bucătărie.

Încruntîndu-se la acea dezordine, pe care ştia că tot ea trebuia să o rezolve înainte de cină, luă două pahare şi înclină vasul cu limonadă. În pahar curseră trei picături. Clătină vasul şi apoi ridică uşor capacul. Era gol.

Deschise frigiderul ca să ia concentrat. Încheieturile i se albiră pe mînerul uşii, cînd văzu haosul în care transformaseră pachetele de mîncare şi verdeţuri, aranjate odată frumos. Cineva, nici măcar nu voi să se gîndească la acel nume, răvăşise tot frigiderul. Pachetele odată frumos aranjate şi etichetate erau împinse în toate părţile, iar hîrtia din jurul lor era ruptă, expunînd cîrnaţi şi piept de pui.

Cînd încercă să îndrepte dezordinea, cutiile de limonadă concentrată se rostogoliră în faţă şi o

loviră în umăr şi piept, înainte să aibă timp să se ferească.

– Ra-b-at, strigă ea, ridicînd privirea spre tavan şi folosind înjurătura mascată iar şi iar, în timp ce încerca să închidă cu forța uşa frigiderului.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Charles, răsfoind în continuare prin hîrtiile lui.

– Dacă s-a întîmplat ceva! țipă Eddie, întorcîndu-se spre Charles. Uită-te la bucătăria mea. Vezi ceva în neregulă aici?

Charles o privi indiferent.

– Nu este un motiv să ridici vocea.

– Îmi ridic vocea atunci cînd vreau, strigă ea, fluturînd înnebunită din mîini, în timp ce mergea de la un capăt în celălalt al bucătăriei, ridicînd şi lăsînd să cadă cîte o ustensilă de bucătărie după alta. Ce ați făcut cu casa mea?

– Casa noastră, ripostă Charles, cu o voce uşor iritată. Este casa noastră.

Eddie înțepeni, ținînd un cuțit de tranşat strîns în mînă. Prin cap îi trecu tema lui Lizzie Borden.

Puse încet cuțitul pe bufet, avînd grijă să-l îndepărteze de marginea acestuia cu exact opt centimetri. „Nici un tribunal din țară nu m-ar condamna, în aceste circumstanțe“, îşi spuse Eddie strîngînd pumnii. Dacă nu ar fi terminat de rearan-

jat bufetele, dacă petele de sînge ar fi fost mai uşor de scos din lemn...

Îşi reteză acel gînd şi începu să numere. Nici măcar nu încetini ritmul, cînd ajunse la zece. Douăzeci trecu aproape neobservat. Cînd ajunse la patruzeci, îşi sincronizase numărătoarea cu bătăile inimii. La şaizeci începu să-şi scoată una cîte una unghiile din carne. Deşi nu era total calmă, la optzeci, acceptase ceea ce nu putea fi schimbat.

– Mai durează mult cu limonada aceea? întrebă Charles, de la masă.

Singurul ei răspuns fu bubuitul puternic al mîinii în uşa de la bucătărie, pe care fugi înainte să-i facă fostului ei logodnic un rău fizic, definitiv şi irevocabil.

Capitolul 7

Uşa dormitorului zdruncină întreaga casă cînd Eddie o trînti cu toată furia care mocnea în sufletul ei. Îşi smulse bentiţa de pe cap cu o mişcare bruscă şi clătină din cap.

– Fii dulce şi soarbe-mi fiecare cuvînt, mormăi ea în barbă, învîrtindu-se prin cameră. O să plece în trei zile, imită ea vocea lui Add, netezind o cută a patului în trecere. Ei bine, nu au plecat, iar eu m-am săturat să mai fiu dulce.

Încheie încă un circuit al camerei, dorindu-şi să distrugă ceva. Negăsind nimic care să poată fi sacrificat, se îndreptă spre baie, ca să se răcorească făcînd un duş. Nu era numai furioasă, era şi încinsă şi transpirată în urma zilei petrecută la ore fără aer condiţionat şi a antrenamentului de baseball de după-amiază, în soarele arzător de

iunie. Cînd ajunse la uşa băii, îşi scosese deja tricoul şi era cu mîinile pe buzunarele pantalonilor scurţi. Înlemni, însă la imaginea din faţa ochilor săi. Prosoapele erau aruncate în toate părţile, nici unul nu nimerise pe cuieraşul de lîngă uşă. Gresia de pe podea era acoperită cu mici băltoace de apă. Înjură marinăreşte cînd păşi înăuntru şi alunecă, oprindu-se abia în peretele opus.

Se uită plină de teamă spre chiuvetă. Poate că puţină apă rece pe faţă o putea ajuta să împiedice prăbuşirea nervoasă pe care o simţea iminentă. Dar chiuveta nu mai exista, cel puţin nu aşa cum o ştia ea. Placa de deasupra, care doar în acea dimineaţă păruse atît de încăpătoare, era acum plină de absolut toate articolele de cosmetică ştiute de omenire. „Nu numai că sînt de toate tipurile, dar sînt şi toate mărcile din fiecare tip", se gîndi ea, lăsîndu-se să cadă pe scaunul toaletei.

Eddie avu nevoie de un moment ca să îşi adune curajul şi să se uite în spatele draperiei duşului şi în cadă. Era uimitor, surprinzător şi minunat de goală.

– În regulă, se adresă ea camerei, îndreptîndu-şi umerii şi ridicîndu-se în picioare. O să fac duş. O să mă răcoresc. Mă voi relaxa. Poate că atîta timp cît sînt sub duş, zînele băii vor face curat.

Întinse mîna spre uşa dulapului cu prosoape şi îl deschise. Nimic. În el nu era absolut nimic. Se ridică pe vîrfuri ca să verifice raftul de sus. Cînd nu văzu nimic, întinse mîna şi pipăi raftul gol.

– Ra-b-at, strigă ea, trîntind uşa dulapului şi intrînd în dormitorul ei.

Îşi luă de pe podea tricoul pătat de transpirație, şi-l trase peste cap şi îşi scoase părul deasupra gulerului. Începu să se învîrtă cu paşi mari prin cameră, mormăind în barbă şi adunînd diverse articole de îmbrăcăminte aruncate pe pat, scaune şi podea, înainte să se întoarcă la catastrofa care devenise baia ei.

Blestemînd pe toate persoanele insuficient de mature ca să- şi strîngă singure lucrurile, trase coşul cu rufe murdare prin dormitor, în hol.

– Mulțumesc, Doamne, pentru micile satisfacții, murmură ea, oprindu-se la uşa toboganului pentru rufe, şi începu să împingă lucrurile prin uşiță.

Fără să se oprească, ieşi din dormitor şi se îndreptă spre subsol. Refuză să privească în jur, cînd intră în bucătărie, uitîndu-se fix la uşa subsolului. Dacă se gîndea şi la dezordinea de acolo, adăugată celeilalte, era posibil să pună mîna pe cuțitul care se afla pe bufet, exact acolo unde îl pusese ea.

Charles îşi ridică privirea la intrarea ei. Deschise chiar şi gura ca să vorbească. Văzînd însă expresia ei furioasă, îşi îngropă iar capul în hîrtii şi începu să apese repede cu degetele butoanele calculatorului.

Eddie coborî cu zgomot pe treptele de lemn.

Nu avu nevoie de mult timp ca să umple maşina de spălat cu prosoape şi să potrivească toate cadranele. Se uită la ceas, înainte să urce scările. Dacă voia să facă duş înainte de miezul nopţii, trebuia să-şi amintească să se întoarcă şi să bage totul în uscător, după o oră. Pînă atunci, poate reuşea să regăsească poliţa din baia ei.

Trecînd prin bucătărie, nici măcar nu se uită în direcţia lui Charles şi urcă iar la etaj. El nu încercă să-i reţină atenţia nici de data asta. „Bine a făcut", se gîndi ea, „altfel l-aş fi desfiinţat".

Examinînd cosmeticele care umpleau poliţa din baie, Eddie ar fi putut jura că nu mai rămăsese nimic pe rafturile nici unui magazin de cosmetice, drogherii sau farmacii din Hendricksburg. Poate nici din Columbus. Slavă Domnului că mai suportase haosul îngrămădit al vieţii în cămin, altfel acea sarcină ar fi îngrozit-o.

Mai întîi mută toate lucrurile ei de pe marginea chiuvetei pe un raft din dulapul de rufe. Apoi atacă amestecul de tuburi, borcane, perii şi ac-

cesorii asortate lăsate de Chloe.

Eddie repartiză fiecăreia dintre diversele zone faciale cîte un sertar de pe ambele părți ale chiuvetei, alături de pieptene, perii, pensete, agrafe, panglici, bentițe și sticluțe grupate în primul sertar. Bigudiuri – fierbinți, umede și uscate –, ondulatoare de păr și foenuri. În sfîrșit, în ultimul sertar, plasă ceea ce părea să-i aparțină lui Charles. Aparatul de ras, spuma de ras, spray-urile, deodorantele și apa de colonie erau aproape la fel de asortate ca și cosmeticele lui Chloe.

Cînd reuși să închidă ultimul sertar umplut la maximum, Eddie încă mai avea în față containerele prea mari pentru sertare. Întrebîndu-se cum putea folosi atîtea lucruri o singură femeie, căută prin dulap pînă găsi o tavă cu oglindă. O puse pe polița băii și strînse pe ea borcănașele și sticlele înalte, în ordinea mărimii.

Eddie se uită la ceas și porni spre subsol, ca să arunce prosoapele în uscător și să ia spălătorul de podele și niște cîrpe, ca să poată ataca dezastrul general care rămăsese. Cînd termină de frecat cada, chiuveta și podeaua, era timpul să scoată prosoapele din uscător.

Încetini puțin pasul cînd coborî la parter cu articolele de curățat, iar cînd urcă înapoi cu coșul cu prosoape curate, practic își tîra picioarele.

– Ce ai făcut? întrebă Chloe din baie, cînd Eddie intră în dormitorul principal.

Eddie lăsă coşul cu prosoape să cadă pe pat, după care se întoarse spre baie, rugîndu-se ca toată munca ei să nu fi fost în zadar.

Accentul puternic franţuzesc al lui Chloe combinat cu ţipetele ei furioase, în timp ce se învîrtea prin camera mică dînd din mîini făceau cuvintele aproape neinteligibile.

– Ce am făcut cu ce? întrebă Eddie în cele din urmă, sprijinindu-se de cadrul uşii.

– Cu lucrurile mele. Cu cosmeticele mele. Unde sînt?

– În primul rînd, ce căutau aici? Am crezut că ai o masă de toaletă în camera ta. Sau astea erau doar cele care nu au încăput acolo? întrebă Eddie, ridicînd puţin vocea, furioasă.

Chloe ridică din umeri şi înlătură întrebarea cu o fluturare a mîinii, ca fiind o exagerare răutăcioasă.

– Nu am putut scoate băncuţa. Camera e mult prea mică. În plus, lumina e mai bună aici şi e mai convenabil.

„Convenabil pentru cine?“ se întrebă Eddie şi inspiră adînc, încercînd să se agaţe de calmul care o părăsea rapid. „Nu serveşte la nimic să ripostez cu foc“, îşi spuse ea. „Dacă intru într-un

meci de urlete cu franţuzoaica, nu o să mai apuc niciodată să fac duşul".

Eddie se luptă să-şi păstreze vocea calmă, tipic profesorală.

– Am strîns *eu.* Îţi vei găsi lucrurile în sertare, grupate după utilizare, explică ea cu vocea calmă pe care elevii o recunoşteau instantaneu ca prevestitoare de mari necazuri.

Chloe nu o recunoscu. Nu-i dădu nici o atenţie femeii zvelte care stătea înlemnită în pragul băii, ci îşi continuă tirada. Zîmbetul forţat de pe faţa lui Eddie îi subţie buzele din ce în ce mai mult, cu fiecare secundă care trecea.

– Cum ai îndrăznit? continuă Chloe, deschizînd sertarele şi verificînd conţinutul.

– Opreşte-te imediat! ordonă Eddie, intrînd în cameră, cu ochii întunecaţi de furie. Dacă atingi un singur lucru din sertarele acelea, o să-ţi găseşti absolut toate borcănelele preţioase în compactor.

Eddie închise chiar ea sertarul de sus, aproape prinzînd degetele lui Chloe.

– Am petrecut multe ore încercînd să-mi regăsesc baia şi nu am de gînd să te las să strici totul.

Îşi punctă fraza închizînd al doilea sertar.

– Dacă tu şi Charles vreţi să staţi aici, ar fi

bine să învățați chiar acum că eu nu sînt cameristă.

Al treilea sertar fu împins la locul lui.

– Dacă nu-ți place unde ți-am pus lucrurile, ia-le în camera ta sau ar trebui să spun în camerele tale?

Eddie împinse ultimul sertar și avansă spre Chloe, împungînd-o cu degetul arătător și făcînd-o să se retragă cu spatele.

– În clipa asta o să fac un duș. Aș prefera să fac asta singură și îți sugerez să pleci, altfel aș fi nevoită să te plesnesc peste *derriére*[1]-ul franțuzesc.

La ultimul cuvînt, Chloe ajunsese în hol și bubuitul ușii în nasul ei punctă finalul frazei.

Eddie se sprijini epuizată de ușa băii, ascultînd cum Chloe striga numele lui Charles și cobora în fugă scările. Inspiră adînc și apoi expiră încet, uimită de cît de energizată se simțea după acea izbucnire.

Înainte să se îndepărteze de ușă, trase încuietoarea, după care se apropie de pat și luă două dintre cele mai groase prosoape din coș. Intră în baie, fredonînd încet, și dădu drumul la maximum

1. Dos, posterior (fr.)

la apă în cadă, după care adăugă o cantitate generoasă de cristale cu parfum de liliac.

Cîteva secunde mai tîrziu, se cufundă în bulele înmiresmate, cu o carte într-o mînă şi o pernă de burete în cealaltă.

Add se sprijini cu umerii lui largi de pragul uşii şi savură imaginea lui Eddie, care era lungită în cada uriaşă, evident fără să fie conştientă de prezența lui. Stătea cu capul sprijinit pe marginea din spate, iar părul i se revărsa peste aceasta, ajungînd aproape pînă la podea. Umerii rotunzi ieşeau din cînd în cînd din valurile pe care le crea dînd dintr-un picior. În mîinile cu degete subțiri ținea, exact deasupra apei, o carte care îi captase întreaga atenție, şi ale cărei pagini foşneau cînd le întorcea nerăbdătoare.

Add luă o înghițitură lungă din paharul pe care-l ținea în mînă. Asta ar fi trebuit să-l răcorească, dar nu o făcu. Vru să se retragă în dormitor, dar picioarele nu-l ascultau. Încercă să îşi imagineze nişte eschimoşi îmbrăcați în blănuri din cap pînă în picioare, dar mintea lui răspunse cu imagini ale lui Eddie, ale brațelor ei aurii şi picioarelor bronzate, contrastînd puternic cu albeața sînilor şi abdomenului. Simți un fior familiar în vintre.

Inspiră adînc, încercînd să se calmeze şi să-şi

recapete controlul asupra libidoului. Jumătate din el voia să intre, ca să vadă mai bine, dar ezita să facă pasul final. Ceea ce zărea acum, în intimitatea băii ei, deşi îi aprindea dorinţele, nu era mai mult decît ar fi putut să vadă pe orice plajă publică, ba chiar mai puţin, de fapt. Dar să facă ultimul pas ar fi însemnat o invadare, o açaparare, şi el nu voia asta, nu asta îşi dorea el de la Eddie.

„Iar dacă vrei să ai vreo speranţă să reuşeşti, ar fi mai bine să te răcoreşti acum“, îşi comandă singur, cu fermitate, golind paharul cu limonadă. Îşi forţă mintea să se concentreze asupra imaginii ei peste treizeci de ani, cu părul alb, riduri în jurul ochilor, dar şi acea fantasmă continua să poarte una din cămăşile de noapte din bumbac caraghioase, care îi plăceau atît de mult lui Eddie. Vintrele i se strînseră dureros.

Se strădui să-şi aducă pe faţă un zîmbet pe care-l spera jucăuş şi întrebă:

– A sărutat-o deja?

Eddie ţipă şi scăpă cartea în cadă. Apa stropi podeaua, cînd ea se scufundă brusc sub marginea curbată a căzii vechi cu labe, după care se răsuci şi se lipi de marginea căzii, trimiţînd şi mai multă apă peste margine.

– Uite ce ai făcut, strigă ea, fluturînd în aer

cartea udă, în timp ce cu mîna liberă se ținea de marginea căzii.

– Nu a sărutat-o încă? întrebă el politicos. S-au...

Se sprijini de cadrul uşii, ridică paharul gol în sus şi îl învîrti, zîmbind şi ridicînd sugestiv din sprîncene.

– Oh!

Eddie ochi şi azvîrli cartea. Obiectul ud căzu pe podea chiar dincolo de uşa dormitorului, ratîndu-l pe Add, care se ferise. Eddie strînse din dinți, cu frustrare.

– Cum ai intrat aici? întrebă Eddie, căutînd pe fundul căzii, după prosopul pe care-l pierduse.

– Încuietorile vechi sînt uşor de desfăcut, explică Add, ridicînd paharul ca să lingă cuburile de gheață. O făceam tot timpul împreună cu fratele meu, cînd eram copii.

– Asta înseamnă pătrundere prin efracție, se răsti ea. Întoarce-te şi ieşi afară.

Add zîmbi, şi atît.

– Acum! urlă Eddie, ridicînd puțin brațul din apă şi strîngînd între degete prosopul.

– Dar, iubito...

Nici nu-i ieşiseră cuvintele bine din gură, cînd Eddie aruncă prosopul şi apoi se prinse de marginea căzii cu amîndouă mîinile.

– Hei, mîrîi Add, cînd prosopul îl izbi direct în față, stropindu-i cămaşa de uniformă.

Îl prinse înainte să cadă pe podea, şi începu să-l arunce în sus şi să-l prindă iar, în timp ce zîmbetul îi creştea în mod periculos.

Eddie zări luminile aurii ce fulgerau în ochii lui şi îşi dădu imediat seama că avea probleme. Căută repede din priviri prosopul mare, pe care-l aruncase absentă cînd intrase în baie. Se afla la capătul dulapului cu rufe, unde ea nu putea să ajungă fără să se ridice din apă.

Urmînd direcția privirii ei, Add puse paharul gol jos şi luă prosopul. Îşi şterse apa de pe față şi din păr, după care îl aruncă pe umăr, jucîndu-se în continuare cu prosopul aruncat de ea.

– De cînd stai acolo? Te-ai încrețit? întrebă el. Nu ți-e frig?

Sugestia făcu să apară piele de găină pe brațele expuse ale lui Eddie şi pe spate, în timp ce apa abia călduță făcea valuri în cadă. Eddie nu reuşi să ascundă fiorul care o cutremură cînd o adiere de la fereastra de deasupra căzii îi atinse umerii expuşi.

– Da, probabil că sînt încrețită, zise ea cu buzele tremurînd de frig.

– Nu crezi că e timpul să ieşi? întrebă el cu o inocență simulată.

Prosopelul sărea încet în mîna lui.

– Eşti solicitată la parter.

Amintirea a ceea ce o făcuse să intre acolo aproape că o făcu să se scufunde sub apă, ca să nu se mai ridice niciodată.

Add îşi roti ochii spre tavan, într-o rugăciune divină, şi nu se putu abţine să nu o tachineze:

– Charles era de-a dreptul îngrijorat. Voia să vină şi să verifice chiar el dacă nu ai păţit ceva.

Ca să se distreze, continuă:

– Chloe se gîndea să pregătească ea cina.

Ideea că Chloe era în voia ei în bucătărie aproape că o făcu pe Eddie să sară din apă, dar sunetul şi senzaţia apei care clipocea îi amintiră suficient de rapid că era complet dezbrăcată.

– Doar peste cadavrul meu! Dă-mi prosopul şi pleacă, ca să pot ieşi, spuse ea categoric.

Add se gîndi o clipă la cererea ei:

– Aş putea să o fac, zise el în cele din urmă, luînd prosopul de după gît şi fluturîndu-l, însă atît de departe, încît ea să nu-l poată ajunge. Cu ce mă răsplăteşti?

Eddie gemu încet şi îşi făcu mîna cupă exact sub nivelul apei. Add făcu un pas în spate şi se încruntă.

– Bine, bine. Glumeam, spuse el fluturînd prosopul spre cadă.

– Aruncă-l şi ieşi, îi zise Eddie, încruntîndu-se la el, dar ţinîndu-se în continuare de cadă.

– Nu este fair play, strigă el peste umăr, aruncîndu-i prosopul şi îndepărtîndu-se repede spre uşă. Apropo, tot mai ai fese frumoase, Mason, adăugă el, chiar înainte să închidă uşa.

Eddie ieşi din cadă şi se înfăşură în prosop aproape înainte ca uşa să se închidă. Luă din cuiul de pe uşă halatul pe care îl folosea acum în comun cu Add şi şi-l puse.

Ar fi trebuit să fie furioasă că Add o spionase, se gîndi ea, lăsînd apa să se scurgă din cadă. Dar simţea cum un zîmbet îi ridica brusc colţurile gurii.

Se sprijini de uşă şi se uită la cadă, în timp ce zgomotul familiar îi spuse că aceasta se golise. Cum ar fi putut să se supere pe un bărbat cu atîta umor?

Răspunsul era simplu. Nu putea. De altfel, în ciuda remarcilor lui tachinatoare şi a şmecheriei cu prosopul, nu era posibil ca el să fi văzut ceva, din locul în care stătuse.

Oricum, cine altcineva, în afară de Add, ar fi stat în aceeaşi cameră cu o femeie dezbrăcată şi prinsă ca într-o capcană, fără să profite de situaţie? „Un bărbat care nu e interesat de acea femeie", răspunse mintea ei, dezamăgită.

Închise ochii, sprijinindu-şi capul de uşă. De ce gîndul că Add nu era interesat de trupul ei gol o deprima? Era evident că Charles nu mai era interesat de ea, iar asta nu o deprimase. Era furioasă şi rănită de dezertarea lui, dar nu deprimată.

Se îndepărtă de uşă şi se uită în oglindă.

Eddie se învîrti şi se răsuci, examinînd formele care puteau fi văzute prin halatul pufos. Era o siluetă acceptabilă. În definitiv, Add spusese că avea fese frumoase. Ochi strălucitori. Piele netedă. Dinţi frumoşi. Ei bine, nu avea nici un defect vizibil, îşi spuse, ridicînd peria şi trecînd-o prin părul lung şi bogat.

Existau alte defecte care o făceau să nu fie dorită de bărbaţi?

– Bărbaţii! murmură Eddie.

Puse peria în dulapul pentru rufe şi trînti uşa acestuia.

– Nişte nebuni total ilogici şi de neînţeles. Uită-i!

Înclinînd hotărîtă din cap spre imaginea ei din oglindă, deschise uşa băii.

Capitolul 8

Eddie nu se grăbi cu îmbrăcatul. Îşi alese cu grijă hainele din dulap, asortînd un tricou albastru cu nişte pantaloni scurţi albastru-închis şi scotoci în partea de jos a dulapului, pînă găsi o pereche de tenişi albaştri.

Se întoarse în baie şi îşi aranjă părul, îndepărtîndu-şi-l de pe faţă cu o pereche de piepteni antici de aur filigranat, pe care-i găsise la o vînzare de solduri. Îşi strînse valurile de păr la ceafă cu o baretă aurie ce ar fi putut face parte din set.

Urmă machiajul. Rimel şi fond de pleoape ca să accentueze verdele, dar subtil, pînă cînd chiar şi un irlandez s-ar fi crezut printre îngeri. Ignoră fondul de ten roşu. Confruntarea cu Chloe care o aştepta îl făcea inutil.

Mulţumită de aspectul ei, inspiră adînc şi ieşi

din baie. Auzi voci slabe de la parter şi îşi permise un zîmbet, la amestecul furios de franceză şi engleză.

– Ofensiv, nu defensiv, îşi şopti singură, în timp ce se îndrepta spre scări.

Tenişii din picioarele ei nu făceau zgomot pe podeaua de lemn din holul pe care-l traversă spre bucătărie. Se opri pentru o clipă, cu mîna pe uşă, adunîndu-şi curajul.

– Înfrunţi leul în sălaşul lui?

Cuvintele îi fuseseră şoptite chiar lîngă ureche. Se întoarse repede şi se trezi în faţa lui Add.

– De unde ai apărut? întrebă ea. Ce ţi-a venit să te strecori aşa în spatele meu?

– Nu m-am strecurat, zise Add, ridicînd din umeri. Te aşteptam. Şi a meritat, încheie el, privind-o din cap pînă în picioare.

Eddie simţi cum obrajii i se înroşeau şi nu reuşi să-l privească în ochi. Anticipînd că braţul lui îi va încercui umerii în orice clipă, încercă să se pregătească pentru fiorii pe care-i trezea întotdeauna atingerea lui.

– Ei, am trecut testul? întrebă ea puţin mirată.

– Cu urale, răspunse Add.

Braţul lui îi încercui talia şi îi plasă un sărut tandru pe frunte.

Eddie ar fi vrut să se topească în îmbrăţişarea

lui, dar vocile stridente din bucătărie îi amintiră de scopul ei. Era acolo ca s-o potolească pe „vițica" lui Charles, nu să fie iubită de Add.

Ridică privirea spre Add.

– Vii cu mine?

Brațul lui Add se strînse în jurul ei, susținîndu-i hotărîrea, în timp ce mîna lui se așeză peste a ei, pe ușa bucătăriei.

– Nu aș lipsi pentru nimic în lume, răspunse el, chicotind ușor.

Add împinse ușa.

Intrară împreună în zona de calamitate care fusese cîndva o bucătărie, mergînd spre Charles și Chloe care stăteau în picioare lîngă masă, într-o atitudine rigidă. Obrajii lui Chloe erau pătați de pete de un roșu aprins, în timp ce-i privea încruntată. Ochiul stîng al lui Charles începu să tremure, la apropierea lor.

Eddie se forță să ignore dezordinea din jurul ei și să se concentreze asupra celuilalt cuplu. Acum brațul ei încercuia și el talia lui Add.

– Am vrut să discutăm, Charles, începu ea.

Se desprinse din brațele lui Add și ocoli masa spre scaunele cele mai apropiate de fereastră, după care se așeză.

– Să discutăm, zise ea, împreunîndu-și mîinile pe masă.

Add aproape se sufocă, suprimîndu-şi rîsul, cînd văzu în sfîrşit modelul imprimat pe tricoul ei.

Detaliile atente nu lăsau nici o îndoială că acea casă redată pe tricou era casa lui Eddie. Pe fondul albastru al cerului din spate, exact deasupra coşurilor, era scris sloganul *„A mea, numai a mea"*.

Se aşeză lîngă Eddie, cu un zîmbet de la o ureche la cealaltă, şi îşi trecu degetele peste mîinile ei fine.

Charles împietri, cu ochii mari, în timp ce citea cuvintele care-i săreau în ochi de pe pieptul lui Eddie. Încheieturile i se albiră, cînd strînse cu putere spătarul scaunului din fața lui. Se smuci de degetele cu manichiura făcută, care îi strîngeau umărul.

– Ce vrea să însemne asta? mîrîi el, arătînd cu degetul spre tricoul lui Eddie.

Eddie se trase de tricou şi privi desenul. Înfruntă privirea furioasă a lui Charles, ridicînd din umeri.

– Un cadou de la elevii mei. Nu-i aşa că au reuşit o treabă magnifică? Casa e absolut perfectă.

Add transformă hohotul de rîs din gît în tuse, în timp ce mîinile lui se strîngeau în jurul celor ale lui Eddie. Ea îl ignoră, înclinînd din cap şi privind

cum fața lui Charles trecea de la purpuriu la stacojiu, din cauza mîniei.

– Nu casa, strigă el, ridicînd scaunul şi izbindu-l cu zgomot de podea.

– S-au gîndit că sloganul *„Casă, scumpă casă"* era prea demodat, explică ea calmă. Ei cred într-o abordare mai materialistă.

– Aceste cuvinte vor să însemne ceva pentru noi? întrebă Chloe.

Luă scaunul de lîngă soțul ei şi făcu semn spre tricoul ofensator.

– Oh, asta, zise Eddie, chicotind uşor.

Netezi nişte cute imaginare de pe partea din față a tricoului şi îşi încheie mişcarea cu o atingere afectivă a imaginii casei.

– Această clădire a fost numită întotdeauna casa Easton-ilor, chiar şi cînd aici locuiau familiile Humphrey şi Tompson. După ce am terminat renovările exterioare şi am zugrăvit-o, oamenii au hotărît că nu mai era a Easton-ilor, asta e tot.

Explicația inocentă a lui Eddie şi expresia ei nevinovată îl făcură pînă la urmă şi pe Charles să se prăbuşească pe scaunul lui, la masă. Îşi strîngea tăblița în mîini şi se încrunta la Chloe, care îi şoptea agitată la ureche, franceza ei grăbită făcînd ca totul să i se pară lui Eddie un singur cuvînt lung, tărăgănat.

Eddie îşi încrucişă picioarele şi îşi eliberă o mînă din strînsoarea lui Add, ca să modeleze piesa centrală a mesei, cu o grijă meticuloasă, pînă cînd aceasta rămase singură verticală. Satisfăcută de îmbunătăţire, îşi trecu braţul sub al lui Add, sprijinindu-se de el şi suflîndu-i încet la ureche.

El îi strînse braţul la piept şi se aplecă să-i şoptească la ureche:

– Eşti o femeie rea, zise el atingîndu-i o clipă urechea cu limba. Adu-mi aminte să nu-ţi stau niciodată în cale.

– Oh, Add, răspunse ea chicotind, suficient de tare ca să atragă atenţia cuplului de vizavi de ei.

În momentul în care fu sigură că ei îi priveau, îşi înclină capul şi atinse buzele lui Add într-un sărut rapid.

– Dacă nu vă întrerupem, începu Charles tare, încruntîndu-se la cei doi, în timp ce încerca să-şi recapete calmul.

Netezi foile de pe mapa lui şi continuă:

– Poate că am putea discuta cheltuielile pe care le-ai făcut în ultimul an, Edwina.

Eddie se uită în ochii lui Add, vrăjită de sclipirile aurii care treceau rapid prin maroniul-ciocolatiu. „Nu ar fi trebuit să-l sărut", îşi spuse ea, forţîndu-se să privească în altă parte. „Nu o să-l

mai sărut. Cel puțin nu chiar acum." Oftă şi se forță să-l privească pe Charles şi să ignore degetele lui Add, care se plimbau pe spatele ei.

– Da. Cheltuielile, repetă ea absentă.

– Am aici o listă cu lucrurile pe care le-ai pomenit în scrisorile tale, începu Charles, răsfoind foile. Ai vrea să mai adaugi ceva?

– Probabil. Am cecurile cu chitanțe în birou, răspunse ea.

– Aş vrea să le văd. Am nevoie de o contabilitate detaliată, înainte să ajungem la o cifră finală, dar cu avansul de şapte mii cinci sute de dolari şi celelalte cheltuieli pe care le vom împărți jumătate-jumătate, cred că zece mii de dolari ar fi suficienți ca să acopere partea ta din casă şi mobilier, zise Charles, sec.

În sfîrşit, captase atenția totală a lui Eddie.

– Să acopere partea mea din casă? spuse Eddie, vocea liniştită şi calmă de profesoară, pe care o folosise mai devreme cu Chloe apărînd iar.

– Am discutat în treacăt asta, în ziua în care am sosit eu şi Chloe, explică Charles pe un ton calm.

– Iar eu v-am explicat că nu vreau să-mi vînd casa, replică Eddie, la fel de calmă. Şi nici nu vreau să-mi vînd nici o piesă din mobilierul meu.

Charles icni zgomotos, cînd Chloe îl înghionti

în coaste. Apoi vorbi din nou, aruncînd o privire soţiei lui.

– Sînt sigur că putem ajunge la o cifră acceptabilă. Dacă zece mii nu ţi se pare suficient, poate că putem stabili, de comun acord, nişte compensaţii pentru timpul şi efortul depus de tine pentru decorare.

Add se lăsă pe spate pe scaun, în clipa în care simţi muşchii de pe spatele lui Eddie încordîndu-se. Se uită la cuplul de vizavi, încrucişîndu-şi braţele la piept şi aşteptînd să înceapă focul de artificii.

Eddie îşi puse mîinile pe masă şi se ridică, cu ochii fixaţi pe faţa lui Charles.

– Nu vreau să primesc compensaţii pentru decorarea casei *mele*. Nu vreau să împărţim cheltuielile pentru renovarea casei *mele*. Categoric, nu vreau să-mi vînd casa *mea*, zise ea încet, obrajii înroşindu-i-se tot mai mult la fiecare propoziţie. Totuşi, m-aş putea gîndi la cît îţi datorez pentru negocierea cumpărării.

Charles şi Chloe o priveau uluiţi pe Eddie, care îşi împinsese scaunul în spate şi începu să se învîrtă în jurul mesei.

Charles sări în picioare, doborîndu-şi scaunul cînd se întinse ca să o prindă de braţ şi să o întoarcă cu faţa spre el.

– Ce vrei să spui? mîrîi el, apropiindu-şi faţa roşie de a ei.

Eddie încercă să se smulgă din strînsoarea lui, dar degetele lui Charles se înfipseră şi mai puternic în braţul ei.

– Economiile *mele* au fost cele care au acoperit avansul pentru casă. Salariul *meu* din ultimul an a fost folosit pentru ratele ipotecii. *Eu* am plătit accesoriile. *Eu* am plătit reparaţiile care au transformat o dărîmătură într-o casă, spuse ea apăsat. Nu am de gînd să plec şi să ţi-o las ţie.

Cu o ultimă smucitură furioasă, îşi eliberă braţul şi se îndepărtă de el, înainte să tragă ultima salvă.

– Şi *eu* sînt cea care a păstrat-o curată şi prezentabilă. Dacă aveţi intenţia să rămîneţi ca oaspeţi, curăţaţi-vă mizeria, altfel, proprietari sau nu, pun să fiţi arestaţi pentru încălcarea proprietăţii.

Se întoarse pe călcîie şi ieşi cu paşi mari din cameră, fără să observe zîmbetul ca de pisică care lumina faţa lui Add, cînd acesta se ridică şi porni după ea. Cu o mînă pe uşa bucătăriei, Add se întoarse spre Charles, care rămăsese lîngă masă, fără grai.

– Eu nu m-aş pune cu ea, spuse el, clătinînd din cap cu uimire întorcîndu-se spre uşă, doar ca

apoi să se întoarcă iar cu fața. Poate că ar trebui să afli că Eddie l-a convins pe fiul şefului poliției să rămînă la şcoală şi l-a meditat ca să-şi mărească notele. Omul acela ar face orice pentru ea.

Add se întoarse şi o urmă pe Eddie.

– Hei, aşteaptă-mă, strigă Add, lăsînd uşa să se închidă cu zgomot, în timp ce cobora treptele verandei, după Eddie.

O urmă, alergînd uşor, pe Eddie, care mergea pe stradă, mişcîndu-şi brațele în cadență cu picioarele.

Zîmbi cînd o auzi bombănind pentru sine.

– A spus că vor pleca în trei zile. Trei zile pe naiba! Nu vor pleca nici în treizeci şi trei de zile şi nici în o sută trei. S-au consolidat aici. Probabil că mai întîi mă vor înnebuni pe mine.

Add nu o întrerupse, permițîndu-i să se calmeze. Rămase lîngă ea, recunoscător că era obişnuit cu exercițiile fizice, pentru că pasul stabilit de ea ar fi ucis pe oricine altcineva. Parcurseră trei kilometri aproape în timp record.

Eddie nu-l observase pe Add lîngă ea. O ceață roşie îi umplea mintea, blocînd totul în afara furiei care mocnea în ea. Nu-i observase pe elevii care treceau pe lîngă ei. Nu observă nici măcar că

respirația îi devenise mai grea, din cauza pasului rapid, decît atunci cînd un junghi îi înhăță partea laterală a corpului şi fu nevoită să se oprească pe dîmbul de la intrarea în parc.

Se aplecă din talie, îşi sprijini mîinile tremurătoare pe genunchi şi începu să inspire adînc.

– Fantastic discurs, zise Add, lăsîndu-se în iarbă, lîngă ea şi luînd-o de mînă ca să o tragă jos. Ți-a ieşit grozav.

Eddie se lăsă să cadă pe spate pe iarbă şi ridică privirea spre cerul care devenea albastru cenuşiu, pe măsură ce soarele se apropia de orizontul îndepărtat.

– Participi la vreun maraton, întrebă Add, aşezîndu-se lîngă ea.

– Nu, spuse Eddie, cu respirația întretăiată. Crezi că ar trebui?

– Nu, ai şi aşa destule griji.

Conversația încetă şi rămaseră întinşi în tăcere, privind cum apusul de soare arunca dungi pastelate pe cer.

– Crezi că am exagerat? întrebă Eddie, îndepărtîndu-şi de pe față părul care-i scăpase din agrafele de la tîmple.

Add o prinse de mînă, înainte ca ea să o lase să cadă iar la pămînt.

– Ei, ce zici? întrebă Eddie nerăbdătoare.

Degetele ei strînseră cu putere mîna lui mare.

– De ce? Nu este adevărat tot ce ai spus? întrebă el.

– Ba da.

– Atunci nu ai exagerat, răspunse el, ducîndu-i mîna la buze.

Eddie îl privi pe Add cum îi trăgea degetul arătător în gură şi îşi învîrtea ațîțător limba în jurul lui. Respirația i se blocă în gît, cînd Add îl scoase încet afară.

Greierii țîrîiau veseli, numărînd gradele de temperatură, în timp ce Eddie şi Add stăteau întinşi unul lîngă celălalt. Numai mîinile lor se atingeau, prinzîndu-se şi separîndu-se, în timp ce respirația lor devenea mai precipitată şi ochii li se înnourau.

– Repeți lovituri cu domnişoara antrenoare? strigă o voce de pe bicicletă care trecea pe lîngă ei, făcînd să se spargă aura care-i înconjurase.

Add se uită în ochii lui Eddie. Privirea ei visătoare şi confuză aproape că îl trase înapoi în starea de încîntare care se stabilise între ei. Strigătul unei mame şi răspunsul dezamăgit al copilului ei le reamintiră, în sfîrşit, unde se aflau.

– Îngheţată, spuse cu forță Add, sărind în picioare şi trăgînd-o pe Eddie după el.

– Îngheţată? întrebă ea nedumerită.

– Îngheţată, răspunse el, cu o înclinare hotărîtă a capului, în timp ce o trăgea spre luminile străzii şi spre cărucioarele vînzătorilor.

Eddie îi permise să o tragă spre lumini. Nu i se opuse, deşi ar fi vrut. Pielea îi fremăta plăcut deşi undeva, în ceaţa care fusese odată creierul ei, Eddie se gîndi că, probabil, nu ar fi trebuit ca acel freamăt să-i facă atîta plăcere.

Luă cornetul întins de el şi îşi trecu limba peste vîrful îngheţatei, ca să prindă picăturile care se topeau deja şi o luau la vale. Îi aruncă o privire lui Add, pe sub genele plecate, imaginîndu-şi că gusta pata de îngheţată de pe buzele lui.

Îndepărtă acel gînd. Acum, cînd se îndreptau spre casa şi spre dormitorul ei, nu era momentul să se gîndească la emoţiile care mocneau în sufletul ei. Înainte, făcuse o greşeală teribilă în alegerea bărbatului. Dacă permitea inimii ei, zguduită şi rănită, să-şi urmeze cursul, nu se ştia ce nebunie şi mai mare avea să comită.

Nu, acum era momentul să se retragă, să fie prudentă. Dacă sentimentele ei pentru Add erau reale, atunci vor mai fi acolo şi după ce ea se liniştea. După ce îşi revenea la un oarecare grad de sănătate. Şi după ce rupea toate legăturile cu Charles.

Iar dacă el ţinea la ea, dacă ţinea cu adevărat,

mai mult decît o simplă prietenie, mai mult decît o dorință de moment, atunci şi el va fi acolo. Eddie spera asta din toată inima.

Eddie, cu o carte în mînă, se îndreptă spre camea de zi. Avea o mulțime de lucrări de notat, aşa că nu simțea nevoia distragerii produse de întrebările constante ale lui Charles în legătură cu cît plătise pentru fiecare lucru din casă. Indiferent care erau problemele ei personale, nu avea de gînd să-i neglijeze pe copiii care urmau cursul ei de vară. Deschise uşa cu şoldul. Uşa se deschise larg şi ea făcu doi paşi în cameră, înainte să înlemnească. Acolo, aşezat la biroul ei şi căutînd prin sertarele ei, se afla Charles.

– Ce crezi că faci aici? întrebă Eddie, lăsîndu-şi sacul să cadă pe podea şi traversînd repede camera.

Charles scoase un dosar dintr-un sertar, îşi îndreptă spatele şi se întoarse spre Eddie.

– Ai spus că ai strîns aici chitanțele şi cum erai prea ocupată cu şcoala de vară şi echipa de baseball, m-am gîndit să mă ocup chiar eu de asta, explică el, deschizînd un sertar.

– Acestea sînt hîrtiile mele personale. Nu ai nici un drept să-mi umbli prin lucruri, se repezi Eddie, întinzîndu-se după dosar.

– Cum putem determina valoarea actuală a casei, dacă nu avem o contabilitate corectă a cheltuielilor suplimentare? întrebă el cu o voce rezonabilă, îndepărtînd dosarul de mîna ei.

Eddie inspiră adînc, ca să se calmeze. Nu avea nimic de cîştigat, dacă se purta ca o nebună isterică.

– Nu avem nevoie să ştim valoarea curentă a casei, explică ea în cele din urmă.

– Ba sigur că avem nevoie. Ca să determinăm o sumă de vînzare rezonabilă, trebuie să ştim ce fonduri suplimentare au fost cheltuite.

Charles continua să citească şi să răsfoiască încet foile din dosar. Din cînd în cînd, îşi făcea însemnări pe plăcuța lui omniprezentă.

– Nu va fi nici o vînzare, ripostă Eddie, uitîndu-şi hotărîrea de a rămîne calmă, în momentul în care Charles sugerase că ea îşi va ceda casa. Nu am intenția să renunț la casa mea pentru tine.

– Nu gîndeşti logic, draga mea, explică Charles, închizînd dosarul şi întorcîndu-se spre ea. Ştiu foarte bine ce salariu ai. Casa aceasta, cu ratele la ipotecă şi facturile pentru reparații, constituie o problemă pentru venitul tău, chiar şi combinat cu al noului tău soț. Chloe şi cu mine sîntem pregătiți să te eliberăm de această responsabilitate. Bineînțeles, nu ne gîndim să te lăsăm să

pleci fără o recompensare corespunzătoare pentru timpul şi efortul tău.

Eddie îşi îndreptă spatele şi ripostă:

– În decursul ultimului an nu ai părut preocupat de faptul că am acoperit singură ratele ipotecii şi facturile de reparaţii. Oh, am uitat, atunci eram logodiţi.

– A fost o responsabilitate comună, Edwina. Nu duceai toată povara singură, zise calm Charles, strîngînd dosarele prin care se uitase pe tăbliţa lui.

– Da? Era să mă păcăleşti, ripostă ea, cu mîinile în şolduri, în timp ce el întorcea scaunul ca să stea cu faţa la ea. Nu-mi amintesc să fi văzut un singur bănuţ de la tine, care să sugereze o „responsabilitate comună".

Charles îşi îndepărtă scaunul de ea şi se ridică în picioare.

– Edwina, ştii că ţi-am explicat că viaţa la Paris îmi consuma fiecare ban din bursă.

Edwina avansă.

– Oh, da, viaţa la Paris. Dacă era atît de scumpă, de unde ai avut bani să-i faci curte micuţei tale soţii?

– În fazele de început ale cunoştinţei noastre, eram deseori invitaţi la aceleaşi recepţii. Tatăl lui Chloe este şeful Departamentului de Ştiinţe Eco-

nomice şi ea îl însoțea deseori pe tatăl ei, sau îl ajuta ca gazdă, explică Charles, în timp ce ochiul stîng începea să i se îngusteze, iar vîrfurile urechilor să capete o nuanță stacojie. Cînd ne-am dat seama că ajunsesem mai mult decît simple cunoştine, i-am explicat situația mea.

– Şi cum i-ai explicat ce e cu mine? întrebă Eddie, făcînd un pas spre Charles. Sau nu i-ai pomenit nimic despre micuța logodnică de acasă?

Fața lui Charles deveni cenuşie, deşi el încerca să păstreze o fațadă calmă.

– Fiind doar cunoştințe, nu părea necesar, începu el, ştergîndu-şi o scamă imaginară de pe mînecă.

– Iar mai tîrziu nu a mai contat, încheie Eddie în locul lui.

– Dumnezeule, Edwina, ce puteam să spun? Tatăl ei era cel care răspundea de bursa mea, replică Charles, făcînd un pas în spate.

– Şi nu puteam să-l supărăm pe tătic, nu?

– Ştii cum este lumea universitară. Cîştigarea unui grad depinde de părerea superiorilor.

Charles o ocoli pe Eddie ca să-şi ia plăcuța şi dosarele pe care le scosese din sertare.

– Da, cunosc lumea lingăilor, spuse Eddie, urmîndu-l pe Charles şi smulgîndu-i dosarele de sub braț.

Dosarele îi alunecară din mînă şi se răspîndiră pe podea, într-un talmeş-balmeş de hîrtii. Eddie se lăsă în genunchi şi începu să le adune. Apoi se ridică şi îl înfruntă pe Charles.

– În lumea lingăilor, ai făcut o promisiune. Să-ți împarți cu mine viața şi să aranjăm casa aceasta. Dar lingăii nu-şi țin promisiunile.

Fău un pas în spate, ca Charles să nu poată ajunge la dosare.

– Ei bine, eu mi-am ținut promisiunile. Ți-am promis să aranjez casa şi am făcut-o. Ți-am promis să plătesc facturile şi am făcut-o. Eu mi-am ținut partea mea de înțelegere şi acum am intenția să-mi păstrez casa.

– Numele meu este încă pe act, ca proprietar cu drepturi egale, protestă Charles.

– Aceasta înseamnă, poate, că ai dreptul la jumătate din avans, atacă Eddie hotărîtă. Dar am dovezi că la asta s-a rezumat toată participarea ta. Nu am de gînd să renunț la casă pentru că tu şi soția ta v-ați hotărît că o vreți.

– Atunci presupun că va trebui să rezolvăm asta în instanță, urlă Charles, pe un ton nu chiar atît de sigur cît ar fi vrut.

Ea se opri. Dacă Charles afla că nu era căsătorită cu Add, o putea răni îngrozitor. Nu voia să se întîmple asta, dar nici nu le putea ceda casa.

– Dacă aşa vrei, zise ea, ridicîndu-şi puţin bărbia.

Nereuşind să-i zdruncine hotărîrea, Charles se răsuci pe călcîie şi ieşi din cameră, trîntind uşa în spatele lui.

Eddie se prăbuşi pe scaunul de la birou, ţinînd dosarele în braţe. Avu nevoie de cîteva minute ca să se relaxeze suficient pentru a putea aranja iar foile în dosare. Satisfăcută, luă toate foile din sertarele biroului şi le îndesă în geanta pe care o lua în fiecare zi cu ea la şcoală. Nu avea de gînd să le lase undeva unde Charles să poată pune mîna pe ele. Din cîte îl cunoştea, el era în stare să le facă să dispară, dacă avea ocazia.

Capitolul 9

Chloe, îmbrăcată cu un costum strîns pe corp, se aşeză pe fotoliul acoperit cu imitaţie de piele şi îşi încrucişă picioarele. Privi în jurul camerei în care îi condusese recepţionerul de la *Holmes Realty* şi apoi se întoarse spre Charles.

– Cît de rapid vor putea vinde casa aceşti oameni?

– Mai întîi trebuie să avem consimţămîntul Edwinei, sublinie Charles, plimbîndu-se prin biroul mic şi studiind revistele de pe masa din colţ. Cred că va fi uimită cu cît a crescut preţul la care este evaluată casa, în ultimul an. Odată ce va înţelege ce profit va avea, mă îndoiesc că va continua să se opună.

– Şi dacă nebuna asta mică refuză să vîndă? Eu nu voi locui în acea casă la infinit, declară cu

fermitate Chloe. Fără dulapuri, folosind baia comună cu nişte străini. Cum te aştepţi să-i primesc pe colegii tăi într-un astfel de loc, ca să nu-i mai menţionez pe acei mici *bourgeois*[1] idioţi care se învîrt peste tot? întrebă ea, aruncîndu-şi mîinile în aer.

– Nu vom locui prea mult acolo, *ma chérie*. Edwinei nu-i plac confruntările directe. Va bate repede în retragere, dacă vom sugera o acţiune în justiţie, o asigură Charles pe soţia lui, venind lîngă ea şi bătînd-o pe umăr.

– Şi ce e cu vizita noastră aici, astăzi?

– Nu este nimic rău în a cere informaţii unui cunoscător, o linişti Charles. Nu înseamnă că vindem casa fără consimţămîntul ei.

– Am putea face asta? întrebă Chloe şi o licărire de plăcere îi lumină ochii fardaţi cu grijă.

– Legal, nu.

– O putem oferi spre vînzare? Odată ce vom avea un cumpărător, va refuza ea la fel de repede cînd va avea banii în mînă?

– S-ar putea să nu fie înţelept să avansăm prea repede, o avertiză Charles, ducîndu-se la fereastra cu vedere spre parc.

1. Burghezi (fr.)

– Poate, dar e posibil ca *un fait accompli*[1] să fie în avantajul nostru, zise Chloe, aranjîndu-şi buzele într-un zîmbet studiat, cînd uşa biroului se deschise.

– Sper că nu v-am făcut să aşteptaţi prea mult. Nu este bine să-i faci pe clienţi să aştepte, spuse agentul imobiliar, intrînd în cameră, cu un dosar în mîna stîngă. Sînt Al Crocker, iar dumneavoastră trebuie să fiţi domnul şi doamna Whitney. Ce pot face pentru dumneavoastră? Luaţi loc, luaţi loc.

Strînse mîna lui Charles şi apoi pe a lui Chloe, după care ocoli biroul şi se aşeză în fotoliul supradimensionat.

– Am vrea să discutăm posibilitatea vînzării unei case pe care o deţin aici, în Hendricksburg, începu Charles, apăsîndu-şi dunga pantalonilor cu degetele.

– Care este adresa? întrebă Crocker, luînd stiloul din setul de pe birou şi notînd în dosarul deschis în faţa lui.

Charles îi spuse adresa şi răspunse la numeroasele întrebări care urmară, cu detalii meticuloase. În cele din urmă, Crocker lăsă jos stiloul şi privi radios cuplul din faţa lui.

1. Fapt }mplinit (fr.)

– Deci, sînteți interesat să vindeți? întrebă el, cu un zîmbet sclipitor. Sper că nu plănuiți să părăsiți mica noastră comunitate.

– Deloc, explică Charles, aruncîndu-i o privire scurtă lui Chloe. Am cumpărat casa înainte să o cunosc pe soția mea şi înainte să accept un post la Universitate.

– Zile de burlăcie. Cele mai multe neveste nu vor ca soții lor să-şi amintească de zilele de burlăcie. Ştiu că acesta este cazul doamnei Crocker, explică el. După ce ne-am căsătorit, am vîndut casa mea şi am ales una care era mai mult pe gustul ei.

– Desigur, zise Charles. Soția mea este franțuzoaică şi stilul victorian american nu se potriveşte concepției ei despre viață.

– Ah, sînteți franțuzoaică. Mi s-a părut că observ un accent, se entuziasmă Crocker, înclinînd din cap spre Chloe. Francezii au un stil unic. Cred că am o casă care s-ar putea să vă placă. Ceva cu mai multă clasă. Exact ce ar aprecia un profesor universitar. Un aranjament perfect pentru recepții, ugui el, luînd un dosar din teancul de pe birou.

– Ce drăguț, spuse Chloe, înclinîndu-şi capul cu grație, dar pentru moment sîntem interesați doar de casa soțului meu.

– Bineînțeles, bineînțeles. Înainte să cumpărați o casă nouă, trebuie să știți ce se poate face cu cea pe care o aveți acum, spuse Crocker, aprobînd din cap. Cunosc cartierul în care se află casa dumneavoastră. Dacă nu mă înșel, este vechea casă Easton. O casă încîntătoare.

– Așa cum spuneți, răspunse Chloe, foindu-se pe scaun și dezgolind alți cinci centimetri din coapsa ei. Are un anume farmec, dar mi-e teamă că nu e stilul meu.

– Casa unei femei trebuie să fie o expresie a personalității ei, aprobă Crocker afabil.

– *Exactement,* răspunse Chloe, ridicînd puțin colțurile zîmbetului ei. Chiar înțelegeți.

Charles își drese glasul, întorcînd spre el atenția lui Crocker.

– Planurile noastre de viitor vor depinde, bineînțeles, de vînzarea acestei case, sublinie el.

– Desigur. Să ne concentrăm asupra casei pe care o aveți, spuse grăbit Crocker. Primul lucru de care avem nevoie este o evaluare. Ați făcut niște îmbunătățiri cu adevărat inspirate în ultimul an. Asta crește prețul.

– Bineînțeles, zise Charles, pe un ton condescendent.

Nu durã mult ca să stabilească o zi pentru evaluarea casei, așa încît Eddie să nu fie acolo.

– Nu aş vrea să mai faceţi un drum pînă aici ca să semnaţi hîrtiile, adăugă Crocker, scoţînd un set de formulare din dosarul lui omniprezent. De ce să nu semnaţi actele de împuternicire acum, ca să scăpaţi de un drum mai tîrziu?

– Actele de împuternicire? întrebă Chloe, cu un accent foarte puternic, privindu-l pe Charles.

– Nu e nimic care să vă îngrijoreze. Ele acordă lui *Holmes Realty* drepturi exclusive pentru vînzarea casei dumneavoastră. În acest mod, compania nu va factura nici o taxă pentru evaluare.

Intră în detalii despre cifrele scrise pe partea dreaptă a formularului. Apoi întinse hîrtiile peste birou şi puse un stilou deasupra lor, spunînd:

– Cea mai mare parte a acestor costuri vor fi preluate de cumpărător, în momentul vînzării. Bineînţeles, dacă vreţi doar o evaluare, biroul meu trebuie să perceapă o taxă. Asta ca să ne protejăm timpul pierdut, în eventualitatea în care vă hotărîţi să vindeţi prin altă agenţie.

Charles îi aruncă o privire lui Chloe şi observă strălucirea sălbatică din ochii ei.

– Pot să discut o clipă cu soţia mea? întrebă Charles, luînd hîrtiile şi aruncînd o privire rapidă paginilor tipărite.

– Desigur. Secretara mea are nişte acte pe care trebuie să le semnez, spuse Crocker, ridi-

cîndu-se şi îndreptîndu-se spre uşă. Nu vă grăbiţi.

Aproape înainte ca uşa să se închidă, Chloe se ridică şi începu să se învîrtă prin cameră.

– Nu avem la ce să ne gîndim. Dacă nu vrem să-l plătim chiar acum pe acest omuleţ pentru serviciile lui, trebuie să semnăm hîrtiile prin care sîntem de acord ca el să vîndă casa.

– Aşa se pare, aprobă Charles, privind-o pe Chloe cum se învîrtea prin birou.

– Chiar dacă aceste hîrtii sînt semnate, asta nu înseamnă că sîntem obligaţi să vindem casa, *non?* Înseamnă doar că îi vom lăsa pe oameni să o vîndă, *dacă* vrem să o vindem, sublinie Chloe, aşezîndu-se iar.

– Aşa se pare, răspunse Charles, începînd să citească cu mai multă atenţie contractul.

– Atunci nu este nici o problemă, spuse Chloe, luînd stiloul şi întinzîndu-i-l lui Charles.

Crocker se întoarse cîteva minute mai tîrziu.

– Aţi ajuns la o decizie?

– Sîntem de acord ca agenţia dumneavoastră să aibă dreptul să-mi vîndă casa, domnule Crocker, spuse Charles cu fermitate.

– Daţi-mi voie să-mi chem secretara ca martoră la semnarea documentelor şi veţi putea pleca imediat, exclamă Crocker, zîmbindu-le peste birou, în timp ce-şi chema secretara.

În timp ce secretara şi Crocker se uitau peste umărul lui, Charles luă stiloul pe care i-l oferea agentul şi semnă repede hîrtiile.

– Şi acum, încîntătoarea dumneavoastră soție, spuse Crocker, oferindu-i stiloul lui Chloe.

Chloe luă stiloul, fără nici o clipă de ezitare, şi semnă hîrtiile.

Crocker se uită rapid peste ele, după care le întinse secretarei lui pentru semnătură.

– Edwina nu pare un nume franțuzesc, comentă el, luînd hîrtiile şi punîndu-le în dosar.

– Este un nume de familie, răspunse repede Chloe, ridicîndu-se şi punîndu-şi cureaua poşetei peste umăr. Destul de *ancien*[1].

– Şi v-ați păstrat numele de fată? întrebă el ridicîndu-se de la birou.

– Am pus ca numele soției mele să fie adăugat pe actul de proprietate înainte să ne căsătorim, interveni repede Charles, ridicîndu-se şi el şi întinzînd mîna. În acest moment nu avem timp ca să modificăm actul de proprietate şi mi s-a părut ceva inutil, din moment ce vindem.

– Foarte rezonabil, spuse Crocker, strîngînd mîna lui Charles şi apoi întinzîndu-se după a lui

1. Vechi (fr.)

Chloe. Atunci, voi veni luni pentru evaluare.

– Vă aşteptăm pe la zece, spuse Charles, cu mîna pe cotul lui Chloe, în timp ce se îndreptau spre uşă.

Radiind şi făcîndu-le cu mîna, Crocker îi privi urcîndu-se în *Mercedes*-ul roşu, după care se întoarse în biroul lui, frecîndu-şi mîinile satisfăcut.

Eddie intră pe furiş pe uşa din spate, cu pantofii în mînă. Tresări cînd clichetul încuietorii răsună puternic în bucătărie. Intrînd, se răsuci şi privi uimită în jurul ei. Bufetele curate ca lacrima sclipeau în lumina după-amiezei care intra pe fereastră. Nu se vedeau nici o cană, nici o oală, nici o ceaşcă de cafea. Probabil că nu ar fi trebuit să fie surprinsă la vederea bucătăriei revenite la normal. Noaptea trecută, cînd se întorsese de la meci, baia fusese curată şi liberă, exact cum o lăsase după curățenia de femeie înnebunită pe care o făcuse.

„Poate că ar fi trebuit să explodez mai des“, îşi spuse, zîmbind şi verificînd frigiderul şi rafturile lui frumos aranjate. Dacă nu era nevoie decît de o explozie ca să-i facă pe oameni să adune după ei, atunci de a doua zi avea să înceapă să strîngă grămezi de dinamită.

Temîndu-se încă, parțial, de ceea ce ar fi putut

găsi ascuns, deschise încet bufetul cel mai apropiat de ea. farfuriile, ceştile şi paharele erau aranjate în rînduri ordonate, pe rafturile de sus. Oalele şi crătiţele erau stivuite frumos, după mărime, dedesubt.

– Oricine ai fi, îţi mulţumesc, şopti ea, temîndu-se că dacă vorbea tare, colocatarii ei ar fi coborît.

Eddie nu-i mai văzuse pe nici unul dintre ei, decît pe Add dormind, din noaptea în care îi înfruntase pe Charles şi pe Chloe în legătură cu casa. De atunci, ca o laşă, se strecurase pe uşa din faţă, în fiecare dimineaţă, înainte de trezirea lor.

Orele de dimineaţă, antrenamentul de baseball de după-amiază şi meciul de seara trecută îi umpluseră timpul şi făcuseră posibil să-i evite. Îşi mărise perioada de libertate şi mai mult cu o petrecere cu pizza pentru echipa care cîştigase şi meciul din seara trecută. Cînd ajunsese acasă, toată lumea dormea demult.

Bineînţeles, nu reuşise să-i evite numai datorită eforturilor ei. Charles o dusese pe draga lui soţie la cină în oraş, în acea primă seară, după ce ea lansase grenada şi fugise.

Cum Add pleca la patru treizeci dimineaţa şi dormea pînă ajungea ea acasă, nu fusese ne-

voită să dea ochii nici cu el.

Eddie se uită pe furiş în camera de zi. Respiră uşurată cînd văzu că era goală. Se opri pentru o clipă la baza scării, ascultînd cu atenție dacă se auzea vreun zgomot care să o avertizeze de prezența altcuiva în casă. Liniştea binecuvîntată domnea peste tot.

Era cu piciorul pe prima treaptă, cînd sună telefonul. Luă receptorul de pe biroul de arțar de lîngă scară, la al cincilea țîrîit.

– Alo?

– Sînt Al Crocker de la *Holmes Realty*. Domnul Whitney este acasă?

Ochii lui Eddie se înnegurară la auzul identității celui care sunase.

– Nu, domnul Whitney nu este acasă acum, răspunse ea cu fermitate. Pot să-i transmit eu vreun mesaj?

– Sigur. Vreți să-i spuneți că am sunat pentru evaluare? Aş vrea să trec pe acolo pentru asta, şi ca să las copia scrisorii de împuternicire, cît mai repede îi convine.

Eddie se uită fix la perete pentru o clipă, absorbită de semnificația spuselor celui cu care vorbea. Charles mersese pe la spatele ei şi plănuise vînzarea casei. „Cum a îndrăznit, ticălosul!", îşi spuse ea furioasă.

– Domnişoară?

Vocea de la celălalt capăt al firului îi atrase atenția.

– Sînt aici, spuse Eddie, inspirînd adînc şi forțîndu-şi vocea să rămînă calmă.

Trebuia să-l amîne pînă cînd avea timp să se gîndească. Mintea ei lucra cu febrilitate, căutînd o scuză care să pară plauzibilă.

– Domnul Whitney a fost solicitat afară din oraş, pe neaşteptate. A spus că va fi plecat vreo săptămînă, explică ea.

– Ce păcat! Doamna Whitney este acasă?

– Nu, l-a însoțit pe soțul ei.

La celălalt capăt al liniei se lăsă liniştea pentru o clipă.

– Cum e evident că dumneavoastră aveți grijă de casă în absența lor, ar fi posibil să văd totuşi casa? Am deja nişte posibili cumpărători.

– Nu cred că ar fi o idee bună. M-au lăsat aici ca să termin nişte renovări în dormitoare, iar cu cojitul tapetului şi şlefuirea pereților s-a produs ceva dezordine..., spuse Eddie, lăsînd propoziția neterminată şi rugîndu-se ca el să accepte scuza.

– Înțeleg. Înțeleg. Poate că ar fi mai bine să aşteptăm să terminați. Cu cît arată mai proaspătă şi mai curată o casă nouă, cu atît e mai uşor de vîndurt şi putem obține un preț mai mare.

– Sînt sigură.

Eddie aştepta. Aproape că putea să audă cum în mintea celuilalt se învîrteau scheme şi cifre.

– Ce-aţi zice să-l sun pe domnul Whitney la sfîrşitul săptămînii, să vedem cum merg lucrurile?

– Ar fi perfect, domnule...

– Crocker. Al Crocher de la *Holmes Realty*, completă el repede.

– Domnule Crocker. Voi avea grijă ca domnul Whitney să primească mesajul dumneavoastră.

Eddie strînse receptorul în mînă cîteva minute, după ce agentul imobiliar închisese. Cîştigase puţin timp, dar cît de mult, şi ce avea să facă atunci cînd Charles va încerca să continue procedurile de vînzare?

Urcă scara şi se sprijini obosită de uşa dormitorului.

Căscă, fălcile pocnindu-i, cînd căscatul deveni din ce în ce mai mare. Poate că era mai bine să tragă un pui de somn, înainte de sosirea celorlalţi. Doar cîteva minute, ca să se revitalizeze, se gîndi ea, trîntindu-se pe pat şi trăgîndu-şi cuvertura peste ea.

În geantă o aşteptau douăzeci de teste pe care trebuia să le corecteze pînă la orele de a doua zi. Căscă iar. Mda, poate doar cîteva minute. Mintea ei avea să fie mai limpede după

aceea, iar notarea urma să meargă mai repede.

Se ghemui sub cuvertură şi inspiră adînc, inhalînd mirosul de lemn şi fum pe care-l prefera Add. Era aproape ca şi cum el ar fi strîns-o în braţele lui puternice, aşa cum făcuse în seara de pe dîmbul din parc. Fusese foarte plăcut. Nu, şi mai mult de atît. Minunant. Genele îi atinseră obrazul şi nu se mai ridicară.

– Oh, da. Da, gemu Eddie în somn ceva mai tîrziu.

Se ridică imediat în pat. Cercetă cu privirea umbrele din cameră. Nu se afla nimeni acolo, care să observe culoarea roşie care îi inundase obrajii, sau ridicarea şi coborîrea rapidă a sînilor. Respiră adînc, ca să se calmeze. Era singură. Dar visul fusese atît de real, atît de... erotic.

„Dumnezeule, ce se întîmplă cu mine?“ se întrebă, îndepărtîndu-şi de pe faţă părul încîlcit de somn. Doar cu cîteva zile în urmă era îndrăgostită nebuneşte de Charles, îi aştepta nerăbdătoare întoarcerea, îşi făcea planuri pentru nuntă, iar acum îl visa pe Add, dorindu-şi să facă dragoste cu el, nebuneşte, cu pasiune. Era vorba de un capriciu? Suferea oare de o incitare sexuală latentă supra-activă? „E chiar hilar“, îşi spuse, fără nici o urmă de umor.

Amintirea buzelor delicios de tentante ale lui

Add Rivers îi apărea în cele mai ciudate locuri. Cînd se uita pe tablă, îl vedea zîmbindu-i de acolo. Cînd era în clasă, predînd, îşi putea linge buzele şi simţea gustul lui erotic, de lămîie şi fum.

Ca şi cum faptul că îşi imagina astfel de lucruri nu era suficient de rău, îl săruta de cîte ori avea ocazia. Era sigură că proaspetele neveste nu erau atît de demonstrative în public. Şi răspundea la atingerea lui ca o virgină ahtiată de sex.

„Oricum, asta nu e prea departe de adevăr", recunoscu, lăsîndu-se să cadă înapoi pe pernă. Charles fusese primul ei amant, dar numai după ce se logodiseră. Nici chiar atunci, ea nu răspunsese cu atîta entuziasm şi atîta pierdere a realităţii tuturor lucrurilor din jur, cum se întîmpla cînd o săruta Add.

Încercă din nou să-şi amintească cum se simţise atunci cînd o săruta Charles, cînd o mîngîia el, cînd făceau dragoste. Singura imagine care ieşea la suprafaţă era a lui Add. Picioarele lui bronzate întinse pe treptele verandei. Umerii lui musculoşi încordîndu-se sub greutatea noii ei căzi de baie. Modul în care se înnegreau ochii lui, chiar înainte ca buzele lor să se atingă.

Oricît de mult încerca, nu-şi putea aminti nici măcar sărutările lui Charles. Erau moi, ferme, umede, uscate? Îşi amintea doar rotunjimea buzei

superioare a lui Add, pielea fină a limbii lui, gustul de lămîie. Fu nevoită să-şi suprime un chicotit isteric. Bineînţeles că avea gust de lămîie. De cele mai multe ori se sărutau după ce beau limonadă.

Dumnezeule, o prinsese rău de tot. Trăise cu Charles un an întreg şi nu-şi putea aminti nimic de el. În schimb, doar imaginea lui Add, adormit sau treaz, era suficientă ca să-i facă inima să o ia la goană şi pielea să-i freamăte în anticiparea atingerii lui.

Hormonii pe care-i ignorase total în ultimul an scăpaseră complet de sub control? Oare oricine purta pantaloni şi îi apărea în cale avea să devină obiectul dorinţelor ei? Gemu cu disperare.

Oare domnul Thompkins, din casa învecinată, putea sta liniştit? Imaginea bunicului de şaptezeci şi unu de ani, cu chelia roz strălucind sub soarele de vară, îi aduse un zîmbet pe buze. Da, măcar domnul Thompkins putea sta liniştit.

De ce Add? Din cauză că era prietenul ei, şi deci era în siguranţă dacă îl plasa în fanteziile ei? Pentru că avea sub cincizeci de ani? Pentru că era acolo?

„Este un tip de treabă, îmi oferă sprijin într-un moment dificil“, bombăni ea pentru sine. „Iar eu nu mă gîndesc decît cum să-i sar în braţe.“ Îşi

întorsese viața pe dos pentru că îi fusese teamă să-l înfrunte pe Charles singură. Ce mod urît de a răsplăti prietenia lui Add! După ce el o susținuse, cu glume şi tachinări, în anul de singurătate, şi venise în fugă de cîte ori apărea vreo criză legată de casă care depăşea puterile ei, acum ea îşi fixase hormonii supraagitați pe capul lui total nebănuitor, fără nici o grijă față de ce dorea el.

Devenise o manipulatoare, asemeni lui Charles.

„Gata, Edwina, e timpul să te apuci de treabă", îşi spuse ea cu fermitate. Petrecuse cincisprezece minute cu autocompătimirea. Acum era momentul să înceapă să lupte pentru ceea ce i se cuvenea. Casa ei. Îşi împinse libidoul înapoi în dulapul în care dormise în ultimul an şi închise uşa cu putere. Cînd va fi liberă, cu casă cu tot, de infecția lui Charles, se va gîndi la ce era posibil să existe între ea şi Add. Pînă atunci, trebuia să scape de oaspeții nepoftiți din casă.

Stomacul începu să-i mîrîie. Cît timp trecuse de cînd mîncase ceva, se întrebă, stînd pe marginea patului. Pizza de noaptea trecută? Cum putea să facă planuri, cînd stomacul ei protesta atît de zgomotos? Aruncă într-o parte cuvertura, se ridică şi se îndreptă spre bucătărie.

Capitolul 10

– Hei, nu te-am mai văzut de mult, strigă Add, lăsîndu-şi geanta de poştaş lîngă uşă, cînd intră în casă. Cum merge?

Eddie încercă să zîmbească.

– Sînt încă aici, spuse ea, ignorînd bătăile puternice ale propriei inimi. Dar la fel sînt şi Charles şi Chloe.

Add luă un pahar de pe bufet şi îl umplu din vasul din frigider, după care se sprijini de dulap şi îşi lăsă privirea să se bucure de imaginea lui Eddie. Observă cu îngrijorare pungile violet de sub ochii ei. Se părea că nici ea nu dormea mai bine ca el.

– Am auzit că aţi mai cîştigat un meci, spuse el, încercînd să înveselească puţin conversaţia.

– Cu zece la trei, răspunse ea neatentă.

– Pariez că fetele sînt în al nouălea cer.

– Au fost încîntate, zise Eddie, sprijinindu-şi mîinile de chiuvetă şi întorcîndu-se spre Add. Au fost mult mai interesate de „intrigă“.

– Ce intrigă?

– Tu, eu, Charles, Chloe, explică Eddie, înroşindu-se în obraji. Ele numesc situația „intrigă“, ca şi cum ar face parte dintr-unul din romanele de dragoste ale mamei lui Trish Peterson.

– Au hotărît cine rămîne cu fata? întrebă Add, cu un zîmbet şmecheresc în colțurile gurii.

Roşeața lui Eddie se accentuă.

– Tu, bineînțeles.

– Ceva sărutări nebuneşti, înflăcărate, pasionale?

Fața lui Eddie căpătă culoarea roşiilor prea coapte, înainte să spună, poticnit:

– Cîteva sute, pînă cînd descoperim că sîntem făcuți unul pentru celălalt şi ne îndrăgostim nebuneşte. Bineînțeles, între timp aproape că distrugem casa, în încercări inutile de a-l face pe Charles să plece.

– Vreo idee utilă?

– Ce-ai zice să stai în casă cu Samantha? întrebă Eddie zîmbind.

Add se încruntă, concentrîndu-se.

– Samantha? E în clasa mea?

– Doar dacă predai ştiinţele, spuse Eddie cu un licăr jucăuş în ochi.

– Copilul acesta vine doar la orele de ştiinţe? întrebă Add, coborîndu-şi sprîncenele.

– Samantha este şarpele acela la care ţine atît de mult doamna Fuller, îl informă Eddie în cele din urmă.

– Monstrul acela de trei metri, care era gata să evadeze prin tavan? întrebă Add cu o voce îngrozită.

– Exact.

El clătină din cap cu fermitate.

– Eu îl prefer pe Charles, dar dacă pe tine nu te deranjează Samantha... aş putea pleca la o întrunire a poştaşilor, pentru cîteva zile.

– În nici un caz nu mă vei lăsa în casă cu Samantha, Charles şi Chloe, ripostă Eddie. Probabil că ei ar ucide şarpele, iar eu ar trebui să explic totul doamnei Fuller.

– Ei, a fost doar o idee, zise Add. Există şi alte sugestii, fără animale sălbatice în camera de zi?

– Pentru moment, nu, dar mai dă-mi puţin timp. Bineînţeles, rămîne varianta în care dăm foc la casă, spuse Eddie, suflîndu- şi şuviţele de păr de pe faţă, întorcîndu-se la tăierea cartofului pe care-l ţinea în mînă. Nu, este prea drastic. Mă îngrijorează ideea că părinţii ar putea afla ce se

întîmplă aici, adăugă ea, încruntîndu-se. Ne-am putea pierde slujbele.

– Mă îndoiesc că fetele vor alerga acasă, ca să spună totul părinților lor, o liniști Add, strîngîndu-i umărul.

– Știu asta, zise Eddie. Dar dacă părinții aud întîmplător o parte din comploturile la care visează ele, am putea ajunge la închisoare pentru contribuție la coruperea minorilor.

Add hotărî că era momentul să abordeze problema lor principală.

– *Tu* ce vrei să facem în legătură cu Charles?

– Nu sînt sigură, răspunse Eddie gînditoare, lăsînd cartoful curățat să cadă în oala de lîngă ea și întinzînd mîna după un altul. Nu am nici o dovadă că avansul a fost plătit din banii mei. Poate că ar fi trebuit să întocmim unul din acele... acte de înțelegere premaritală, zise ea, punînd cartoful curățat în oală și luînd un altul.

– Chestiile astea seamănă cu o recunoaștere a înfrîngerii, încă înainte să începi meciul, replică Add, furînd o prăjitură din vas.

– Poate, dar totul ar fi fost mult mai simplu acum, zise ea, ridicînd din umeri și ștergîndu-și mîinile. Măcar este și numele meu pe actul de proprietate. Presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare pentru asta.

– Ai cecurile achitate ca să dovedeşti că tu ai plătit ipoteca şi reparaţiile, îi aminti Add, inspirînd apreciativ mirosul de carne prăjită, cînd ea deschise uşa cuptorului. Asta ar trebui să-ţi ofere un avantaj.

Rămaseră tăcuţi, în timp ce ea stropea carnea cu grăsime şi punea cartofii la fiert. Add luă farfuriile de pe bufet şi începu să aranjeze masa pentru patru persoane.

Eddie luă un pahar de limonadă de pe masă şi se aşeză pe un scaun.

– Sistemul nu e corect, izbucni ea, în cele din urmă. Nu-mi pot permite să ajung la judecată, la fel cum nu-mi pot permite să cumpăr partea lui de casă. Toţi banii mei au fost investiţi în casa asta. În plus, dacă ajung la tribunal, se va afla despre... ştii tu... despre noi.

– Atunci, vei putea împrumuta bani de la mine.

Eddie rămase înţepenită auzind sugestia, după care clătină din cap.

– M-aş întoarce de unde am plecat. Aş fi proprietara casei împreună cu altcineva, care ar putea să mi-o ia, şi de data asta avînd mult mai multă dreptate.

– Atunci, rămîne stabilit, replică Add cu o voce uniformă, înainte să se aşeze lîngă ea.

– Stabilit? Ce anume? ripostă ea.

– Va trebui să trecem la planul B.

Eddie se încruntă la el.

– Cum să trecem la planul B, cînd nu avem nici măcar un plan A?

Add îndepărtă întrebarea ei cu o fluturare a mîinii, aşteptînd ca Eddie să pună următoarea întrebare logică?

– Bine, cedez. Care este planul B? întrebă ea, cînd nu mai reuşi să suporte suspansul.

– Îi înnebunim, explică Add, sobind din limonadă.

– Nu aceasta ar fi trebuit să se întîmple, cînd le-am dat o cameră fără mobilier şi fără baie?

– Asta ar fi avut efect asupra unei inimi slabe, dar Charles nu are inimă deloc.

– Atunci? îl îndemnă Eddie.

– Îţi aminteşti cînd a refulat instalaţia?

Eddie aprobă din cap şi se strîmbă, amintindu-şi dezastrul care rezultase din asta. Dar o reparase şi nu avea de gînd să o strice din nou şi să fie pusă iar în faţa unei operaţiuni monumentale de curăţenie, doar ca să îl descurajeze pe Charles să mai ceară casa. În privirea pe care i-o aruncă lui Add se citea confuzia.

– Şi cînd s-a stricat coşul?

Eddie aprobă din cap, în timp ce-şi ridica sprîncenele. Fusese groaznic, fără căldură în ia-

nuarie, la -20 de grade, dar acum era iunie, sfîrşitul lui iunie, şi unul dintre cele mai călduroase din ultimii ani.

– Ce zici de nişte *super glue* pe scaunul de toaletă?

Ochii lui sclipiră drăceşte şi Eddie îşi simţi inima tresărind.

– Se usucă prea repede, răspunse ea. Asta, bineînţeles, dacă nu ai vreo dorinţă arzătoare de a sta întins sub pat, aşteptînd ca unul dintre ei să vrea să facă o vizită.

Add clătină din cap.

– Nu, nu. Ai crede că după ce am făcut faţă la sute de adolescenţi, ar trebui să ştim toate şmecheriile destinate să înnebunească un adult.

– Probabil că le ştim, dar noi nu vrem să-i înnebunim. Noi vrem să-i facem să plece.

Se gîndiră amîndoi în mod serios la variante nedistructive.

– Dacă i-am face să creadă că reparaţiile de care te-ai ocupat tu au fost doar de suprafaţă? Mă îndoiesc că Charles ar fi prea entuziasmat să vîndă casa unui cumpărător care să-l dea în judecată apoi pentru înşelătorie, sugeră Add într-un tîrziu.

– De exemplu? întrebă Eddie, zîmbetul rămas de la glumele lor anterioare părăsindu-i faţa, în

timp ce se gîndea la posibilităţi.

– Capul duşului ar putea să cadă de cîte ori dai drumul la apă. Charles ştie suficient de multe despre instalaţii ca să se îndoiască de noi, dacă i-am spune că trebuie înlocuite ţevile, înainte să facem o reparaţie completă?

Eddie se gîndi o clipă, după care clătină din cap.

– Eu mă ocupam de instalaţii, cînd eram împreună. S-ar putea să ne creadă.

Rămaseră din nou tăcuţi pentru un timp.

– Ştii că el vrea şi mobila, îi spuse Eddie. Încă nu am reuşit să înlocuiesc arcul acela din canapeaua din camera de zi.

– Dacă scoatem scîndura...

– Atunci se vor afunda în ea, aşa cum se întîmpla cînd am cumpărat-o, încheie Eddie propoziţia, prinzînd ideea.

– Apoi mai sînt şi renovările.

Liniile de îngrijorare de pe faţa lui Eddie se descreţiră puţin.

– Eşti sigur că vor observa dezordinea?

– Depinde, răspunse Add, în timp ce un zîmbet îi ridica încet colţurile buzelor. Cînd crezi că am putea închiria şlefuitorul de podele?

Faţa lui Eddie se lumină şi în ochi începu să-i sclipească o lumină de înţelegere.

– Numai după ce curăţăm tapetul şi refinisăm lemnăria, răspunse ea, intrînd în joc.

– Mă întreb cum se pricepe Chloe la cojit? spuse Add, şi se feri de pumnul pe care-l repezise Eddie spre el. Mă refer la lemnărie.

– Sînt sigură, replică Eddie, cu un zîmbet cunoscător. Cojitul îi va distruge unghiile.

– Dacă Charles şi Chloe vor să pretindă proprietatea a jumătate din casă, atunci e timpul să înceapă să ne ajute la reparaţii.

– Sună rezonabil, aprobă Eddie, luînd limonada din frigider şi umplînd din nou paharele.

– Ce părere are Charles despre copii? întrebă Add, ridicîndu-şi capul cînd auzi portierele unei maşini trîntindu-se, pe aleea din faţa casei.

– Groaznică, răspunse repede Eddie, amintindu-şi reacţia lui Charles faţă de Tommy. De ce?

– Date fiind cheltuielile mari legate de casă, nu-ţi poţi permite să faci cinste şi să-ţi răsplăteşti echipa cu pizza de două ori pe săptămînă, sublinie Add.

– Adevărat.

– Aşa că e normal să le inviţi pe fete la tine acasă. Poate la o petrecere în pijama, dacă vor cîştiga campionatul, sugeră Add.

– Sau la un grătar, după meciul de sîmbătă.

– Se pricep la vopsit?

– Probabil că mult mai bine decît Chloe, răspunse Eddie veselă.

– Atunci trebuie organizată şi o întîlnire pentru vopsit. Doar nu vrem să o obosim prea mult pe Chloe.

Cînd Charles şi Chloe intrară în bucătărie, cei doi se cinsteau cu limonadă.

Eddie se întinse, cu mîinile deasupra capului, şi ascultă sunetele porumbeilor de dimineață, de la fereastra dormitorului. Inspiră adînc, savurînd parfumul dulce al trandafirilor, amestecat cu izul puternic de gălbenele, care pătrundea prin fereastra deschisă a dormitorului. Ah, sîmbăta dimineața! Aproape că meritase cele cinci zile de ore la şcoală, ca să ajungă acolo.

Împinse la o parte cearceafurile şi îşi coborî picioarele din pat.

– Au! se plînse o voce adîncă.

Picioarele ei intraseră în contact cu Add, care stătea întins pe salteaua gonflabilă, lîngă patul ei.

– E timpul să te scoli, somnorosule. Azi e zi de cumpărături din curți.

Singurul lui răspuns fu un geamăt, cînd Add îşi trase perna peste cap.

– Mă duc eu prima la baie, strigă Eddie, chiar

înainte să închidă uşa.

Add îşi împinse perna la o parte, cînd auzi uşa închizîndu- se. Îşi întinse mîinile deasupra capului şi gemu, descoperind cîțiva muşchi nefericiți din cauza aranjamentelor de somn curente. „Şi asta nu este singura problemă“, se gîndi el oftînd şi ridicîndu-se în şezut pe podea.

Era un adevărat iad să stea în aceeaşi cameră cu Eddie, să fie nopțile alături de ea, învăluit în parfumul ei de liliac, să fie atins de aceeaşi briză blîndă care o mîngîia pe ea. Se foise şi se răsucise jumătate din noapte, încercînd să îndepărteze gîndurile de la corpul ei îmbrăcat sumar. Nu reuşise prea bine. Atunci cînd adormise, ea îi bîntuise visele.

Dădu cearceaful la o parte, se ridică şi se îndreptă împleticindu-se spre fereastră, încercînd să uite imaginea picioarelor ei lungi şi zvelte, din momentul în care trecuse pe deasupra lui.

De obicei, avea o zi întreagă în care umbla de pe o stradă pe alta, împărțind corespondența şi reuşind să-şi recapete controlul asupra instinctelor sale incitate, dar azi nu avea scăpare. Acceptase propunerea lui Eddie de a petrece ziua la vînzările din curți, ca să iasă din casă şi să stea departe de cuplul dinamic.

– Probabil că ți-ai dorit să mori, mormăi Add

pentru sine, luînd o pereche de blugi jerpeliți, cu găuri în spate, din sertarul pe care i-l repartizase Eddie din şifonierul ei. Scoase o cămaşă din dulap şi se sprijini de peretele de lîngă baie, aşteptîndu-şi rîndul, exact în clipa în care sunetul apei încetă.

Inspirînd încet, forțîndu-se să se uite la statueta Budha pe care o cumpărase Eddie de la o vînzare în curte. Poate că dacă se concentra asupra ei, nu se va mai gîndi la Eddie, goală sub duş, cu apa prelingîndu-i-se pe sînii plini, pe pîntecul uşor rotunjit şi alunecînd în jurul bazinului ei, acolo unde i-a plăcut lui să-şi plimbe degetele.

Clătină din cap. Probabil că nu exista nimic pe lume care să-l facă să nu se mai gîndească la ea.

– Pot să intru?

Vocea lui Chloe, pătrunzînd prin panourile uşii dormitorului, reuşi în sfîrşit, să-i aducă gîndurile la realitate.

– O clipă, strigă el, înfăşurîndu-se în aşternuturile patului improvizat.

Aruncă o privire rapidă în jur şi deschise puțin uşa, uitîndu-se prin crăpătură la Chloe, care aştepta în hol.

Fiecare fir de păr din capul ei era aranjat în ordine. Fața ei era o imagine perfectă, cu buzele pline rujate sexy şi cu talent. Ochii ei erau între-

deschişi şi plini de invitații, în timp ce privea silueta lui învelită în cearceafuri.

– *Bon matin*[1], spuse ea cu o voce joasă şi insinuantă. Văd că te-am trezit. Nu mă aşteptam.

– E sîmbătă, mormăi Add, strîngîndu-şi şi mai mult cearceaful în jurul lui.

– Ziua ta liberă, zise Chloe, sprijinindu-şi mîna de uşă. Ce frumos că vei putea petrece ceva timp cu micuța ta soție. Sau poate că ea e ocupată?

Add ignoră oferta evidentă din vocea ei.

– Mda, este ziua *noastră* liberă. Ai nevoie de ceva?

– Nu am vrut să deranjez, dar... baia, răspunse ea. Există un singur duş şi o singură uşă spre el.

– Eddie este înăuntru acum, spuse Add, sprijinindu-se de uşă ca să o împiedice pe Chloe să o deschidă mai mult. Nu va mai dura mult. Avem planuri pentru azi.

– Ce păcat că aveți planuri. Lucrurile ar fi mult mai uşoare pentru toți, dacă am petrece mai mult timp împreună, sugeră Chloe, ridicîndu-şi sprîncenele. Poate că vă putem însoți şi eu şi Charles?

1. Bun{ diminea*a (fr.)

– Mă îndoiesc că v-ar face plăcere, zise Add, aruncînd o privire peste umăr şi rugîndu-se ca Eddie să-i vină în ajutor. Ne ducem la nişte vînzări în curţi. Să vedem ce comori mai putem găsi.

– Vînzări în curţi? întrebă Chloe, sprijinindu-se de tocul uşii şi încrucişîndu-şi picioarele la glezne, aşa încît, halatul i se desfăcu, dezvăluindu-i piciorul pînă la mijlocul coapsei. Ce fel de comori se vînd la vînzările în curţi?

– Oamenii îşi fac curăţenie în casă şi ceea ce nu mai vor sau nu mai pot folosi vînd, explică Add, trăgînd din nou de toga improvizată.

Îşi reţinu un suspin de uşurare, auzind uşa de la baie.

– Ceea ce alţii aruncă, poate fi o comoară pentru mine. Probabil că Eddie îţi poate spune mai multe despre asta. Eu merg doar pentru forţa brută.

– O forţă brută magnifică, şopti Chloe, zărind-o pe Eddie peste umărul lui. *Bon matin,* Edwina.

– Chloe, răspunse Eddie înţepată, trecînd sub braţul lui Add.

Îl sărută rapid pe obraz, cu braţul în jurul taliei lui, înainte să o privească pe cealaltă femeie.

– Baia îţi aparţine, obrăjori dulci.

Add îi legănă bărbia pe pumnul lui şi îi prinse buzele într- un sărut sufocant. Apoi fu nevoit să

aştepte o clipă, înainte să fie capabil să vorbească.

– Nu va dura mai mult de cinci minute, dulceață.

Add țîşni spre baie, după ce înclină capul spre Chloe.

– Addison spunea că mergeți la cumpărături, zise Chloe, uitîndu-se peste umărul lui Eddie pînă cînd uşa de la baie se închise.

Eddie ridică din umeri.

– Se poate spune şi aşa.

– Poate că mi-ar face şi mie plăcere să merg.

Eddie îşi forță vocea la un ton grav uniform.

– Nu cred. Totul e la mîna a doua. Un fel de lucruri de ocazie.

– Ce sînt lucrurile de ocazie? întrebă Chloe, privind cu dispreț pantalonii scurți şi tricoul lui Eddie.

– Lucruri pe care oamenii ți le oferă, după ce s-au săturat de ele, explică Eddie cu un zîmbet zaharisit. Cum ar fi să te căsătoreşti cu logodnicul altcuiva, de exemplu.

Chloe inspiră adînc, auzind insulta.

– Nu, nu cred că aş fi interesată de lucrurile de ocazie. Se pare că nu există nici o întrecere. Nu e ca şi cum ai dori ceva şi ai cîştiga, în defavoarea altcuiva.

Eddie clocotea în tăcere, în timp ce Chloe se răsuci pe călcîie şi porni prin hol. Eddie trînti uşa dormitorului, exact cînd Add ieşea din baie.

– Nu-mi spune că merge la cumpărături cu noi, se plînse el, încheindu-şi cămaşa în timp ce intra în cameră.

– Nu, nu vine, zise Eddie, trăgînd de cuverturile de pe pat mult mai puternic decît era necesar ca să le îndrepte.

Lovi pernele cu pumnul, după care le puse sub cuvertură.

– Nu reprezintă suficientă întrecere pentru palatul ei franţuzesc.

– Nu a fost niciodată în faţa unei piese de mobilier pe care o vrei şi tu, o asigură Add, luînd-o de mînă şi conducînd-o spre uşă. Femeia asta este clar că nu cunoaşte o cumpărătoare ucigaşă, atunci cînd o vede.

Add nu-i dădu timp să răspundă, oprindu-se doar atît cît Eddie să-şi poată lua poşeta din colţul de lîngă uşă, unde şi-o lăsa de obicei. În cîteva secunde, coborîseră la parter şi se îndreptau spre uşa din faţă. Sforăitul furgonetei lui Add, pe alee, fu singurul lor la revedere.

Eddie stătea în dormitorul liber, luni după-amiaza, privind în jur. Tapetul de pluş roşu deco-

lorat era întunecat şi deprimant. Camera avea să arate de două ori mai mare, după ce îl dădea jos. Porni aparatul de şlefuit împrumutat şi îşi începu asaltul pereţilor.

Nu o văzu pe Chloe ieşind din camera ei şi îndreptîndu-se spre baie. Şuieratul şi huruitul motorului uneltei de putere acoperi strigătul care urmă la scurt timp după aceea. Cînd motoraşul se opri brusc, Eddie ridică în sfîrşit privirea.

Lîngă peretele îndepărtat stătea Chloe, udă leoarcă, fluturînd ştecherul în mînă. De pe faţă îi picura apă, pătînd cămaşa de mătase care îi acoperea corpul subţire ca trestia. Pe podea, la picioarele ei, se forma deja o mică băltoacă.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Eddie, străduindu-se să nu rîdă de imaginea grotescă.

– Duşul... chestia aceea cu apă..., mîrîi Chloe, accentul ei franţuzesc făcîndu-i cuvintele greu de înţeles.

Ridică mîna şi întinse spre Eddie capul duşului.

– M-a atacat. Uită-te ce mi-a făcut.

– Oh, mda, se întîmplă uneori. Sper că nu te-a lovit, zise Eddie cu indiferenţă, punînd jos şlefuitorul şi apropiindu-se de Chloe.

– Să mă lovească? Mi-a distrus părul. Am petrecut două ore la coafor şi uită-te acum la el.

Cum o să apar în public aşa? Astăzi trebuie să particip la un prînz foarte important şi uită-te la mine.

Eddie se muşcă de partea interioară a obrazului, ca să nu rîdă.

– Vrei să-ţi împrumut uscătorul meu de păr? Bigudiurile sînt în dulapul din baie, dacă îţi sînt de ajutor, se oferi ea, mărindu-şi ochii cu inocenţă.

Chloe vorbi incoerent un minut întreg, înainte să respire adînc, ca să se calmeze.

– I-ai spus lui Charles că ai reparat instalaţia:

Flutură sălbatic capul de duş, aproape lovind-o pe Eddie în tîmplă.

– Am reparat toaleta. Arunca tot timpul cu diverse în mine, zise ea, ridicînd din umeri.

– Arunca?

– Scuipa. Erupea. Uneori era ca un vulcan nebun.

– Şi de ce nu ai reparat şi asta?

Eddie luă capul de duş din mîna lui Chloe şi se îndreptă spre baie. Strigă peste umăr.

– Ai idee cît cer instalatorii pentru o oră de lucru? Nu e greu de fixat.

Chloe era chiar în spatele ei cînd intră în baie şi trase la o parte draperia duşului. Se ridică pe vîrfuri şi înşurubă la loc piesa.

– E mai ieftin să o înşurubezi din cînd în cînd.

Instalatorul a sugerat că ar trebui să înlocuim toate țevile din casă ca să reparăm asta. Ceva despre legături uzate, explică Eddie şi făcu un pas în spate, ştergîndu-şi mîinile pe pantalonii ei scurți.

Fluturîndu-şi mîna ca gazda unui spectacol prezentînd un premiu, Eddie zise:

– Ta-du. Bun ca nou.

Eddie ieşi repede şi se întoarse în celălalt dormitor. Nu văzuse ochii lui Chloe îngustîndu-se războinic în spatele ei. Imediat ce băgă din nou şlefuitorul în priză, îşi permise să rîdă. Începu să fredoneze o melodie pe care o auzise la radio în acea dimineață şi se apucă iar de lucru.

Capitolul 11

Eddie acționă comutatorul încălzitorului cu aburi, oprindu-l, şi îşi îndepărtă părul de pe față cu umărul, înainte să întindă mîna şi să vadă dacă tapetul putea fi cojit.

– Pauză de limonadă, strigă Add din pragul uşii, cu două pahare mari şi înghețate în mîini.

Eddie se apropie cu grijă de uşă, croindu-şi drum printre grămezile de unelte şi resturi care umpleau podeaua. Luă paharul pe care i-l oferea Add şi îl goli, după care îi şterse umezeala de pe margini pe fruntea ei, pe obraji şi în jurul gîtului.

– Unde îți sînt ajutoarele? întrebă Add.

– Întrunire la Universitate.

Add se aşeză pe podea, lîngă ea.

– Chloe predă şi ea acolo?

– Ceaiul soțiilor profesorilor, explică Eddie.

Add înclină din cap, cunoscător. În cele două săptămîni de cînd începuseră să-şi aplice planul de încheiere a renovărilor, auziseră toate scuzele posibile pentru amînarea participării lui Charles şi a lui Chloe. Dacă nu erau întîlniri sau ceaiuri, atunci erau pregătirile pentru acestea. Pînă în clipa aceea, colocatarii lor nu cojiseră, încălziseră sau curăţaseră nici măcar un centimetru din tapetul decolorat.

– Este prea cald ca să lucrezi aici, spuse el, sorbind însetat din paharul lui.

Iunie cald se transformase într-un iulie şi mai cald, în Ohio. Ploaia rămăsese o amintire a primăverii demult trecute. Chiar şi iarba începuse să devină maronie, în urma restricţiilor la apă impuse în oraş.

– Este ultimul perete de aici, spuse Eddie, ştergîndu-şi faţa şi gîtul cu o basma. Imediat ce l-am terminat, pot raşcheta podelele şi să trec la partea amuzantă.

– Zugrăvitul într-o arşiţă de patruzeci de grade, fără aer condiţionat sau ventilatoare nu va fi o parte amuzantă, sublinie Add, umplîndu-i iar paharul.

Urmări cu privirea ridicarea şi coborîrea sînilor ei, sub tricoul decolorat şi tăiat care se mula iubitor pe ei.

Se zbătu să-şi desprindă privirea de pe V-ul umed care marca pieptul ei şi să-şi îndrepte ochii spre sfîrcurile clar definite din centrul fiecărui glob rotund. Îl ardeau mîinile să-i cuprindă, să le simtă greutatea. Îşi atinse fruntea cu marginea umedă a vasului de limonadă. Vasul blocă imaginea aţîţătoare, dar nu reuşi să răcorească arşiţa care urca în vintrele lui.

– Poate că va bate vîntul, spuse Eddie, cu o oboseală evidentă în voce, ridicîndu-se în picioare şi plecînd în căutarea şpaclului.

Add îşi scoase tricoul şi găsi şi el un şpaclu, sub o grămadă de tapet. I se alătură lui Eddie şi îşi plimbă cu grijă unealta pe perete, privind-o cu coada ochiului.

De fiecare dată cînd Eddie se întindea spre partea de sus a peretelui, Add îşi ţinea respiraţia, întrebîndu-se dacă tricoul tăiat pe care-l purta ea avea să-i dezvăluie măcar pentru o clipă sînii. Era nevoit să înghită în sec, dezamăgit, de fiecare dată, cînd braţul ei cobora spre baza zidului, ca să o ia de la început.

Lucrară în tăcere pînă cînd peretele fu eliberat de tapet. Add inspiră adînc şi apoi expiră încet, încercînd să îşi stăpînească dezamăgirea. Cel care crease acele tricouri fusese, probabil, un geniu al matematicii. Căci era nevoie de asta ca să-şi

dea seama cît să taie acele articole stupide, fără a le face atît de scurte, încît să satisfacă cele mai dragi visuri ale unui bărbat.

Eddie făcu un pas în spate şi privi peretele, verificîndu-l cu atenţie, în căutarea vreunui punct care să le fi scăpat. Satisfăcută că peretele era atît de curat cît se putea după cojirea tapetului, puse şpaclul jos şi luă o bucată de şmirghel. Începu să netezească o umflătură, cu mişcări graţioase.

Sînii îi tresăreau sub tricou, iar şezutul ei, vizibil puţin sub pantalonii scurţi, se legăna la fiecare mişcare. O adevărată tortură pentru un bărbat care dormea în aceeaşi cameră cu ea, dar nu şi în acelaşi pat.

Add gemu încet şi îi luă şmirghelul din mînă.

– Mătură murdăria, fac eu asta, spuse el, vărsîndu-şi frustrarea asupra peretelui.

Îşi trecu mîna pe perete, în căutarea punctelor aspre şi dorindu-şi ca sub degetele lui cercetătoare să se fi aflat spatele zvelt al lui Eddie. Se aruncă asupra netezirii fiecărei ridicături, ca şi cum de asta depindea viaţa lui, căci, categoric, sănătatea lui depindea de asta.

Înlemni văzînd cu coada ochiului curbele ei posterioare, cînd Eddie se aplecă şi ridică o grămadă de fîşii de pe podea. Închise ochii, abia

respirînd, şi încercă să se gîndească la Alaska, la Antarctica, la orice ar fi putut să-i răcorească libidoul. Nimic nu dădu rezultate. Gîndurile lui transformau zăpada în aburi, în ochii minții.

– Hei, trebuie să netezeşti ridicăturile, nu să faci peretele să dispară, strigă Eddie, aruncînd grămada de fîşii într-un coş de gunoi mare, din centrul camerei.

– Cum? Oh, scuză-mă. Presupun că nu-mi cunosc propria putere, reuşi Add să răspundă cu o voce care i se păru chiar şi lui răguşită.

Trebuia să iasă de acolo înainte să o atace şi să o ducă sus în camera lor, ca să-i răvăşească trupul.

– Ce avem la cină?

– M-am gîndit să facem cîrnați la grătar, răspunse ea, aplecîndu-se după o altă grămadă de fîşii.

Add se întoarse cu fața la perete şi încercă să tragă aer în plămîni. Îşi numără respirațiile, aşteptînd un calm care nu venea.

– Lui Chloe îi plac cîrnații?

– Nu. Şi nici lui Charles, răspunse Eddie, întinzînd mîna după mătură. Dar ei vor fi la o petrecere, la facultate. Ceea ce înseamnă că putem să mîncăm ce vrem.

Add gemu încet. Căută în minte un subiect de

conversație nevinovat. Ceva care să nu-i amintească faptul că urmau să fie singuri acasă.

– La ce oră ai antrenamentul?

– L-am anulat. Este prea cald, spuse Eddie, aplecîndu-se să strîngă fîşiile mai mici într-un făraş, în timp ce Add se uita peste umăr.

Eddie goli făraşul în coş, sprijini mătura de perete şi se întinse, cu brațele deasupra capului, rotindu-şi gîtul şi spatele, ca să scape de junghiuri.

Add simți cum şmirghelul îi rănea mîna, cînd strînse pumnul. Durere. Asta era bine. Îl distrăgea. Se concentră asupra durerii.

– Ei, cred că mă voi duce să fac un duş, înainte să încep să pregătesc cina, zise Eddie şi ieşi din cameră, cu o fluturare a mîinii.

Add se lipi de perete şi se lăsă să alunece pe podea. Îşi lăsă capul pe spate, închise ochii şi trase aer în plămînii înfometați. Ar fi trebuit să alerge tare şi foarte repede în direcția opusă, în momentul în care o găsise singură în acea cameră. Dar nu, nu Add Rivers, bunul samaritean, cel mai bun prieten, tipul bun omniprezent.

– Rivers, eşti un masochist, îşi spuse el în şoaptă, ridicîndu-se cu fața la perete şi cu şmirghelul pregătit. Nu numai atît, dar eşti şi nebun, un lunatic. Eşti absolut sărit dacă crezi măcar o

clipă că poți continua să dormi în aceeaşi cameră cu această femeie şi să fiți doar prieteni.

Găsi o ridicătură şi o netezi. Mişcările lui Add erau scurte şi smucite, în timp ce se chinuia să-şi recîştige controlul asupra corpului, dar peretele deveni neted în cîteva secunde. Atacă o altă denivelare şi apoi o alta, în timp ce se certa singur.

Ea îl privea ca pe un prieten, în timp ce el voia să fie iubitul ei, dar nu era corect, nu în acele momente. Nu înainte ca ea să aibă timp să scape de Charles. Dacă Eddie ajungea în patul lui, trebuia să o facă pentru că îl dorea la fel de mult cît o dorea el, şi asta nu părea probabil în următoarele săptămîni.

În scurt timp, toți pereții din cameră erau netezi, dar Add nu putea spune acelaşi lucru despre gîndurile lui. Nu putea să vadă decît două opțiuni, şi nici una dintre ele nu îl înnebunea, dar atunci ea era nevoită să-i înfrunte singură pe Chloe şi pe Charles. Sau putea să rămînă şi să o susțină, pînă cînd cuplul de netrebnici pleca şi sănătatea lui rămînea de ordinul trecutului.

– În definitiv, cine vrea să fie sănătos? murmură el pentru sine, aruncînd şmirghelul în coşul de gunoi. Nu poate fi chiar atît de rău să fii bolnav psihic.

Eddie deschise uşa dulapului cu rufărie, scoase

două prosoape de baie mari şi trînti uşa la loc. Bombănind şi mormăind pentru sine, se răsuci şi dădu drumul la apă, în cadă. Se dezbrăcă de haine, ratînd umeraşul cu mult, după care intră sub duş.

Apa caldă îi țîşni peste corp, blestemă şi răsuci robinetele pînă stropii de apă înghețată se revărsară asupra ei. Îşi ținu capul sub apă, aşteptînd să-i dispară indignarea. Nu reuşi.

– Două săptămîni. Două săptămîni! Nu s-a apropiat mai mult de un kilometru de mine, decît atunci cînd Charles şi Chloe erau în cameră, spuse ea capului de duş. Port pantaloni scurți atît de strîmți, încît abia pot respira după ce mi-i pun. Stau fără sutien, riscînd ca sînii să mi se lase pînă la buric, înainte de treizeci de ani. Şi el observă? Nuuuu... Probabil că nu ar observa nici dacă aş sta dezbrăcată în poala lui!

Strînse o cantitate mare de şampon în mînă şi începu să-şi maseze părul cu el. Apa se despărțea în jurul sînilor ei, unindu-se şi prelingîndu-se pe pîntece şi picioare, amintindu-i de visul în care Add făcea dragoste cu ea, încet, delicios şi fantastic, vis care o chinuia în fiecare moment, indiferent dacă era zi sau noapte. Se frecă viguros, făcîndu-şi pielea să freamăte la fel cum fremăta atunci cînd Add se lipea de ea, sau chiar

şi numai cînd o privea.

Renunţă să mai încerce să-şi îndepărteze gîndurile şi ieşi din cadă. Se şterse, încruntîndu-se la hainele care formau o grămadă pe podea. Dacă bărbatul acela ar fi avut un singur strop de dorinţă faţă de ea, acele haine ar fi trebuit să aprindă un incendiu în el.

– Este fără speranţă, murmură Eddie, înfăşurîndu-şi hainele în prosop şi îndesîndu-le în coşul de rufe.

Îşi puse o cămaşă largă de bumbac şi nişte pantaloni scurţi bufanţi şi coborî la parter. Promisese cîrnaţi la grătar. Măcar putea să-l hrănească, chiar dacă el o trata doar ca pe o prietenă.

După o oră, cînd veni lîngă Eddie în curtea din spate, Add îşi recăpătase oarecum controlul. Ieşi pe uşă, cu un pahar în mînă, şi inspiră apreciativ aroma de fum, carne şi iarbă proaspăt tăiată, care umplea aerul. Din fericire, nu se simţea nici o boare de liliac, care să-i tulbure calmul greu dobîndit.

– Mediu sau bine-făcut? întrebă ea, fără să se întoarcă cu faţa spre el.

– Mediu, răspunse el, privindu-i hainele largi cu oarecare dezamăgire.

Îşi simţi corpul încordîndu-se ca răspuns la apropierea de ea, în timp ce mintea asigura ima-

ginea pe care ochii lui nu puteau să o vadă.

Eddie introduse un cîrnat într-o chiflă şi îi întinse farfuria lui Add, avînd grijă să nu intre în contact cu nici o parte a corpului lui. Îşi pregăti şi ei o farfurie şi se aşeză pe bancă, lîngă măsuţa de picnic, în timp ce Add se aşeza în partea opusă.

Mîncară în tăcere, oferindu-şi vasele cu salată de cartofi şi de varză, de cîte ori se serveau. Nici unul dintre ei nu auzi greierii care-şi începeau serenada nocturnă. Razele strălucitoare, roşii şi roz, ale apusului, trecură şi ele neobservate, în timp ce ei erau atenţi numai la farfuriile din faţa lor.

Nereuşind să mai suporte tăcerea, Add zise:

– Ideea ca Charles şi Chloe să ne ajute la renovare a fost o ratare.

– Mda, aprobă Eddie, înşurubînd cu grijă capacele borcănelelor cu condimente.

– Se pare că mai pot găsi încă o mulţime de scuze ca să nu ajute.

Add strînse farfuriile şi tacîmurile în faţa lui.

– Şi se pare că nici nu au de gînd să plece, răspunse Eddie oftînd şi împreunîndu-şi mîinile pe masă, cînd terminară de strîns totul.

– Poate că şlefuitorul de podele va avea efect, sugeră Add, încrucişîndu-şi braţele pe masă şi privind în depărtare.

– Nici dinamita nu ar avea efect.

– Probabil că ai dreptate.

Între ei se lăsă o tăcere încordată.

– Am văzut-o pe Harriet Wolfe astăzi, spuse Eddie, într-un tîrziu.

– E gata să înfrunte elevii din nou?

– Nu. Ea şi Fred au de gînd să-i ducă pe copii la lac, săptămîna viitoare.

– Va fi frumos pentru ei.

– Ştiu că nu-ţi plac şerpii, spuse Eddie, uitîndu-se pe sub gene la Add şi apoi îndepărtîndu-şi repede privirea. Ce părere ai despre păsări?

– Cum? zise Add, privind-o în sfîrşit pe Eddie, nedumerit.

– Harriet a luat acasă păsările din laboratorul de ştiinţe, pe durata verii, explică Eddie, părînd interesată de încrucişarea propriilor degete. Are nevoie de cineva care să aibă grijă de ele, cît timp e plecată.

Add îşi îndreptă spatele.

– Vrea să ştie dacă pot avea eu grijă de ele.

Colţul gurii lui Add se ridică.

– Harriet spune că nu sînt o problemă prea mare, dacă nu avem covoare, şi noi nu avem, adăugă repede Eddie.

Colţul drept al gurii lui Add urmă exemplul celui stîng.

– Vorbim despre acei trei papagali guralivi pe care i-a adus Jefferson pentru studiu? Cum au ajuns la Harriet?

– Sînt papagali pigmei şi Harriet a fost terorizată ca să îi ia, explică Eddie. Se străduieşte să le îmbunătăţească vocabularul.

– Probabil că nici casa parohială nu va mai fi niciodată aceeaşi. Cred că reverendul Wolfe este încîntat, spuse Add, cu un chicot care pluti în adierea serii.

– Toată lumea crede că-şi vor îmbunătăţi comportamentul în casa parohială, spuse Eddie, în apărarea alegerii personale de a lua acasă pentru vară un trio zburător. Fred a fost foarte înţelegător în privinţa asta.

– Au învăţat ceva?

– Nu, dar Harriet şi copiii au învăţat, răspunse Eddie rîzînd.

– Oh, nu, izbucni Add în hohote de rîs.

Cînd reuşi să se oprească, îndrăzni să întrebe:

– Pot să aflu de ce ar fi covoarele o problemă?

– Ei bine, ei stau cea mai mare parte a timpului pe stinghia lor, spuse Eddie, forţîndu-se să rămînă serioasă, dar uneori încep să zboare prin casă.

Add aşteptă, uitîndu-se la Eddie şi aşteptînd continuarea.

– Au tendința să-şi împrăştie mîncarea peste tot pe podea, sub stinghie, continuă Eddie.

– Aha.

– Mai pierd şi pene, din cînd în cînd.

– Continuă.

– Zboară exact înainte să-şi facă nevoile, încheie Eddie, zîmbind.

Add zîmbi şi el.

– Prin nevoi te referi la mici stropi albi în locuri nepotrivite.

Add se îndoi de la mijloc, rîzînd nebuneşte, imaginîndu-şi-i pe colocatarii lor împotriva teribilului trio. Eddie se alătură veseliei lui cu rîsul ei mai uşor şi mai cristalin. De fiecare dată cînd avea impresia că-şi recăpătase controlul, întîlnea privirea lui Add şi izbucnea iar în hohote. Îşi strînse brațele în jurul corpului, încercînd să se oprească, cînd începură să o doară coastele. Hohotele ei se transformară în chicote, iar Eddie respiră adînc, recăpătîndu-şi în sfîrşit controlul. Refuză să-l mai privească pe Add, de teamă să nu înceapă din nou să rîdă.

Add se întinse pe banca de picnic şi se uită la stele, încercînd să se stăpînească şi să respire iar. Inspiră cantități mari de aer şi, treptat, calmul îi reveni. Întrebă, fără să se mişte din locul în care era întins:

– Vrei să-i luăm noi?

– Este mai bine decît un şarpe de trei metri, răspunse Eddie.

– Presupun că nu au învățat să ochească la țintă, nu?

– Mi-e teamă că nu.

Eddie auzi clar respirația lui tremurată în întuneric şi ştiu că reuşise să cîştige măcar acea bătălie.

– Ascunde copiii. Adu trupele de atac aerian, îi spuse Add, ridicîndu-se şi zîmbindu-i. Ai grijă doar ca uşa noastră să fie închisă.

Eddie ridică trei degete, într-un jurămînt de cercetaş, şi zîmbi şi ea.

– Cînd îi aduci? întrebă Add, ridicîndu-se de la masă şi începînd să adune resturile cinei lor.

– Săptămîna viitoare. Îi iau cînd vin de la şcoală, răspunse Eddie, imitîndu-l pe Add, după care se îndreptă spre uşă.

– Poziții de luptă. strigă Add, auzind motorul unei maşini sport pe alee.

Prinse uşa cu piciorul şi o urmă pe Eddie înăuntru.

Luptîndu-se cu uşa din spate, cu cîte o plasă în fiecare mînă şi geanta cu cărți la şold, Eddie nu reuşea să vadă de ce se ciocnise.

– Edwina, uită-te ce le-a făcut canapeaua ta pantalonilor mei, se plînse Charles.

Eddie se străduia să vadă printre cele două pungi. Tot ce reuşi să zărească era fața lui roşie. Făcu cu grijă un pas în lateral, îl ocoli pe Charles şi puse plasele pe bufetul din bucătărie.

Se uită de sus pînă jos la pantalonii lui, dar nu văzu nimic anormal.

– Mie mi se par în regulă.

Luă o căpățînă de lăptucă şi cutia de lapte şi porni spre frigider.

Charles se întoarse cu spatele la ea.

– Sînt distruşi.

Eddie îşi coborî privirea, observă firul agățat şi ridică din umeri.

– Îi pot repara cu croşeta. O fac tot timpul. Cred că am una pe aici.

Charles o prinse de braț şi o învîrti pe loc.

– E numai vina ta. În canapea e un arc stricat. Dacă ai dat la aranjat pernele, de ce nu ai reparat-o ca lumea?

Eddie răspunse cu calm.

– Pernele le-am făcut singură. Materialul a costat un dolar şi optzeci şi nouă în cupoane de masă. Repararea arcurilor ar fi costat cîteva sute de dolari.

Charles se încruntă.

– Arcul nu sare printre perne, decît dacă te aşezi într-un anumit loc, aşa că nu trebuie decît să eviți poziția respectivă, adăugă Eddie.

Charles continuă să o privească încruntat, dar se părea că nu găsea nici un mod în care să-şi exprime furia în fața calmului ei.

– Dacă vrei, îți repar eu pantalonii, se oferi ea. Ai nevoie de ei chiar acum?

Charles îşi aruncă mîinile în aer şi ieşi furtunos din bucătărie. Eddie se întoarse fluierînd la articolele care se aflau încă pe bufet şi începu să prepare o tocăniță pentru cină. În cîteva minute termină şi o introduse în cuptor.

Eddie îşi luă poşeta şi cheile şi se îndreptă spre uşă. Era ziua în care trebuia să ia păsările de la Harriet Wolfe.

Capitolul 12

Add se întinse pe salteaua gonflabilă şi zîmbi în întuneric cînd un alt ţipăt furios sparse liniştea nopţii. Auzi chicotitul înăbuşit în pernă şi şi-o imagină pe Eddie în patul de deasupra lui, ţinîndu-şi pumnul la gură.

– Altă lovitură directă, şopti el şi fu încîntat auzind un nou chicotit înăbuşit.

– Cu asta sînt trei sute şaptesprezece, şopti ea. Crezi că le dau prea multă mîncare păsărilor?

– Chloe şi Charles sînt încă aici, nu?

– Mîine le dublez porţia de seminţe din floarea soarelui. Pe tine încă nu te-au prins.

– Nici măcar o dată, în trei zile, răspunse încet Add. Păsările astea au mai mult discernămînt decît credeam.

Rămaseră tăcuţi, ascultînd vocea lui Charles

bombănind şi acoperind franceza aproape isterică a lui Chloe.

– Cum merge cu podelele? întrebă Add, cînd vocile se potoliră, într-un tîrziu.

– Sînt aproape gata de lustruire, zise Eddie, întorcîndu-se pe o parte, ca să se uite peste marginea patului la Add, care era întins pe podea. Add, ce înseamnă *ânesse?*

– Cum? întrebă el, ridicîndu-se într-un cot şi privind-o pe Eddie, al cărei păr răvăşit se revărsa peste marginea patului.

– *Ânesse.* Cînd am pornit şlefuitorul azi-dimineață, pe la şapte, Chloe a început să strige cuvîntul acesta... nu sînt sigură dacă mie sau lui Charles, zise ea, ridicînd din umeri.

Lumina lunii pătrundea pe fereastră, permițîndu-i lui Eddie să vadă buzele lui Add curbîndu-se într-un zîmbet.

– Cred că e acea parte a unui cal, despre care n-ai vrea să discuți, răspunse el, întinzînd mîna ca să prindă o buclă rebelă şi să o înfăşoare în jurul degetului.

– Înțeleg, răspunse ea, cu respirația uşor precipitată, în timp ce privirea îi aluneca spre pieptul lui Add şi spre formele muşchilor reliefați în lumina lunii.

– A întrebat cineva ceva despre valize?

– Nu, deşi Charles a început să facă din nou însemnări referitoare la mobilă, zise Eddie, trecîndu-şi un braţ peste marginea patului şi jucîndu-se cu părul lui Add.

Acesta trase de buclă şi apoi o lăsă să alunece uşor de pe degetul lui.

– Am observat cărţile pe care le-a adus ieri acasă. Nimic despre ştiinţele economice, dar erau cîteva despre antichităţi.

– Nu o să-mi ia mobila, declară ea cu fermitate, strîngînd mîna pumn în faţa nasului lui Add.

Add ridică braţele ca şi cum s-ar fi ferit de un atac.

– Hei, eu sînt nevinovat.

Pumnul lui Eddie lovi încet de tot nasul lui Add.

– Mare păcat, şopti ea încet, după care îşi retrase mîna şi se deplasă spre mijlocul patului.

Sunetele familiare ale nopţii umplură camera, aduse de adierea care ridica uşor draperiile de la ferestre şi răcorea camera.

Eddie se concentră asupra foşnetului frunzelor şi a sunetului îndepărtat al unei maşini care mergea în noapte. Încercă să separe fiecare sunet şi să-l identifice. Era un nou tratament pentru insomnie, expus de cineva la radio, în acea dimineaţă. În ceea ce o privea, nu funcţiona.

Un urlet strident o făcu pe Eddie să se ridice brusc din pat. Add țîşni în picioare şi era deja la mijlocul camerei, cînd uşa se deschise cu putere, amenințînd să dărîme tavanul.

– Edwina, asta va înceta chiar acum! țipă Charles, trecînd pe lîngă Add şi apropiindu-se de pat.

– Ce anume? întrebă ea, ridicîndu-şi cearceaful la bărbie şi trăgîndu-se spre partea îndepărtată a patului.

– Le vei scoate chiar mîine din casă pe aceste fabrici de îngrăşăminte zburătoare.

Charles o prinse de brațe şi o scutură cu violență. Îi dădu drumul cînd simți strînsoarea mîinii lui Add pe umăr.

– Opreşte-te, comandă Add, cu o voce joasă şi dură, în timp ce-l prindea pe Charles de umăr şi îl întorcea cu fața spre el. Dacă mai pui o dată mîna pe soția mea, vei avea de-a face cu mine.

– Nu m-ai păcălit nici pentru o clipă, mîrîi Charles, smulgîndu-se din strînsoarea lui. Ştiu ce încerci şi nu merge. Tu şi micuța ta soție încercați să mă alungați din casa asta. Dacă continuați să o terorizați pe Chloe cu şmecheriile voastre, vă reclam pentru atac la persoană. Atunci cînd voi termina, voi avea casa asta şi tot cîştigul vostru pe următorii cincizeci de ani!

Add se încruntă la bărbatul mai scund decît el. Îşi încrucişă braţele la piept, muşchii braţelor şi umerilor lui încordîndu-se gata de acţiune.

– S-ar putea ca numele tău să fie pe actul de proprietate, dar tot acolo este şi numele lui Eddie. Aceasta înseamnă că ea are drepturi egale aici. Dacă ea hotărăşte să ţină păsări în casă, atunci o să ţină. Dacă alegi şerpi, o să o ajut să găsească unul, deşi nu ştiu de ce i-ar mai trebui încă unul aici, spuse Add.

Îl prinse pe Charles de braţ şi îl împinse spre uşă.

– Dacă nu vrei să-ţi invadăm şi noi intimitatea, vei învăţa să ciocăneşti la această uşă, dacă ai ceva să ne spui.

Îl împinse pe Charles afară.

– În locul tău, nu aş mai rosti alte ameninţări.

Cu asta, Add trînti uşa în nasul lui Charles şi întoarse cheia în broască, aproape rupînd-o din cauza forţei. Îşi lipi fruntea de uşă şi inspiră adînc şi încet. Se sprijinea cu pumnii strînşi de uşă, de o parte şi de cealaltă a capului, cu încheieturile albe de furie.

Un suspin micuţ din spatele lui îi eliberă mintea de furie. Îşi relaxă mîinile şi le aduse pe lîngă corp, întorcîndu-se spre Edde. Ea se ghemuise pe pat şi îşi înăbuşea suspinele cu cearceaful pe

care şi-l lipise de gură. Suspinele ei îl răvăşeau pe Add, ameninţînd să-l facă să iasă în hol şi să-l lovească pe nebunul care provocase o astfel de durere. „Asta nu ar ajuta-o cu nimic", îşi spuse el, apropiindu-se de pat şi aşezîndu-se. O trase pe genunchii lui şi îi lipi capul de umărul lui.

– Plîngi, scumpo, spuse el, îndepărtîndu-i şuviţele de păr de pe faţă. Nu o să-l las să te rănească.

O ţinu strîns, în timp ce ea plîngea, şi o mîngîie pe spate, permiţîndu-şi să simtă plăcere în senzaţia oferită de sînii ei moi lipiţi de pieptul lui. Durerea care creştea în stomacul lui îl îndemna să nu întrerupă acel moment, dar ştia că trebuia să o facă, că nu putea să nu o facă. Îşi relaxă strînsoarea, cu un geamăt.

– Nu merge, murmură ea, cuvintele fiindu-i înăbuşite de pieptul lui.

– Ba da. Trebuie doar să avem răbdare, o asigură Add, plimbîndu-şi mîna pe spatele ei.

– Cît timp poate dura? Nu sînt mai aproape de clipa plecării decît în ziua în care au sosit, spuse ea sec, în timp ce degetele ei mîngîiau absent muşchii de pe pieptul lui. Poate că ar trebui să-i cedez casa.

Add o îndepărtă de el şi, cînd nu reuşi să-i prindă privirea, îi ridică bărbia cu mîna pînă cînd

ochii lor se întîlniră.

– Dar iubeşti casa asta.

– Nu atît de mult cît să-l las pe Charles să te rănească pentru ca să o obţină.

– Nu o să mă rănească, zise el, în timp ce pe obrajii ei se revărsau iar lacrimi.

Braţele lui Eddie se strînseră în jurul lui, agăţîndu-se de siguranţa pe care i-o oferea el. Încercă să-şi oprească lacrimile care îi curgeau pe faţă şi udau pieptul lui. Nu reuşi. Îşi îngropă faţa în pieptul reconfortant, cald şi puternic al lui Add.

Add îşi dădu seama unde se afla abia cînd auzi sughiţul ei şi respiraţia adîncă, tremurată. Pînă atunci nu se gîndise că stătea într-o pereche de pantaloni scurţi, ţinînd-o în braţe pe Eddie, sumar îmbrăcată, cu curbele ei moi lipite de el. Îşi dădu seama de toate astea brusc şi corpul lui se trezi la viaţă. Strînse din dinţi, luptînd să-şi controleze dorinţa de a o trage spre el, de a se adînci în ea, de a se contopi cu ea.

Poate că săptămînile în care dormise în aceeaşi cameră cu Eddie, inhalînd parfumul ei la fiecare respiraţie, visînd pielea ei fină sub mîinile lui, îl înzestraseră cu o putere supraomenească. Nu era o luptă uşoară, dar crezu că învinsese, pînă cînd Eddie îşi ridică ochii udaţi de lacrimi spre el.

Poate că era vorba de rugămntea din acei ochi

verzi sau de mîna care se odihnea pe inima lui cînd bătea cu putere. Poate că el era prea obosit din cauza bătăliei ca să mai reziste, cînd buzele ei tremurătoare se ridicară spre el.

Cu un geamăt de predare, Add îi dădu drumul şi îşi strecură degetele în coama ei lungă şi încîlcită, susţinîndu-i capul ca pe un trandafir delicat, abia rupt. Căută în ochii ei de smarald şi nu găsi nici o îndoială, nici o ezitare. Ceea ce văzu în adîncurile limpezi era o dorinţă care o egala pe a lui.

Mîinile îi tremurau cînd o trase mai aproape, mîngîindu-i cu un deget buza inferioară, pînă cînd acesta rămăsese singurul lucru care-i mai separa. Cînd Eddie se cutremură sub atingerea lui blîndă, Add nu se mai putu abţine. Îşi coborî capul spre ea pînă cînd buzele lor se uniră, împlinind ceea ce el aşteptase o întreagă eternitate.

Add voia să savureze fiecare moment, fiecare secundă, cînd ea nu numai că se predă în faţa sărutului lui, ci răspunse cu o patimă egală, dar era imposibil. Faptul că vedea că ea îl dorea la fel de mult cît o dorea el, dărîmă toate barierele pe care le păstrase între ei în anul care trecuse. Nu se mai reţinu, devorîndu-i esenţa, bînd căldura ei dulce ca un om însetat, în căutarea apei.

O sărută pe obraji, pe ochi, pe tîmple, pe ure-

chile ei frumos modelate. O atinse cu limba, învățîndu-i fiecare cotitură și adîncitură secretă, înainte să coboare spre gîtul pe care ea și-l arcui, ca să-i permită accesul. Mîinile lui se desprinseră din părul ei și alunecară pe spatele lui Eddie, trăgînd-o mai aproape, susținîndu-i corpul tremurător.

Add abia atinse pielea catifelată de pe gîtul și umerii ei, lăsîndu-și buzele și limba să o savureze, înainte să coboare și să guste pielea cu parfum de liliac de deasupra V-ului cămășii ei de noapte, apropiindu-se de sînii plini, încă ascunși vederii.

Eddie abia mai putea să respire din cauza senzațiilor care o invadau, dar nu-i păsa. Încetase să mai respire o clipă, ca să simtă flăcările pe care le declanșau buzele lui Add pe pielea ei încinsă. Se prinse cu mîinile de părul lui, agățîndu-se de singura constantă din nebunia pe care o creau sărutările lui, trăgîndu-l spre ea, îndemnîndu-l să continue.

Curînd, acceptarea sărutărilor lui nu mai era suficientă. Simțea nevoia să hrănească focul declanșat în corpul ei. În timp ce el îi explora gîtul, umerii, ea îi gusta mușchii încordați, trecîndu-și limba pe tendoanele rigide. dar nu primea destul. Cu cît cobora el mai jos capul ca să guste din

pielea ei încinsă, cu atît ea avea mai puțin de savurat.

Cînd gura ei nu mai reuşi să atingă nimic, îşi coborî mîinile din părul lui pe spatele puternic care tremura uşor la atingerea ei. La început, degetele ei coborîră pe şira spinării lui. Visase de multe ori, cum ar fi fost să-şi plimbe degetele pe spatele lui, să-l aibă deasupra ei, să îi simtă pielea arzînd la atingerea ei. Fantezia fusese foarte departe de realitate.

Degetele ei se strecurară sub pantalonii lui scurți şi Add zvîcni sălbatic la atingerea ei. Eddie îşi coborî mîinile mai jos, căutînd, îmbrățişînd, cuprinzînd masculinitatea lui tare, fiind oprită doar de patul pe care stăteau. Se lăsă pe el, presîndu-şi sînii dureroşi de pieptul lui tare ca piatra, încercînd să-l împingă pe spate, dar nu reuşi să-l clintească. Schimbînd cursul, el începu să sărute panta fină ce conducea la sînii ei plini.

Un geamăt scăpă din gîtul lui, cînd Eddie se apropie de el, lipindu-şi sînii de pieptul lui, ațîțîndu-l fără milă. Add se încordă, luptîndu-se să rămînă la control, încercînd să ignore mîinile ei care îi masau fesele, trăgîndu-l mai aproape. Era prea devreme, mult prea devreme. Nu voia să se grăbească.

Eddie se foi în brațele lui ca să urce pe părul

de pe pieptul lui, pînă cînd îi găsi sfîrcurile şi începu să se joace cu ele. Suspinele ei de plăcere la răspunsul lor imediat topi hotărîrea lui Add şi el se prăbuşi pe spate, pe pat.

Îşi pierdu orice interes faţă de reţinere, cînd ea îşi coborî capul, limba şi apoi dinţii, găsind micile sfîrcuri ascunse în părul de pe pieptul lui. Mîinile lui zburară spre poala cămăşii care se strînsese în jurul taliei ei. O prinse şi o smuci în sus, scoţînd-o, după care se răsuci, prinzînd-o pe Eddie sub greutatea lui. Îi cuprinse sînii plini cu mîinile făcute cupă, degetele lui încercuind aureolele roz, apropiindu-se tot mai mult de vîrf, înainte să se retragă, aţîţînd-o aşa cum făcuse şi ea.

Mîinile lui se simţeau atît de bine pe ea, în timp ce îi masa sînii. Îi apăsă, după care îşi coborî capul şi îşi frecă obrajii bărboşi printre ei. Eddie îşi arcui spatele, oferindu-se plăcerii lui, dorind ca gura lui să pretindă ceea ce îi oferea ea. Îşi ţinu respiraţia cînd degetele lui atinseră sfîrcurile, aşteptînd, sperînd, gata să îl roage să nu o elibereze din agonia aşteptării.

Eddie suspină cînd el permise în sfîrşit limbii lui să-i atingă sfîrcurile, pe rînd. Nu putea să stea nemişcată, nu putea suporta explorarea lui lentă. Îl dorea, în întregime, în clipa aceea. Îi simţea excitarea lipită de coapsa ei, dar Add se oprise

exact deasupra acelei părți a corpului ei care se încorda ca să-l întîlnească.

Înnebunită să satisfacă dorințele corpului ei, își coborî ușor mîinile pe spatele lui, trăgîndu-l mai aproape, dar Add refuză să se clintească. Mîinile ei coborîră și mai jos, pînă cînd întîlniră șortul lui. Îl împinse în jos, cît de mult putea, zgîriindu-l în graba ei.

Simți cum pielea lui se înfiora ca răspuns la contact. Își coborî un picior pe corpul lui, după care îl ridică din nou, savurînd gemetele lui de plăcere.

Add îi eliberă sînii și își lăsă capul pe spate, strîngînd din dinți din cauza plăcerii-durerii care amenința să-l treacă dincolo de limită, de cîte ori se mișca ea. Încercă să alunge foamea de a fi în interiorul ei. Era un efort inutil. Nu putea alina dorința puternică din vintrele lui.

Cînd Eddie îi coborî mai jos pantalonii și Add simți materialul moale mișcîndu-se încet peste pielea suprasensibilă a masculinității lui trezite, știu că va exploda. Nemaireușind să suporte, își coborî mîna ca să termine singur treaba.

Degetele ei delicate le prinseră pe ale lui înainte ca el să-și poată îndeplini obiectivul și le presară pe pîntecul ei, trăgîndu-le peste suprafața catifelată, ghidîndu-le tot mai jos.

Eddie împinse vîrful degetului lui în petalele care ascundeau miezul ei umed şi se arcui spre el la primul contact al mîinii lui aspre cu centrul ei mătăsos. Add îşi trase degetul înapoi şi îl roti în jurul miezului sensibil, făcîndu-i plăcere ei şi savurînd răspunsul ei sălbatic.

Abia dacă o auzea strigîndu-i numele, implorîndu-l să se grăbească, în timp ce el tachina şi aţîţa, oferindu-i mici străfulgerări din extazul care o aştepta, înainte să se retragă şi să reînceapă întregul proces.

Eddie era aproape înnebunită de senzaţiile care îi inundau fiinţa. Îl dorea dureros. Se întinse, încercînd să-l ajungă, să-l captureze aşa cum o făcuse el.

Îl ghidă înainte, frecînd vîrful lui de miezul ei umed, pînă cînd avu senzaţia că ţine în mînă căldura soarelui. Acum el se lipi de ea şi se încordă, la fel de nerăbdător ca ea să încheie ceea ce începuseră. Ea îl aţîţă, cu o ridicare foarte mică a şoldurilor, permiţîndu-i să intre, dar doar să intre, înainte să se retragă.

Add nu mai rezistă. Prinse mîinile lui Eddie, i le ridică deasupra capului şi i le ţinu acolo, în timp ce buzele lui le căutau pe ale ei. Limba lui se înfipse adînc în gura ei, în aceeaşi clipă în care se apăsă în faţă, scufundîndu-se adînc în ea,

pînă cînd simţi că inima ei bătea la fel de repede ca a lui.

Cedînd în sfîrşit, intră în ea, iar şi iar.

Se uniră şi plonjară împreună spre cer şi dincolo de el, în paradis şi în dulcea uitare a somnului îndrăgostiţilor.

Cuibărită în braţele lui Add, Eddie zîmbea în somn şi îşi retrăia cele mai sălbatice pasiuni, ştiind că acum nu mai erau doar plăsmuiri.

Cu femeia visurilor lui în braţe, Add nu se mai foia şi nu se mai răsucea, ci o ţinea cu blîndeţe în braţele lui puternice, nemaidorindu-şi nimic altceva.

Eddie, îmbrăcată cu un tricou pătat de vopsea şi pantaloni scurţi, înjură încet cînd auzi soneria de la uşă.

Împinse prelata pentru podea mai strîns sub braţ, mormăi şi se întoarse de pe scări spre uşa din faţă. Trecu pensulele în mîna cu cutia cu vopsea şi deschise uşa.

– Pot să vă ajut cu ceva? îl întrebă ea pe străinul impecabil îmbrăcat din faţa ei.

– Sînt Al Crocker de la *Holmes Realty,* spuse acesta întinzînd mîna şi strîngîndu-i-o viguros pe a lui Eddie. Cu dumneavoastră am vorbit săptămîna trecută la telefon?

– Hmm, da, cred că eu eram, răspunse Eddie, retrăgîndu-şi mîna şi flexîndu-şi degetele. Aveţi stabilită o întîlnire cu domnul Whitney?

– Nu. Oh, nu. Am trecut întîmplător prin vecinătate.

Zîmbi larg şi intră în casă.

Eddie se retrase, nu prea dornică să-l primească, dar neavînd cum să-l oprească, cu braţele pline de articole de vopsit. Pentru o clipă se întrebă dacă cutia de vopsea lăsată să cadă de la un metru înălţime, putea rupe un deget de la picior, dar îndepărtă acel gînd. Nu voia să-l întîrzie ceva pe domnul Crocker.

– Pot face ceva pentru dumneavoastră? întrebă ea, deranjată de modul în care el îşi încorda gîtul ca să inspecteze interiorul casei.

– Voiam doar să-i las nişte hîrtii domnului Whitney. Este cumva acasă?

– Mi-e teamă că nu. Este la o întrunire la universitate, explică, Eddie, păşind în faţa domnului Crocker şi încercînd să-l facă să meargă spre uşă. O să-i spun că l-aţi căutat, cînd se întoarce.

– Nu e nevoie. Nu e nevoie. Pot să vă las hîrtiile, spuse el cu un zîmbet larg, ridicîndu-şi servieta şi aşezînd-o pe birou.

Deschise clapele, neatent la modul în care zgîria cu balamalele suprafaţa delicată.

Eddie strînse din dinţi şi aşteptă, în timp ce el căuta dosarul în interiorul servietei.

Îi întinse lui Eddie cîteva hîrtii. Ea reuşi să le ia şi să împingă prelata sub braţ în acelaşi timp, forţîndu-se să zîmbească.

– Voi avea grijă ca domnul Whitney să le primească în clipa în care ajunge acasă, îl asigură ea, îmboldindu-l spre uşă cu cutia de vopsea.

– Apreciez asta. Foarte mult, îi spuse el, aruncînd încă o privire încîntată camerei de zi. O zi frumoasă şi nu uitaţi de *Holmes Realty,* dacă vă interesează o casă.

Eddie reuşi să-şi păstreze zîmbetul pînă cînd se închise uşa în spatele agentului, după care se putu uita liniştită la hîrtii. Înlemni cînd semnăturile de la sfîrşitul actului îi atraseră atenţia. Prelata alunecă pe podea neobservată, în timp ce ea începu să citească cu mai multă atenţie.

Studie fiecare cuvînt şi în cele din urmă se concentră asupra unei singure semnături. Nu era nici o îndoială. Numele, semnat cu o înfloritură, era Edwina Mason.

Degetele lui Eddie se strînseră pe foaie, unghiile ei ameninţnd să perforeze complet cele patru pagini. Numele de pe documentul care accepta vînzarea casei era al ei, dar semnătura nu semăna deloc cu semnătura ei uniformă.

Îl prinsese. Micul ticălos şi-o făcuse singur. Nu avea de gînd să mai aştepte. Avea să plece în clipa în care ea punea mîna pe o carte de telefon şi numele unui avocat.

– Hei, domnişoară antrenor, sînteţi acolo? strigă o voce din bucătărie.

Alte voci i se alăturară. Echipa ei. Era acolo. Ce căutau?

– Sînt în camera de zi, strigă ea, împăturind repede hîrtiile şi băgîndu-le în buzunar.

Fetele lui Eddie intrară gălăgioase pe uşa bucătăriei. Toate erau îmbrăcate în pantaloni scurţi, peticiţi, şi tricouri jerpelite şi aveau fiecare cîte o pensulă în mînă.

– Am auzit că vopsiţi azi.

– Am vrut să vă ajutăm.

– Cu cît terminăm mai repede, cu atît putem începe petrecerea mai repede.

Zîmbetul lui Eddie era puţin jalnic, dar reuşi unul pentru nerăbdătoarele voluntare.

– Nu e nevoie să ajutaţi.

– Ştim asta, domnişoară, dar aţi fost foarte bună cu noi.

– Doar nu eraţi obligată să fiţi antrenoarea noastră.

– Fără dumneavoastră nu am fi fost o echipă.

– Voiam să vă mulţumim.

– Şi pentru petrecerea în pijama.

Zîmbetul lui Eddie deveni mai natural, cînd elevele i se strînseră în jur, privind-o cu nişte fețe radioase.

– Mulțumesc, zise ea cu grație, întinzîndu-le cutia de vopsea şi pensulele şi luînd prelata de pe podea. Dacă vorbiți serios...

– Bineînțeles că vorbim serios. Doar nu credeți că aşa ne îmbrăcăm în fiecare zi, nu? strigă cineva din partea din spate a grupului.

Rîseră cu toții şi o urmară pe Eddie pe scară. În ciuda glumelor şi bîrfelor care erau de aşteptat atunci cînd se aduna un grup de adolescente, vopsitul mergea rapid. Eddie tocmai îşi lăsase jos pensula ca să aducă nişte răcoritoare şi cipsuri din bucătăie, cînd Chloe apăru în pragul uşii.

Îmbrăcată elegant, într-o rochie sofisticată de mătase, îşi strînse pe lîngă ea poalele fustei.

– Ce e cu acest miros *terrible?* întrebă ea, retrăgîndu-se cu spatele cînd una dintre fete se apropie de ea cu o pensulă în mînă.

– Hei, uitați-vă la rochia asta! strigă adolescenta, atrăgînd atenția celorlalte fete din cameră.

– E un design original? strigă o alta, peste oh-urile şi ah-urile celorlalte.

Chloe le ignoră, întorcîndu-şi privirea furioasă spre Eddie.

– Cît timp va persista mirosul acesta?

Eddie păşi protectoare în faţa fetelor.

– Cîteva zile. Nu ştiu exact. Imediat ce vopseaua începe să se usuce. Putem aduce nişte ventilatoare, ca să încercăm să-l scoatem afară.

Chloe inspectă camera, fără să intre.

– Culoarea. Nu ţi se pare puţin cam...

Flutură mîna spre pereţii verzi.

– *Provincial.*

– Mi se pare odihnitoare. Tonurile deschise fac camera să pară mai mare şi mai veselă, răspunse Eddie, fluturînd şi ea mîna într-o imitaţie a gestului celeilalte.

Înainte ca Chloe să poată răspunde, cineva din grup strigă:

– Vreţi să ne ajutaţi? Avem o mulţime de pensule.

– Nu poate picta în asta, răspunse altcineva, înaintea lui Chloe.

– Poate împrumuta nişte haine de la domnişoara antrenoare, se auzi o altă voce.

– Nici nu se pune problema, răspunse Chloe, tonul ei îngheţat amuţindu-le pe fete.

Se încruntă o clipă la Eddie, după care încheie:

– Charles şi cu mine participăm la un dineu la universitate în seara asta. Sper să se termine îna-

inte să ne întoarcem.

– Speranță trebuie să existe întotdeauna, acceptă Eddie cu un zîmbet care nu se regăsea în ochii ei.

– Hm.

Chloe se răsuci pe călcîie, cu spatele perfect drept şi rigid, cu umerii traşi în spate şi cu capul sus, după care plecă, spre uşurarea tuturor.

Capitolul 13

Add stătea în tribune, alături de părinții echipei din Hendricksburg. Stătea cu coatele sprijinite pe genunchi, privind- o pe Eddie, care vorbea cu una dintre membrele echipei ei, în boxa de încălzire. Se uită la tabela de marcaj şi apoi la ceas, după care o văzu pe Eddie aşezîndu-se pe băncuță.

Se concentră asupra fetei care ieşea din boxa echipei. Dacă ea ar fi reuşit o dublă, alergătorii care aşteptau în prima şi a două linie puteau ajunge „acasă“ şi echpa ar fi devenit campioană. Dacă rata, sezonul se încheia chiar acolo. Add trase puternic aer în piept şi îşi ținu respirația, în timp ce fata exersa legănarea bîtei de basseball, înainte să o arunce deasupra umărului.

Cînd numărătoarea ajunse la doi şi trei, Add era în picioare, în primele rînduri, ca toți ceilalți

cetăţeni din Hendricksburg, strigînd cît îl ţineau puterile. Cînd numărătoarea se termină, închise ochii. Nu ar fi suportat să-l vadă pe bietul copil ratînd. Bufnitura puternică a mingii cu bîta îl făcu să deschidă ochii rapid.

Parcă întregul oraş izbucnise în urale, în timp ce mingea plutea peste cîmp, îndreptîndu-se spre terenul îndepărtat din dreapta. Add îi privi pe prinzători alergînd spre minge, apoi oprindu-se pentru o clipă, nesiguri, cînd mingea căzu între ei. Mijlocaşul înhăţă mingea şi o aruncă spre al doilea, cînd o văzu pe fata de la Hendricksburg care fusese la bătaie ocolind baza şi alergînd spre a treia.

Izbucni un adevărat iad cînd al doilea prinzător prinse mingea, dar o aruncă peste al treilea. Add începu să strîngă mîini şi să-i bată pe spate pe toţi cei din tribună, în timp ce ultimul alergător ajungea „acasă“. Add se avîntă spre teren, alături de restul suporterilor echipei din Hendricksburg, căutînd din ochi, nerăbdător, coada lungă de păr roşcat ce ieşea de sub o şapcă de baseball.

O găsi, în sfîrşit, în mijlocul unui grup de adolescente care strigau, săreau şi se bucurau, înconjurate şi ele de părinţi şi prieteni. Realizînd că nu avea nici un sens să încerce să treacă prin grupul compact de lîngă ea, Add începu să adune

bîtele de baseball, mingiile şi echipamentul împrăştiat în boxa rezervelor.

Dură o jumătate de oră ca mulţimea să se împrăştie. Add ajunse lîngă Eddie. O cuprinse cu braţele pe după umeri, o sărută pe obraz şi fu răsplătit cu un zîmbet extrem de luminos.

– Ai văzut lovitura aceea? strigă Eddie, strîngîndu-l de talie. Nici Babe nu ar fi plasat mingea mai bine.

– Calitate de Cupă Mondială, spuse Add, ridicînd vocea ca să fie auzit peste discuţiile entuziasmate ale fetelor, care începuseră, în sfîrşit, să-şi strîngă mănuşile şi sticlele de apă. Probabil că va fi prima femeie din liga profesioniştilor.

Zîmbindu-i bine dispusă, Eddie trimise una dintre fete să ia o şapcă de baseball rămasă pe teren şi răspunse mulţumirilor unui părinte, cu un zîmbet şi cu o înclinare a capului.

– Sîntem gata să plecăm acasă? întrebă Add, coborîndu-şi vocea şi şoptindu-i la ureche.

Eddie îşi odihni capul pe pieptul lui pentru o clipă, în timp ce adrenalina ei începea să fiarbă.

– Mai întîi trebuie să strîng totul, explică ea cu un oftat obosit, după care se desprinse din îmbrăţişarea lui.

– Am făcut-o deja, îi spuse Add, luînd-o de mînă şi trecîndu-şi degetele printre ale ei.

– Bazele? întrebă ea.

– Strînse în magazia terenului, replică el, zăngănind lanţul de chei pe care-l întindea spre ea.

– Atunci cred că sînt gata să mergem acasă.

Eddie luă cheile şi le îndesă adînc în buzunarul blugilor, începînd să meargă alături de el.

Ascultară vocile care scădeau în depărtare, în timp ce se îndreptau încet spre parcare. În noaptea catifelată se vedeau licuricii, ca nişte artificii în miniatură. Mirosul focurilor de cărbune umplea aerul, amintindu-le că nu mîncaseră de seară. Undeva, în depărtare, auziră o mamă care îşi chema copilul în casă. Add îi strînse mîinile în a lui, în timp ce traversau dîmbul unde merseseră în noaptea cînd Eddie începuse să se lupte cu Charles.

Add îi dădu drumul la mînă şi o trase pe Eddie lîngă el, coborîndu-şi capul sub borul şepcii de baseball, ca să îi prindă buzele într-un sărut scurt.

– Mmm, murmură Eddie cu un suspin, cînd el se retrase.

– Poate să existe şi o urmare, o tachină el, împingînd-o spre furgoneta care-i aştepta.

– Sugerezi să parcăm undeva şi să o facem? întrebă ea, desprinzîndu-se din braţele lui.

– Nu, dacă e disponibil un pat frumos, moale şi plat.

– Dar nu este. Ai uitat de sărbătorirea echipei?

Eddie se opri brusc cînd el o lipi cu spatele de furgonetă, cu cîte o mînă de fiecare parte a capului ei.

Add gemu şi se lovi cu capul de furgonetă.

– Cum am putut uita o cameră plină de adolescente care să mă alunge din pat? Eşti sigură că trebuie să dorm în cămară?

Eddie întoarse capul ca să vadă expresia lui de cîine bătut. Îi scăpă un chicotit, după care trecu pe sub braţul lui şi deschise portiera furgonetei. Mîna lui Add o împinse de şezutul ei rotund, grăbind-o să se aşeze.

Add fură încă un sărut lent şi lung, după care se retrase şi închise portiera. Ocoli furgoneta şi urcă şi el. Motorul se trezi la viaţă şi ieşiră din parcare, pornind spre casă.

– Eşti sigură? Absolut sigură? întrebă Add.

– Promisiunea este promisiune, răspunse ea, bătîndu-l pe braţ şi arătă spre casă. De altfel, se pare că sîntem aşteptaţi.

Add îi urmări privirea spre grămada de adolescente care îi aşteptau în curtea din faţă a bătrînei case victoriene. Nu păreau că o aşteptaseră pe gazdă ca să înceapă petrecerea. Radioul uneia dintre dintre maşinile parcate la curbă urla muzică „rock and roll" în noapte. Fetele dansau şi se în-

vîrteau pe iarbă, după ritmul muzicii.

– Ah, bine. Altădată şi în alt loc, spuse el cu un suspin exagerat, intrînd cu maşina pe alee şi oprind-o.

Înainte ca Eddie să poată pune mîna pe clanţa portierei, aceasta fu deschisă şi mîini nerăbdătoare se întinseră şi o traseră afară. Rîsul ei nu se auzea din cauza uralelor entuziasmate ale fetelor care o înconjurau. Cînd braţele puternice o ridicară în aer, Eddie se prinse înnebunită cu mîinile de ele. Apoi fu cărată, în triumf, pe umerii elevelor ei, prin curte, spre uşa din faţă, pe care Add o ţinea larg deschisă pentru grupul vesel.

Trei ore mai tîrziu, cutii de apă minerală, pungi goale de cipsuri şi resturi de crenvurşti umpleau practic fiecare centimetru al bufetului din bucătărie şi al mesei. Cu sacul de gunoi în mînă, Add începu să strîngă sistematic dezastrul. Nu se răsuci cînd auzi uşa de la intrare deschizîndu-se şi o rafală de muzică rock, chicote de fete şi hohote de rîs ascuţite năvăliră în interior. Se întinse doar după următorul teanc de farfurii.

– A fost o petrecere bună? întrebă Eddie, cu o voce obosită, sprijinindu-se de uşa bucătăriei.

– Cea mai tare petrecere, conform Sistemului Rivers de Punctare a Petrecerilor.

Add lăsă sacul să cadă pe podea, o prinse cu

fermitate de umeri pe Eddie şi o conduse spre unul din scaunele de la masă. Nu avu nevoie să-şi folosească forța ca să o facă să se aşeze.

Eddie închise ochii, cînd degetele lui puternice începură să-i maseze muşchii încordați de pe ceafă şi umeri. Capul îi căzu în față la persuasiunea tandră a atingerii lui experte, pînă cînd avu senzația că o să cadă de pe scaun.

Respirația lui caldă pe ceafa ei o făcea să simtă fiori în tot corpul. Cînd buzele lui urmară respirația, ştia că fusese descoperit un cutremur şi că epicentrul lui era în bucătărie.

Ceasul de şcoală de pe perete bătu ora unsprezece şi Eddie oftă şi îşi îndreptă umerii.

– Ai nevoie de ajutor? se oferi Add, înainte să ridice sacul de gunoi.

Eddie se sprijini cu umărul de uşă şi inspiră adînc.

– Nu. Deocamdată au început să-şi piardă vioiciunea. Vor murmura şi vor bodogăni, dar cred că vor pleca destul de repede.

O oră mai tîrziu, băieții plecaseră, fetele erau împrăştiate prin camera de oaspeți, iar bucătăria aproape revenise la normal. Eddie savura pacea din casă, după vacarmul asurzitor de mai devreme. Avu nevoie de cîteva clipe ca să-şi dea seama că chicotelile celor douăsprezece adoles-

cente de la petrecerea în pijama dispăruseră. Îl înghionti pe Add, care stătea lîngă ea, cu ochii închişi, cu respiaţia mai calmă, acum, cînd curăţenia se terminase.

– Tu auzi ceva? întrebă ea, cînd Add ridică o pleoapă şi se uită la ea.

– Nimic. Nu-i aşa că e minunat? întrebă el, închizînd din nou ochiul.

– Nu, nu este minunat, replică Eddie, îndepărtîndu-şi scaunul de masă.

– Linişţea nu înseamnă că, în sfîrşit, au adormit? bodogăni el, fără să se clintească.

– Mă îndoiesc. E abia miezul nopţii.

Eddie se ridică în picioare şi se îndreptă spre camera de zi.

– Linişţea într-un grup de adolescente e un semn sigur de necazuri.

– Crezi că s-au strecurat afară să vorbească cu băieţii? întrebă el, îndepărtîndu-şi scaunul de masă, dar fără să se ridice. Vrei să vin cu tine?

– Nu, nu este vorba de băieţi. Atunci am auzi zgomote, nu puternice, dar zgomote, spuse Eddie. Poate că mă înşel şi tot efortul şi entuziasmul le-a adormit. Mă duc sus să verific.

– Strigă dacă ai nevoie de ajutor, strigă Add după ea, relaxîndu-se din nou pe scaun.

Eddie urcă scara. La fiecare pas se întreba de

ce propusese o petrecere în pijama pentru echipa ei, ca să sărbătorească încheierea sezonului. Frecîndu-şi tîmplele şi căscînd, urmă cele cîteva sunete înăbuşite pe care le auzea acum.

Eddie îngheță cînd se trezi în pragul uşii dormitorului lui Chloe. Ochii i se măriră şocați cînd văzu echipa de baseball scoțînd rochiile la întîmplare, ca să le examineze. Suspinele, oh-urile şi ah-urile lor îi răsunau în urechi, în timp ce se întreba ce s-ar fi întîmplat dacă Chloe le prindea plimbîndu-şi mîinile pe materialele delicate sau pipăind perlele fine.

– Fetelor, ce faceți aici? întrebă ea încet, de la uşă.

Douăsprezece perechi de ochi se întoarseră fulgerător spre ea şi în toți obrajii apărură roşeli vinovate.

– Am vrut să vedem doar ce e aici, sincer, domnişoară antrenoare.

– Nu-i aşa că e cea mai tare rochie pe care ați văzut-o vreodată?

– Oh, domnişoară, de ce nu purtați nici una dintre ele?

– Probabil că e manechin.

– Designele astea sînt originale?

– Pariez că sînt scumpe.

– M-ați vedea în aşa ceva la bal?

– Lui Tommy Brown i-ar ieşi ochii din cap dacă m-ar vedea în asta.

Întrebările şi comentariile o bombardau ca valurile mareei. Încercă să le separe, dar creierul ei era deja supraîncărcat. Se îndreptă spre cea mai apropiată fată, îi luă rochia din mînă şi o puse cu grijă înapoi pe suport.

– Acestea sînt lucrurile doamnei Whitney, explică Eddie, îndreptîndu-se spre următoarea fată. Da, sînt foarte scumpe şi uşor de stricat. Doamna Whitney le-a purtat pe majoritatea cînd era manechin, la Paris. Vă rog să puneți imediat totul la loc, cu grijă. Ştiți că nu aveți voie să invadați aşa intimitatea cuiva.

Fetele murmurară dezaprobator, dar returnară totul, cu priviri pline de jind şi suspine din suflet. Conversația lor se reduse, cînd se adunară la uşă, ca să plece.

– Afară! urlă Chloe din capul scării, țîşnind în față, prinzînd-o de braț pe cea mai apropiată fată şi trăgînd-o afară. Cum îndrăzniți să-mi umblați prin lucruri? Afară! Afară!

Cu fața purpurie de furie, se apropie de ea şi o plesni peste față. Mîna lui Eddie zbură la obraz, dar nu zise nimic. Simți mînia fetelor care stăteau în spatele ei şi întinse o mînă ca să le oprească imboldul instinctiv de a o apăra pe ea.

– Hei, nu am avut gînduri rele.

– Nu s-a stricat nimic.

– Nu am făcut gunoi, dacă asta vă îngrijorează.

– Domnişoara antrenoare nu are nici o vină în asta.

– Oricum, cine ar vrea vechiturile alea?

– Hei, ne pare rău.

Chloe ignoră cuvintele fetelor, scuzele lor grăbite. Le împinse afară din cameră şi începu să treacă repede de la suport la suport, inspectînd fiecare articol.

– Ne pare rău, domnişoară.

– Nu am vrut să vă facem necazuri.

– Mda, ne pare rău.

Fetele trecură pe lîngă Eddie în camera de oaspeţi din cealaltă parte a holului, oprindu-se să se uite în spate la ea, înainte să-şi plece capetele şi să intre. Eddie încercă să le ofere un zîmbet iertător, înainte să le facă semn să închidă uşa.

Add, trezit din amorţeală de vocile ridicate, îl împinse pe Charles, care se afla în capul scării, şi trecu pe lîngă el, ca să ajungă alături de Eddie. Îşi plimbă încet degetul pe amprenta purpurie de pe obrazul ei. Expresia lui era furioasă. Cînd se întoarse spre camera-dulap, Eddie îl opri, punîndu-i mîna pe braţ.

Ar fi vrut să păşească în braţele lui liniştitoare şi să-şi sprijine capul pe pieptul lui. Ar fi fost atît de simplu să-l lase să rezolve situaţia aceea în modul în care expresia lui spunea că voia să o facă, dar nu putea să-l lase să facă asta. Aceea era bătălia ei, o bătălie în care nu ar fi trebuit să-l implice niciodată. Îşi ridică bărbia sfidător, îl ocoli şi intră pe domeniul lui Chloe.

Se duse hotărîtă la cealaltă femeie, o prinse de braţ, aşa cum o văzuse făcînd fetelor mai devreme, şi o învîrti cu faţa la ea.

– Să nu mai pui vreodată mîna pe fetele mele, şuieră ea, lovind cu degetul în pieptul plat al manechinului şi împingînd-o cu spatele în hainele ei.

– Atunci ţineţi preţioasele tale fete departe de lucrurile mele, ripostă Chloe, ridicînd o mînă ca şi cum ar fi vrut să o plesnească iar pe Eddie.

– Eu nu aş face asta în locul tău, o avertiză Eddie, prinzînd cu o mînă încheietura subţire a lui Chloe.

Degetele lui Eddie se strînseră şi mai tare, cînd cealaltă încercă să-şi smulgă mîna.

Eddie auzi agitaţie în hol, dar o ignoră, concentrîndu-şi atenţia asupra femeii din faţa ei.

– Fetele mele erau curioase, aşa că s-au uitat. Nu este o jignire capitală. Te-au considerat frumoasă. Voiau să fie ca tine. Slavă Domnului, asta

nu se va întîmpla niciodată. Ele au inimă, zise Eddie cu un calm pe care nu-l simțea. Indiferent cum arată fețele lor, indiferent ce vîrstă au, frumusețea din adîncul inimilor lor va străluci întotdeauna, în timp ce a ta va păli, pînă nu va mai rămîne nimic.

Eddie dădu drumul încheieturii lui Chloe, se întoarse şi ieşi hotărîtă din cameră. Îi făcu semn cu capul lui Add care stătea în hol, reținîndu-l pe furiosul Charles.

Eddie reuşi în cele din urmă să-şi calmeze fetele şi le lăsă să vorbească încet între ele, pînă cînd adormiră.

Ceasul de pe noptiera ei îi arăta cu cifre roşii, luminoase, că era două şi treizeci. Gemînd, se lăsă să cadă, epuizată, pe patul care părea mult prea mare, în absența lui Add. Luă în brațe perna lui şi îşi îngropă nasul în ea, inhalînd mirosul familiar.

Rămase trează, gîndindu-se. Intenționase ca petrecerea să fie o răsplată pentru munca grea depusă de fete în timpul verii. Nu ieşise aşa. În schimb, ele fuseseră nevoite să vadă urîțenia care se ascundea uneori sub o fațadă frumoasă.

Eddie se foi şi se răsuci, înfăşurînd cearceafurile în jurul ei. Nu-i era de ajutor nici faptul că Add petrecea noaptea într-un sac de dormit, în de-

baraua ei. Fuseseră de acord că nu ar fi fost un exemplu bun pentru fete ca ei să doarmă în aceeaşi cameră, dar îi lipsea prezenţa lui. Ar fi dat aproape orice să se poată cuibări în strînsoarea lui liniştitoare.

Se întoarse pe o parte şi trase mai aproape perna lui. Închise ochii şi îşi închipui că el era acolo, cu ea. Respiraţia ei se calmă treptat, parfumul pernei creînd iluzia prezenţei lui. În cele din urmă, adormi.

Fetele stăteau întinse în tăcere în sacii lor de dormit, concentrîndu-se asupra sunetelor care se auzeau din dormitorul din spate. Cînd ultima uşă se închise şi nu se mai auziră paşi, deschiseră pe furiş uşa spre hol. Îi făcură semn cu capul uneia dintre ele şi aşteptară ca ea să se furişeze în hol şi să-şi lipească urechea de uşa dormitorului în care încă se mai auzeau voci.

Fata se încruntă, în timp ce asculta. După cîteva minute, se strecură în camera de oaspeţi şi închise uşa în spatele ei. Fetele se întoarseră în sacii de dormit, întinzînd-se în timp ce aşteptau raportul ei.

– Ei? Ce se întîmplă? întrebă cea mai în vîrstă dintre ele.

– De ce se certau?

– Nu ştiu. Vorbeau franţuzeşte şi mult prea repede pentru mine, le spuse cercetaşa.

– Nu ai înţeles nimic?

– Cîte un cuvînt, din cînd în cînd, dar nu aveau sens şi nu sînt sigură ce le-am înţeles bine.

– Credeam că ai 10 la franceză.

– Am, dar profesoara noastră de franceză vorbeşte mult mai rar. Nu-mi vine să cred că se puteau înţelege unul pe celălalt.

– Ai auzit numele antrenoarei?

– O dată sau de două ori.

– Vocile, cum păreau? Mai erau furioşi?

– Mda, destul.

– Dar?

– Ei bine, tipul avea o voce ca a fratelui meu mai mic, atunci cînd pune la cale o glumă proastă, care o să mă enerveze teribil.

– Şi şerpoaica?

– Şerpoaica părea destul de alunecoasă şi încîntată de sine.

– Doar nu crezi că au aflat de antrenoare, nu?

– Cum ar fi putut să afle?

– Domnul Add doarme la parter. Asta nu le va trezi suspiciuni?

– De ce?

– Ei... ştii tu.

– Nu vi se pare că domnului Add şi antrenoa-

rei le stă grozav împreună?

– El e un vis.

– M-ar putea lua pe sus oricînd.

– Crezi că antrenoarea îl iubeşte?

– Da!

– Crezi că se vor căsători, cînd Charles şi şerpoaica vor pleca?

– Sigur, eroul se căsătoreşte întotdeauna cu fata.

– Asta nu e una dintre cărţile mamei tale.

– Ştiu, dar e aproape la fel.

– Crezi că domnişoara ne va invita la nuntă?

Una cîte una, vocile fetelor se stinseră, pe măsură ce erau cuprinse de oboseală şi adormeau.

Nici una nu auzi clicul uşor al închiderii uşii de la camera lor, aşa cum nu o observaseră nici deschizîndu-se, mai devreme.

Chloe se furişă înapoi în camera pe care o împărţea cu Charles, cu o privire sălbatică în ochi. Ce bine că micile căprioare ştiau atît de multe despre iubita lor antrenoare. Şi ce noroc că ea auzise fiecare cuvînt.

Capitolul 14

Dimineața următoare, Eddie se simțea mahmură. Se trezise la primele mişcări ale fetelor, la 6:30. Coborî din pat, cu ochii împăienjeniți din cauză că dormise prea puțin, își scoase blugii şi tricoul echipei, în care dormise, şi reuşi să facă un duş rapid, înainte ca echipa ei să găsească energia de a căuta de mîncare.

După duşul revigorant, încă doar pe jumătate trează, goli buzunarele blugilor din ziua precedentă şi îşi îndesă conținutul în buzunarele pantalonilor scurți. Observă, în treacăt, scrisoarea de împuternicire despre care voise să vorbească cu Add, dar avea douăsprezece adolescente flămînde în bucătărie, aşteptînd mîncarea. Pregăti un mic dejun copios, în timp ce fetele discutau despre planurile lor pentru acea zi. Nu păreau absolut

deloc marcate de întîmplarea din seara trecută, cu Chloe, deşi îi transmiseseră un fel de mesaj cu părerea lor despre ea.

Clătitele, vafele, ouăle prăjite, pîinea prăjită, cîrnăciorii şi şunca dispărură aproape cît ai clipi. Eddie şi Add, care se alăturase grupului arătînd bine cu obrajii neraşi şi părul răvăşit, avură la micul dejun singura mîncare lăsată de hoarda flămîndă, pîine franţuzească.

Zîmbetul strălucitor de pe buzele lui Eddie, în timp ce stătea pe verandă şi îşi lua la revedere de la fete fluturînd mîna, nu era atît de forţat cît se aşteptase ea să fie. Aşteptă pînă cînd ultima maşină, în care se afla ultima membră a echipei ei, coti la capătul străzii, după care îşi îndreptă umerii şi se întoarse în casă.

Trebuia să discute noua evoluţie a situaţiei cu Add şi se întoarse în bucătărie, urmînd sunetul fluieratului lui. Descoperi un zîmbet perfect natural la colţurile propriei guri, cînd deschise uşa.

– Chiar trebuie să fluieri în bucătărie? se prefăcu ea că se plînge, intrînd pe uşă.

Add termină de plasat farfuriile în spălătorul de vase şi apoi se întoarse ca să răspundă.

– De ce?

– Aduce ghinion, explică Eddie, adunînd paharele murdare lăsate de fete în cameră. Şi nu mai

avem nevoie de ghinion. De altfel, trebuie să discut ceva cu tine.

Add luă paharele şi le alinie în spălătorul de vase, închise uşa şi acționă comutatorul. Fluierînd încă melodia din anii '60, o prinse pe Eddie de talie şi începu să danseze cu ea prin bucătărie.

– Nu e timp de discuții, declară el, grăbind ritmul. Dansează.

– Opreşte-te, mormăi Eddie, încercînd să-şi rețină rîsul şi agățîndu-se de Add ca să nu-şi piardă echilibrul. Încerc să fiu serioasă.

– Eu sînt serios, în legătură cu dansul, răspunse el, învîrtind-o în cerc pînă cînd Eddie ameți şi îşi trecu brațele în jurul gîtului lui, ca să rămînă în poziție verticală.

Add nu îi dădu drumul nici cînd se opri din învîrtit şi fu nevoit să se sprijine de uşa subsolului, pentru echilibru. Văzu cum ochii ei se întunecau devenind de un verde şi mai intens, cînd el îşi înclină capul ca să-i prindă buzele. Limba lui tachină curbele moi ale gurii ei, în timp ce între ei ardea un foc necontrolat. Suspinul ei de plăcere, cînd deschise buzele, adăugă combustibil peste foc. Add îi dădu drumul la mîini, strîngînd-o şi mai aproape de el. Se lipi de ea, lăsînd-o să-şi dea seama de mărimea dorinței lui, provocată de sim-

pla ei apropiere. Nevoia de a fi cu ea, de a se simți în ea mocnea puternic în corpul lui. Începu să o ghideze spre uşa camerei de zi şi spre scările din spatele acesteia, fără să-i abandoneze buzele nici o clipă.

Țîrrrr. Țîrrrr. Sunetul repetat, constant, îl deranjă în timp ce deschidea uşa cu umărul. Mîinile lui Eddie, care îi scoteau cămaşa din blugi, îl ajutară să ignore sunetul.

Țîrrrr. Țîrrrr. Ridică privirea doar atît cît să se încrunte la telefon, după care începu să o sărute pe față şi să- şi continue drumul spre gîtul ei şi spre valea plină de invitații dintre sînii ei moi.

Țîrrrr. Țîrrrr. Sunetul se auzi mai înăbuşit cînd uşa se închise în spatele lor şi Add o ridică pe Eddie în brațe. Traversă camera, îndreptîndu-se spre trepte.

– Are cineva de gînd să răspundă la telefonul acela infernal? strigă Chloe de la etaj.

Telefonul şi, mai important, oaspetele lor gălăgios, nu mai puteau fi ignorați.

Brațele lui Add se strînseră în jurul lui Eddie, în timp ce el îşi îngropă capul în gîtul ei, amîndoi luptîndu-se să-şi recapete respirația.

Țîrrrr. Țîrrrr.

– Ei bine?

Add îşi înălță capul şi respiră adînc, ca să îşi

limpezească mintea de dorință.

– Răspund eu, spuse el în cele din urmă, cu o voce enervată.

Auziră uşa dormitorului de deasupra lor închizîndu-se, în timp ce telefonul suna din nou. Add o lăsă pe Eddie pe propriile ei picioare, cu o expresie de frustrare maximă pe față, cînd îi văzu ochii întunecați de pasiune. Cînd telefonul sună iar, plasă un sărut dulce pe buzele ei şi apoi se îndepărtă, întorcîndu-se repede în bucătărie.

Eddie se lipi de perete, înjurîndu-l pe nebunul care inventase telefonul. Îşi netezi tricoul peste sîni. Aceştia erau grei din cauza dorinței de a simți mîngîierile lui Add. Aproape gemu, cînd materialul îi atinse sfîrcurile sensibile.

Sunetul uşii de la bucătărie amenință să zdruncine fărîma de control pe care o recîştigase. Cînd văzu cît de posomorîtă era fața lui Add, lupta deveni mai uşoară. Add o cuprinse cu brațele, o trase aproape şi îşi lipi obrazul de părul ei.

– Alexander Bell ar trebui să fie fericit că e mort, mormăi el la urechea lui Eddie. Am avut cîteva idei foarte violente față de el, în ultimele minute.

– Mai rele decît a-l obliga să asculte benzi cu *Metallica* ore întregi? întrebă Eddie, topindu-se în îmbrățişarea lui.

– Oh, mult mai rele, răspunse el cu o voce răguşită, coborîndu-şi mîna pe spatele lui Eddie şi oprindu-se pe talia ei.

O sărută uşor pe tîmplă, se retrase şi îi văzu privirea întrebătoare.

– Dam Dortman tocmai a alunecat într-o băltoacă şi şi-a rupt piciorul.

– Ce păcat, spuse ea, încruntîndu-se nedumerită. Dar ce...

– Cineva trebuie să îi termine traseul, explică Add, strîngîndu-i talia în mîini şi trăgînd-o spre el, pentru un sărut scurt şi inte Carl e plecat din oraş, în vacanță, şi ghici cine a rămas?

– Dar este ziua ta liberă, protestă Eddie, strecurîndu-şi mîinile în cămaşa lui încă descheiată.

Din fiecare nerv al corpului lui începură să țîşnească scîntei.

– Doar nu vrei să mă laşi singură cu ei? întrebă ea, punctîndu-şi cuvintele cu sărutări pe pieptul lui şi pe muşchii fermi ai acestuia.

– Nu la asta mă gîndisem, reuşi să spună Add, în timp ce buzele lui Eddie coborau mai jos.

Fu nevoit să se concentreze asupra propriilor cuvinte, în timp ce mîinile ei îi explorau pieptul.

– Dar nici ploaia, nici zăpada...

– Eram în mijlocul unei secete, îl informă ea, apropiindu-şi buzele de talia lui.

– Nici arşiţa, nici întunericul nopţii, sublinie el, cu ochii închişi şi capul lăsat pe spate, de plăcere.

– Este soare afară, spuse ea, strecurîndu-şi degetele printre abdomenul lui plat şi cureaua blugilor strîmţi.

– Nu opreşte aceşti curieri, încheie el, cu o voce răguşită, în timp ce degetele lui o prinseră de umeri şi o ridicară. De la încheierea traseelor încredinţate.

– Dar o femeie încinsă? şopti ea, lipindu-şi capul de pieptu[illegible] şi trecîndu-şi limba printre buze, ca să se joace cu sfîrcul lui plat.

Dacă nu ar fi auzit o uşă trîntită la etaj, poate că Add ar fi cedat invitaţiei ei directe. Scoase un geamăt adînc, îi cuprinse mîinile exploratoare şi făcu un pas în spate.

– Mai tîrziu, zise el răguşit, sărutînd-o cu putere, înainte să urce pe scară.

Cînd Add se întoarse, în uniformă, Eddie era înfăşurată în jurul stîlpului cutiei poştale, cu mîinile împreunate la spate, întinzîndu-şi tentant tricoul peste sînii plini. Add gemu la acea imagine şi îşi permise doar o întîlnire scurtă şi fierbinte cu buzele ei, înainte să iasă pe uşă.

Rămasă singură şi frustrată, Edwinei nu-i mai era somn absolut deloc. „Activitate“, îşi spuse ea

cu fermitate. „Ai nevoie de activitate fizică." Era sigură că nu se putea concentra la nimic, pînă cînd nu dispărea energia care ar fi trebuit consumată cu ocupații mult mai plăcute.

Îşi luă poşeta şi se îndreptă spre uşă. Nu avea de gînd să-şi petreacă dimineața singură în casă cu Charles şi Chloe. Numai gîndul la cele două vipere viclene era suficient ca să alunge sentimentul minunat de anticipare din sufletul ei.

Speranța într-o dimineață la cumpărături prin curți disipă nevoia de activitate a lui Eddie. După prînz, cînd se întoarse acasă, se simțea ca o cîrpă udă, dar sclipirea plăcută a somnului de după-amiază avea să o revitalizeze suficient pentru o seară cu Add.

Buzele ei erau ridicate într-un zîmbet secret, cînd deschise uşa din față. Zîmbetul dispăru cînd îi văzu pe Charles şi pe un necunoscut examinînd masa din camera de zi.

– Cine e domnul, Charles? întrebă ea, apropiindu-se de ei.

– Edwina, dînsul este Harold Masters, explică Charles, pe un ton respectuos. Este proprietarl lui *Masters' Antique*. Domnule Masters, Edwina Mason.

– Domnişoara Mason. Sînt încîntat să vă cunosc, spuse bărbatul în vîrstă, cu chelie, întinzînd

mîna. Ați făcut o treabă excelentă în restaurarea acestei piese. Știți, majoritatea oamenilor distrug detaliile mai fine ale picioarelor în formă de labă, continuă el entuziasmat, fără să-i dea ocazia să-l întrerupă. Şi am observat cu cîtă grijă ați păstrat marca fabricantului. O lucrare excelentă.

Înainte ca ea să-i poată mulțumi pentru compliment, bărbatul se întoarse din nou spre masă şi îşi plimbă cu dragoste mîna pe suprafața ei.

– Charles, poate că ar trebui să discutăm puțin în bucătărie, spuse Eddie printre buzele încordate din cauza furiei.

– După plecarea domnului Masters, replică el, îndepărtîndu-i mîna de pe mîneca lui.

Domnul Masters ocoli masa şi îşi îndreptă atenția spre biroul de porțelan de lîngă peretele îndepărtat.

– Dar sînt atît de fericit că m-ați contactat pe mine cînd ați hotărît să vă vindeți antichitățile. Astfel de piese se gasesc foarte rar într-o stare bună. Cunosc cîțiva cumpărători care ar plăti foarte bine pentru ele.

– Poftim? întrebă Eddie, ignorînd încruntarea lui Charles.

Obrajii i se înroşiră puternic, în timp ce încerca să-şi stăpînească furia. Nu ar fi fost corect să-şi reverse asupra comerciantului de antichități furia

şi frustrarea care mocneau în ea.

– Vi s-a spus că aş vrea să-mi vînd mobila?

– Da, draga mea. Deşi nu înțeleg de ce ați vrea să renunțați la aceste piese, după toată munca depusă pentru restaurarea lor.

Bărbatul aruncă o privire drăgăstoasă biroului de porțelan, înainte să se întoarcă cu fața spre Eddie.

– Mi-e teamă că este vorba de o neînțelegere, spuse ea cu amabilitate, luîndu-l de mînă şi conducîndu-l spre uşă. Nu sînt interesată să-mi vînd nici o piesă de mobilier.

– Dar domnul Whitney a fost foarte clar la telefon, obiectă domnul Masters, privind în spate spre Charles, care ridică din umeri.

– Da? întrebă Edwina, încetinindu-şi înaintarea şi privindu-l în ochi pe domnul Masters. Şi ce anume v-a spus domnul Whitney?

– Mi-a explicat că ați achiziționat toate aceste articole minunate în timp ce erați logodiți.

Mărunțelul tuşi delicat în pumn, în timp ce obrajii i se înroşeau puțin.

– Cum logodna a fost desfăcută, mi-a spus că vreți să vindeți mobila ca să o luați de la început, fără amintiri care să vă bîntuie.

– Ce drăguț din partea domnului Whitney, remarcă ea, forțîndu-se să-i zîmbească domnului în

vîrstă. Adevărul este că m-am ataşat foarte tare de mobila mea. De fapt, mai mult decît am fost de domnul Whitney. Nu cred că vom mai avea nevoie de serviciile dumneavoastră.

– Oh, draga mea, am vorbit deja cu cei mai buni cumpărători ai mei despre aceste piese, protestă domnul Masters, deşi fără prea multă tărie.

– Poate că după ce domnul Whitney şi cu mine vom rezolva lucrurile între noi, vă vom da un telefon, zise Eddie, ca să liniştească agitaţia evidentă a omului.

Îl conduse la uşă. Acesta aruncă o ultimă privire lungă mobilei, după care întinse mîna spre Eddie şi înclină din cap în direcţia lui Charles.

– Da, poate că aşa e cel mai bine. E groaznic de dureros să te desparţi de lucrurile care-ţi amintesc de vremurile bune.

– Exact, zise Edwina deschizînd uşa şi lăsîndu-l să treacă, înainte ca zîmbetul ei forţat să dispară.

– Ei, Edwina, încercă Charles, pe un ton împăciuitor. Am vorbit cu mai mulţi oameni în ultima vreme şi am făcut nişte socoteli.

– Oh, chiar aşa? întrebă ea, uitîndu-se la el.

– Suma la care este apreciată casa după reparaţii este astronomică, spuse el cu entuziasm. După achitarea ipotecii la bancă, vom cîştiga

peste douăzeci şi patru de mii de dolari fiecare. Adunînd valoarea mobilei, obţinem un total de aproape patruzeci şi cinci de mii de dolari fiecare.

Eddie îl privi fix, cu mîinile înfipte în şolduri.

– Patruzeci şi cinci de mii de dolari? întrebă ea cu o voce uniformă. Acesta reprezintă profitul?

– Da, şi dacă îl investim într-o altă proprietate în mai puţin de şase luni, nici nu e impozabil, explică Charles cu un zîmbet şi o privire strălucitoare. Asta înseamnă aproape trei mii opt sute de dolari pe lună, pentru un efort foarte mic.

Eddie îşi lăsă mîinile pe lîngă corp şi se apropie de el.

– Trei mii opt sute de dolari, pentru un efort foarte mic, spui?

– Am calculele aici, dacă vrei să te uiţi, spuse el, încrucişîndu-şi braţele peste pieptul bombat.

– Nu am nevoie să văd calculele, îl informă ea, împungîndu-l cu degetul în stomacul moale. Eu am cîştigat aceşti bani. Pe toţi. Şi foarte greu.

Charles îşi îngustă ochiul, în timp ce Eddie începu să se învîrtă prin cameră.

– Cît vrea să plătească domnul Masters pentru această masă? întrebă ea încet, plimbîndu-şi mîna pe suprafaţa ei lucioasă.

– A oferit cinci mii, dar sînt sigur că mai putem scoate o mie de la el. Am cercetat în nişte cărţi de

antichitate şi astfel de mese se vînd colecţionarilor pentru opt pînă la zece mii de dolari. Nu este un profit prea rău, pentru o investiţie de douăzeci de dolari.

– Un profit de patru sute la sută poate fi considerat bun, recunoscu Eddie, oprindu-se o secundă să îndrepte şerveţelul de dantelă şi piesa florală centrală din milocul mesei. Nu ar fi rău de loc, dacă noi am fi cumpărat masa aşa cum este ea acum. Te-ai gîndit vreun pic cît ar trebui să cîştige cel care a refinisat-o, pentru această „lucrare excelentă“? întrebă ea, imitînd perfect tonul domnului Masters.

– Ai dat masa la refinisat? întrebă cu îndoială Charles. Ar fi trebuit să o faci tu. Nu ar fi costat mult.

Eddie se învîrti pe loc ca să se încrunte la el.

– Am finisat-o singură, după ce am descoperit că un specialist ar fi cerut peste o mie cinci sute de dolari şi că nici nu voiau să ofere garanţii pentru lucrarea lor. Ştii cît cîştigă pe oră cei mai buni renovatori? Ultima dată cînd m-am interesat, cîştigau cincizeci de dolari pe oră.

– Tot rămîne un profit de şase mii cinci sute, sublinie Charles, cu răceală.

– Numai dacă i-ai folosi pe cei mai ieftini. Foarte puţini lasă vreo marcă în urmă, şi încă şi

mai puțini pe cea a fabricantului original. Asta ar fi redus valoarea mesei cu cîteva sute de dolari, sublinie Eddie, cu o voce la fel de calmă, dar cu ochii în flăcări. La foarte puțini le pasă dacă labele mai au unghii atunci cînd termină. Fără unghii, pierzi şi mai mult din valoare.

Eddie ocoli masa, oprindu-se ca să sufle cîteva fire de praf de pe suprafața ei şi să îndepărteze prin lustruire cîteva amprente cu poala cămăşii.

– Unghiile acestei mese au trebuit curățate cu bețişorul de curățat dinți. Ştiai asta?

Nu aşteptă răspunsul lui.

– A fost nevoie de aproape zece ore. Presupun că păstrarea unghiilor te costă vreo cinci sute de dolari. Pentru curățirea marginii de aici, am putut folosi o periuță de unghii. Toată masa a durat mai mult de o sută de ore. Atunci cînd vei calcula costul timpului petrecut de mine pentru o „lucrare excelentă“, la cincizeci de dolari pe oră, nu prea văd să-ți mai rămînă vreun profit.

Charles rămase cu gura deschisă, în timp ce ea se răsuci, ca să-l înfrunte, direct. Reuşind să închidă gura în cele din urmă, el bolborosi:

– Dar sîntem amîndoi proprietari, cu drepturi egale.

– Ai acestei mese? întrebă Eddie, ridicîndu-şi

sprîncenele. Nu ştiam că numele tău apare undeva pe factură pentru această masă.

– Sîntem proprietari în comun ai acestei case, declară el cu fermitate, făcînd un pas în spate, cînd Eddie avansă spre el.

Eddie îşi strînse mîinile pe lîngă corp făcînd încă un pas spre Charles, şi apoi încă unul. Fu nevoită să-şi muşte interiorul obrazului ca să nu izbucnească în rîs, cînd îl văzu retrăgîndu-se cu spatele.

– Aşa e. Sîntem proprietari în comun ai *acestei case,* recunoscu Eddie, ridicîndu-şi încă puţin bărbia. Totuşi, nu şi asupra a ceea ce se află în această casă. Acestea sînt ale mele. Eu le-am reparat. Eu sînt proprietara lor.

– Au fost cumpărate cu intenţia să ne aparţină amîndurora, argumentă Charles, ridicînd vocea.

– Da? întrebă Eddie, păstrînd o voce calmă, cu oarecare dificultate. Ai vreo dovadă?

– Eram logodiţi! strigă Charles, uitîndu-şi atitudinea reţinută obişnuită şi făcînd un pas spre Eddie.

– Iar tu...

Eddie se opri brusc, auzind ţăcănitul unor tocuri pe scară şi se întoarse să o înfrunte pe noua participantă la conflict.

Chloe coborî scările mai repede decît o vă-

/use Eddie vreodată, cu excepția cazului în care prețioasele ei haine fuseseră amenințate de ochii fetelor adolescente.

– Care e problema? întrebă ea, venind lîngă Charles și prinzîndu-l de braț.

Charles inspiră adînc și o bătu cu palma pe mînă. Umerii lui se înălțară puțin și reuși să-și aducă o expresie dezinteresată pe trăsăturile lui încinse.

– Edwina și cu mine discutam despre dreptul de proprietate, spuse el, pe un ton modulat cu grijă.

– Sau despre lipsa lui, adăugă Eddie, încruntîndu-se la femeia agățată de brațul lui.

– De fapt, nu există nici un motiv de ceartă, zise Chloe, accentul ei franțuzesc fiind aproape absent. Numele lui Charles este pe actul de proprietate și asta este indiscutabil.

– De acord, dar asta nu este valabil pentru nimic altceva din casa asta, afirmă Edwina. Și asta este tot indiscutabil.

– Foarte bine, aș fi putut aproape să dublez profitul nostru, prin vînzarea cîtorva dintre piesele tale bune, replică Charles, ridicînd din umeri, ca și cum banii pe care se aștepta să-i obțină pe antichități ar fi fost neglijabili. Dar dacă tu nu vrei să gîndești rațional, asta este.

– Nu mi se pare irațional să-mi păstrez mobila. E vorba doar de bunul simț. Dacă cîteva piese bune valorează zece mii anul acesta, la anul vor valora douăsprezece mii, ripostă Eddie, în timp ce culoarea îi urca în obraji. Dar acesta va fi profitul meu, cîştigat prin sudoarea frunții mele şi munca mîinilor mele. Vrei să scoți un profit din antichități? Du-te şi caută şi tu.

Chloe flutură mîna prin aer, disprețuitoare.

– Cîteva mii în plus sau în minus nu mai contează. Vom obține suficient profit pe casă, ca să compensăm tot restul.

Ochii lui Eddie se îngustară, cînd prinse înțelesul vorbelor lui Chloe.

– Nu va exista nici un profit pe casă, zise ea. Doar dacă nu aveți intenția să o vindeți.

– *Exactemente,* replică Chloe, cu un zîmbet satisfăcut de sine.

– O să vindeți această casă doar peste cadavrul meu, spuse Eddie, eliberînd furia care se aduna în ea încă de cînd îi găsise pe Charles şi pe domnul Masters discutînd despre mobila ei.

– Dacă va fi nevoie, zise Charles, zîmbind soției lui, care înclină din cap cu infatuare.

– Ați comite o crimă pentru o casă? întrebă Chloe uluită, făcînd un pas în spate.

– Ei, nu în sensul fizic, explică Charles, zîm-

bind machiavelic, luîndu-şi braţul de pe talia lui Chloe, în timp ce începea să avanseze. Poate că sinucidere profesională ar fi o formulare mai potrivită.

– Sinucidere profesională?

– Trăieşti în păcat cu un bărbat care nu e soţul tău. Coruperea moralei tinerilor te pune sub acuzaţia de convieţuire deschisă cu bărbatul respectiv.

Charles ridică mîna şi îşi examină manichiura, înainte să privească din nou spre faţa cenuşie a lui Eddie.

– Cred că asta ar putea fi catalogată drept sinucidere profesională, mai ales atunci cînd consiliul de conducere al liceului Hendricksburg va fi informat pe deplin.

– Cum... Cum ai..., se poticni Eddie, întinzînd orbeşte mîna în faţă ca să se prindă de ceva, în timp ce genunchii i se înmuiau.

Se prinse de braţul unui fotoliu din faţa căminului şi se lăsă să cadă pe el. Îşi ridică privirea spre perechea radioasă din faţa ei, frîngîndu-şi în poală mîinile tremurătoare.

– Ştii că nu aş face nimic ca să fac rău elevilor mei, zise ea cu o voce sugrumată şi tremurătoare din cauza fricii suprimate.

– Poate, dar în contract există şi o clauză mo-

rală, sublinie Charles cu infatuare, aşezîndu-se pe canapea, vizavi de Eddie. Dacă îţi aminteşti, am semnat şi eu un contract similar, înainte să aflu de bursa mea de la Sorbona.

Grupul din faţa focului tresări aproape la unison cînd uşa din faţă bubui şi se auzi salutul strigat al lui Add.

– Bună, scumpo. Am venit, strigă el a doua oară, aruncînd o privire în sus pe scări, înainte să se întoarcă spre camera de zi şi spre tabloul îngheţat din faţa căminului. Zîmbetul lui vesel dispăru în clipa în care văzu faţa albă a lui Eddie.

– Ce se întîmplă aici? întrebă el, traversînd camera cu paşi mari şi lăsîndu-se în genunchi în faţa lui Eddie.

– Au aflat despre noi, şopti ea printre lacrimile care i se revărsau pe obraji. Charles ameninţă că se va duce la consiliul şcolii.

Add o trase în braţele lui ocrotitoare şi îi mîngîie părul mătăsos cu mîna lui aspră, la fel cum ar fi făcut cu un copil mic care tocmai se lovise. Se încruntă la cuplul zîmbitor de pe canapea şi continuă să o ţină strîns, în timp ce Eddie se cufunda în îmbrăţişarea lui şi lacrimile ei îi udau rapid cămaşa.

– Înţeleg că aţi renunţat la mănuşi, spuse el cu o voce indiferentă.

Remarcă o uşoară scădere a zîmbetelor lor.

– Deci, care sînt pretenţiile voastre?

– Edwina va fi de acord să semneze hîrtiile pentru vînzarea casei, afirmă Charles triumfător. Profitul în urma vînzării va fi împărţit în mod egal.

– Cîtă generozitate din partea ta, replică Add, făcînd absent cercuri pe spatele lui Eddie.

– Noi considerăm că este un aranjament corect şi echitabil, spuse Charles, relaxîndu-se şi sprijinindu-se de spătarul canapelei.

– Pentru cine, vipere hoaţe? ripostă Add cu răceală. Folosirea ameninţărilor nu mi se pare prea corectă.

– Am fi putut cere mult mai mult în schimbul tăcerii noastre, interveni Chloe, netezindu-şi o cută imaginară de pe fustă, înainte să continue. În definitiv, *Mademoiselle* Mason a locuit scutită de chirie în această casă tot anul trecut. A făcut modificări ale proprietăţii care s-ar putea să nu i se pară acceptabile noului proprietar şi să aibă ca rezultat scăderea preţului.

Replica lui Add fu întreruptă de bătaia puternică din uşa de la intrare. Nici unul dintre ei nu se mişcă. Ciocănitul se auzi din nou, mai insistent. Aruncîndu-i o privire întrebătoare lui Charles, Chloe se ridică să deschidă.

Capitolul 15

– Domnul Crocker. Ce surpriză! Charles al meu vă aştepta? întrebă ea, aşezîndu-se între omul de la uşă şi cei trei care aşteptau în camera de zi.

– Nu. Nu. Treceam prin zonă şi am vrut să mai arunc o privire casei, înainte să vorbesc cu nişte cumpărători interesaţi, spuse bărbatul, înălţîndu-se ca să vadă peste umărul lui Chloe.

Îşi coborî vocea şi continuă:

– Nu aveţi deja pe cineva interesat aici, nu? Aţi înţeles că dacă vindeţi casa, chiar şi fără ajutorul meu, taxa agentului imobiliar trebuie plătită?

– Bineînţeles, domnule Croker, îl asigură Chloe, aşezîndu-se din nou în aşa fel încît să-i blocheze vederea. Nici nu ne-am gîndit să vă excludem din tranzacţie. Stăteam de vorbă cu nişte prieteni.

– Bine. Bine, zise el cu o voce din nou radioasă şi plină de bunăvoinţă.

Începu să se răsucească, după care se întoarse brusc şi ridică mîna, fluturînd-o.

– Hei, bună. Îmi amintesc de tine foarte bine. Eşti cea care vopsea, strigă el, trecînd pe lîngă Chloe, intrînd în camera de zi. Chiar mă întrebam cum să iau legătura cu tine. Am o casă care are nevoie de nişte finisări, înainte să o scoatem pe piaţă.

Vocea i se stinse, cînd Eddie îşi ridică spre el faţa străbătută de lacrimi şi îl privi în ochi nedumerită.

– Îmi cer scuze. Îmi cer scuze. Nu am vrut să deranjez, bălmăji Crocker, zîmbetul scăzîndu-i cu cîteva grade.

Întinse mîna în faţă şi spuse:

– Sînt Al Crocker, de la *Holmes Reality*. Ne-am cunoscut ieri, cînd vopseaţi ceva pentru familia Whitney.

Băgă mîna în buzunarul hainei şi scoase o carte de vizită.

– Sunaţi-mă mai tîrziu, dacă sînteţi interesată.

Începu să se retragă cu spatele, roşu la faţă, şi se întoarse să iasă, înainte ca Eddie să vorbească.

– Îmi amintesc de dumneavoastră. Aţi lăsat

nişte hîrtii, spuse ea cu vocea răguşită din cauza plînsului.

– Exact, spuse Crocker, revenind în fața ei. V-am adus nişte hîrtii pe care să le dați domnului Whitney, cu privire la vinderea casei.

Eddie se foi şi scoase o hîrtie mototolită din buzunar, după care începu să o fluture nebuneşte prin aer.

– O am! O am! strigă ea, învîrtindu-se prin cameră şi oprindu-se brusc, în cele din urmă, în fața lui Chole.

Îi flutură acesteia hîrtia pe sub nas şi repetă:

– O am!, după care începu să danseze.

Fața lui Charles deveni cenuşie, în timp ce o privea mai întîi pe Eddie şi apoi pe Croker. Deschise gura după aer, ca un peşte pe moarte.

Domnul Crocker îi privi pe cei din cameră şi începu să se retragă rapid spre uşă. Fără să-i piardă din ochi, le strigă:

– Văd că nu e un moment potrivit. O să sun mai tîrziu.

Mîna lui găsi clanța, deschise uşa şi Crocker scăpă.

Zgomotul uşii trîntite îl trezi pe Charles din transa lui de moment. Se întoarse spre Chloe şi şuieră:

– O are!

Fața lui Chloe deveni palidă sub machiajul și pudra ei. Se prinse cu mîinile de spătarul canapelei, unghiile ei zgîriind gîtul lui Charles și făcîndu-l să țipe, cînd țîșni sîngele.

– Add, o am! strigă Eddie cu ochii spre tavan, după care căzu pe genunchii lui și îi acoperi fața cu sărutări.

Nefiind genul de persoană care să se împotrivească inevitabilului, Add o trase în brațele lui puternice.

Eddie se sprijini cu spatele de pieptul lui, strîngînd cu putere hîrtia în mînă. Clipi de cîteva ori, înainte să reușească să-și concentreze privirea asupra lui Charles și a lui Chloe.

Eddie desfăcu încet hîrtia și începu să citească cu voce tare:

– *Scrisoare de împuternicire, între Charles Biddington Whitney, Edwina H. Mason și* Holmes Realty Company, *pentru vînzarea unei proprietăți situate în statul Ohio, districtul Delaware. Numărul lotului...*

Charles întoarse o privire furibundă spre Chloe.

Zîmbetul lui Add aproape că reteză fața acestuia în două, cînd înțelese ce însemna pagina citită de Eddie.

– Și este semnată de Charles Biddington Whitney și Edwina H. Mason, încheie ea triumfătoare.

Împinse pagina spre Charles, lovind-o cu degetul în zona celor două semnături.

– Asta nu este semnătura mea, zise ea, trăgînd repede hîrtia înapoi, cînd Chloe întinse mîna spre ea.

– Şi acum, să discutăm, zise Eddie, ghemuindu-se în braţele lui Add.

– Este... Eu... Chloe..., încercă Charles, dar nu reuşi să răspundă.

– Fals, zise tare Add, plimbîndu-şi degetele pe coastele lui Eddie, pînă cînd ea se lăsă pe spate şi începu să-i muşte urechea. Ei, dar asta este o afacere urîtă. Poate că vrei să te mai gîndeşti, referitor la vînzarea casei.

Charles inspiră adînc, reuşind în cele din urmă să vorbească coerent.

– Edwina nu ar fi avut de suferit în urma vînzării, se apără el. I-aş fi oferit partea ei din profit.

Add strînse din dinţi, dar îşi reţinu vorbele, cînd Eddie îl strînse tare de mînă şi îşi trecu cu intimitate degetele printre ale lui.

– Faptul că m-ai fi obligat să părăsesc această casă m-ar fi făcut să sufăr enorm, declară ea cu calm, lăsîndu-şi uşor în poală mîna în care ţinea foaia incriminatoare. Discuţia în consiliul liceului despre problemele mele personale m-ar fi făcut să sufăr. Denigrarea muncii pe care am depus-o

în ultimul an m-a făcut să sufăr.

Inspiră adînc, ca să se calmeze, simțind că mînia față de fostul ei logodnic risca să o copleșească.

– Sînteți norocoși că eu nu sînt o persoană cu suflet rău, ca voi. Pretențiile mele sînt mult mai rezonabile.

– Pretenții? întrebă Charles, ridicînd vocea cu o octavă.

Pe frunte îi apăruse o peliculă fină de transpirație.

– Nu vom vinde casa. Nici nu vom continua să locuim toți în ea, spuse Eddie încet, ignorînd imprecația franțuzească șuierată de Chloe. Avansul pe care l-am plătit a fost de opt mii de dolari. Deși cred că a fost achitat în mare parte din salariul meu, sînt gata să accept că l-am plătit jumătate-jumătate. Asta face ca investiția *ta* în casa *mea* să fie de patru mii de dolari.

Charles icni, lăsîndu-și capul în mîini și gemînd încet.

Urletul furios al lui Chloe îi surprinse pe Add și pe Eddie. Cînd ea începu să izbească umerii lui Charles cu pumnii și să strige invective franțuzești, cei doi se priviră unul pe celălalt, abținîndu-se cu greu să nu rîdă.

Eddie se sprijini de pieptul lui Add, iar acesta o

încercui protector cu brațele.

– Cred că e nebună, îi șopti ea la ureche.

– Foarte nebună, acceptă el jucîndu-se cu urechea ei.

Cînd Chloe tăcu, se întoarseră amîndoi spre cuplul care stătea acum la capetele opuse ale canapelei, încruntîndu-se unul la celălalt. Nuanța facială a lui Charles se îmbunătățise cumva, trecînd de la cenușiu la roșu.

– Sînteți gata să continuăm? întrebă Eddie calmă.

Charles aprobă din cap, dar Chloe continuă să privească fix căminul.

– Preiau toate responsabilitățile asupra cheltuielilor în schimbul actului de proprietate pe numele meu, în clipa în care îți înapoiez partea ta din avans, zise Eddie cu fermitate.

– *Damnation!* Chiar crezi că o să plecăm așa, pur și simplu? Cît de naivă ești! zise Chloe, ridicîndu-se în picioare și întorcîndu-se spre soțul ei. Ești un prost, Charles. Casa asta valorează șaptezeci de mii. Crezi că te voi lăsa să o dai pentru cîțiva bănuți? Nu-i așa că *Madame* Jackson care locuiește pe strada asta, este membră a consiliului școlar?

La icnetul de furie al lui Eddie, Chloe păru să crească în înălțime, iar pe buze îi apăru un zîm-

bet lipsit de umor, în timp ce înclina din cap în direcția lui Eddie.

– Ah, văd că am dreptate. Asta o problemă pentru tine, draga mea. Îmi imaginez că ar putea chiar să fie o problemă şi pentru tine, domnule Rivers. Sînt foarte sigură că „Madame Jackson" va fi interesată de acest *vrai amour* al Edwinei, nu credeți?

Se întoarse iar spre soțul ei şi mîrîi:

– Nu ai pierdut nimic, *bouffon*. Ridică-te şi poartă-te ca un bărbat!

Charles o prinse de braț pe Chloe şi o trase spre el, pînă ajunseră aproape nas în nas.

– Nu înțelegi ce ai făcut? întrebă el cu asprime, făcînd-o să țipe uşor de durere, cînd o strînse mai tare de braț. Ai comis fals în acte publice. Acesta este un act criminal. Dacă ea depune plîngere, ai putea ajunge la închisoare. Eu aş putea fi acuzat de complicitate. Gîndeşte-te ce efect dezastruos ar avea acest lucru asupra carierei mele. Crezi că Universitatea mă va mai păstra? Crezi că aş mai putea spera să trec de cel mai de jos nivel? Asta dacă aş mai obține vreodată o slujbă de profesor.

Chloe icni cînd el o împinse şi porni spre scări. Charles ignoră urletele furioase ale lui Chloe care îi striga să se oprească, pornind după el. La pi-

cioarele scării, Charles se întoarse spre Eddie, cuibărită confortabil pe genunchii lui Add, în fața căminului.

– Vom pleca de aici pînă mîine. Voi aranja să vină cinevasă ne ia lucrurile, mai tîrziu, zise el, ignorînd-o pe Chloe, care se oprise în fața lui.

Cu un ordin aspru în franceză, Charles o împinse în sus pe trepte, după çare se întoarse spre camera de zi, ca să mai arunce o lovitură de despărțire.

– Aranjamentul tău nu este deloc în regulă, Edwina. Fetele tale nu vor păstra secretul pentru totdeauna.

Eddie şi Add aşteptară în tăcere pînă cînd auziră uşa de la etaj închizîndu-se în spatele francezei furioase a lui Chloe. Eddie suspină uşurată şi îi zîmbi larg lui Add.

– Este casa mea. Numai a mea, strigă ea, trăgîndu-i capul în jos, pentru un sărut sufocant.

Cînd se despărțiră, într-un tîrziu, Add o ridică de pe genunchii lui şi se ridică în picioare. Privirea lui îi căuta fața, observînd zîmbetul ei strălucitor şi ochii sclipitori în care ardeau focuri aurii, triumfătoare. Add îşi băgă mîinile în buzunare, uitîndu-se în podea pentru o clipă.

– Presupun că aici vine rîndul meu, murmură el, întorcîndu-se şi pornind spre scări. O să-mi iau

hainele şi o să plec la apartamentul meu.

Era deja cu mîna pe balustrada scării şi cu piciorul ridicat ca să urce pe prima treaptă, cînd auzi întrebarea lui Eddie:

– De ce?

Add îşi lăsă capul pe spate şi inspiră adînc, înainte să răspundă:

– Nu-mi place să recunosc asta, dar Charles are dreptate. Dacă rămîn aici, precis se vor pune întrebări. Amîndouă slujbele noastre vor fi în pericol, mai ales dacă Charles nu poate ţine în frîu limba soţiei lui.

Un ţipăt puternic, urmat de o rafală de franceză furioasă îi sublinie spusele.

– Dar eu nu...

Add se uită în spate. Faţa lui Eddie era crispată. Încerca să găsească un motiv ca să amîne plecarea lui. Primul impuls al lui Add fu să se repeadă spre ea şi să o liniştească, dar nu voia să-şi mai permită plăcerea de a o strînge din nou în braţe. Mai fusese pe acel drum. Dacă ea nu voia acelaşi lucru ca şi el, nu avea nici un rost să prelungească chinul.

– Tu nu...? întrebă el, cu o voce aspră, din cauza uscăciunii ce-i apăruse brusc în gît.

Eddie îşi frecă faţa udă de lacrimi. Se părea că în acea zi nu putea decît să plîngă. Îşi ridică pri-

virea plină de lacrimi ca roua dimineții pe iarbă și întîlni ochii întrebători ai lui Add.

Alergă spre el, cu un țipăt de predare, se aruncă în brațele lui și își îngropă fața la pieptul lui puternic.

Lacrimile ei îi udară cămașa, în timp ce parfumul de liliac îi ațîța simțurile. Add își ridică brațele, dorindu-și mai mult decît orice să o strîngă în brațe. Avu nevoie de o tărie supraomenească, dar reuși să-și înfrîngă acel impuls.

Rămaseră în picioare ca o piesă de muzeu, minute întregi, înainte ca Eddie să-și adune forțele suficient cît să poată vorbi. Cuvintele ei se auziră înăbușit, în timp ce le rostea cu greu, cu gura lipită de gîtul lui.

– Nu vreau să pleci. Asta este și casa ta, la fel de mult cît este a mea. Vreau să o împart cu tine.

Vocea ei se stingea treptat și Add fu nevoit să-și aplece capul spre ea ca să audă ce spunea în continuare.

Inima lui Eddie bătea nebunește.

– Nu-mi pasă dacă asta înseamnă că ne vom pierde slujbele. Prefer să fii lîngă mine. Nu-mi place să dorm singură.

– Eddie, ție îți place să predai și iubești copiii, zise el cu grijă.

Îi era teamă să o forțeze, îi era teamă și să nu

o forțeze, aşa că tăcu, lăsînd-o pe ea să spună cuvintele pe care el le visa de aproape un an.

Eddie îşi ridică încet capul. Ochii ei, cînd îi întîlniră pe ai lui, sclipeau din cauza lacrimilor, dar în ei mai exista şi altceva.

– Pe tine te iubesc mai mult, reuşi ea să spună, pe buzele ei apărînd un surîs luminos. Te iubesc enorm şi nu vreau să mai pleci, niciodată, niciodată.

Add scăpă un strigăt de bucurie şi o prinse în brațe, într-o îmbrățişare sufocantă. O ridică de la pămînt şi o învîrti în jurul lui, în timp ce buzele lui le prindeau pe ale ei, devorîndu-i gustul de miere dulce, căldura, dragostea care înflorea liberă între ei.

Amețiți de îmbrățişarea lor exuberantă, se prăbuşiră pe canapea. Buzele lor erau lipite. Mîinile lor explorau. Savurară senzațiile care se revărsau peste ei, pînă cînd fură nevoiți să respire, altfel ar fi murit.

– Te iubesc, Edwina Hermione Mason, spuse triumfătoare vocea răguşită a lui Add. Nici eu nu vreau să plec. Casa asta este deosebită. Conține dragostea noastră. Vreau să trăiesc aici o sută de ani, cu tine lîngă mine.

– Ei, a supraviețuit destul de mult pînă acum, zise ea în glumă, ridicînd capul şi privind în jur.

Cred că va mai rezista încă o sută de ani.

Zîmbetul ei se micşoră puţin cînd zări geanta de lîngă uşa din faţă.

– Atîta timp cît putem plăti ratele.

– De ce nu am putea? întrebă Add, ridicînd-o deasupra pieptului, ca să-i poată vedea faţa mai bine.

– Ştii, doamna Jackson, reuşi ea să spună, înainte ca roşeaţa să-i invadeze faţa şi limba ei să înceteze să mai funcţioneze.

– Va fi foarte fericită să-i aibă pe domnul şi pe doamna Addison Rivers ca vecini, încheie el în locul ei. Mai ales dacă acel copil sălbatic al ei nu progresează la matematică anul următor.

Singurele cuvinte pe care le auzi Eddie fură *domnul* şi *doamna.* Lacrimi de bucurie începură să i se strîngă în ochi.

Add ridică mîna lui Eddie, unde inelul bunicii lui îmbrăţişa mijlociul ei.

– Întotdeauna a fost menit să se afle aici. Voiam doar să fiu sigur.

O trase mai aproape de el, după ce îi sărută degetele delicate şi simbolul generaţiilor de iubire.

– O să o facem oficial imediat după ce pleacă ştii tu cine, promise el, prinzîndu-i buzele într-un sărut care făcu să le dispară toate gîndurile din minte.

Nici unul dintre ei nu îi auziră pe Charles şi pe Chloe coborînd cu zgomot pe scări, bocănind pe podeaua de lemn la fiecare pas.

Nu auziră nici pufnetul iritat al lui Chloe, care îi văzuse. Bubuitul uşii din faţă, în spatele perechii care pleca, rămase neremarcat.

Pacea şi liniştea se stabiliră în casă, la fel cum dragostea lega cuplul îmbrăţişat. Pentru totdeauna.

SFÎRŞIT